KEMAL TAHİR

F. M. DURAN İMZASIYLA

Gangsterler Kraliçesi

Kemal Tahir

Gangsterler Kraliçesi

-Öldüren Kadın-

Mayk Hammer Maceraları

Yayına Hazırlayan

Ömer Türkeş

Kemal Tahir (F M Duran)
Gangsterler Kraliçesi - Öldüren Kadın -

Yayıma Hazırlayan: Ömer Türkeş

İthaki Yayınları - 450
Edebiyat - 364

ISBN 975-273-246-1

1. Baskı Nisan. 2006. İstanbul

Bu kitap. Çağlayan Yayınları tarafından 1 Nisan 1955 yılında
yayımlanan kitabın tıpkıbasımıdır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık Cemile Öz
Dizgi: Sena Oğuzerten
Kapak, iç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

Ithaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithakicom.tr - www.ithaki.com.tr

Dağıtım:
Catalçeşme Sok Yavuz Han 26 Cağaloğlu - İstanbul
Tel (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr

Kemal Tahir

(1910-1973)

Asıl adı İsmail Kemalettin Demir olan Kemal Tahir; İstanbul'da doğdu. Gazihasanpaşa Rüştiyesi'ni bitirip girdiği Galatasaray Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrılarak öğrenimini yarıda bıraktı.Avukat kâtipliği, ambar muhasipliği, gazetecilik gibi işlerde çalıştı. 1938'de, Nâzım Hikmet'le birlikte yargılandığı Donanma Komutanlığı Mahkemesi'nde on beş yıl hapse mahkûm edildi. On iki yıl Çankırı, Çorum, Kırşehir, Malatya cezaevlerinde yattıktan sonra, 1950'de Genel Af Yasası uyarınca serbest kaldı. 1955'ten sonra yayımlamaya başladığı romanlarıyla edebiyatımızın önde gelen yazarları arasına katıldığı gibi, tarih konusundaki görüşleriyle de düşün hayatımızı etkiledi. 21 Nisan 1973'te, bir kalp krizi sonucunda İstanbul'da öldü.

I

Efendim, mesele o kadar basittir ve herkesin başına, her gün gelen hadiselerdendir ki, daha ilk satırda iç yüzünü anlayarak asla hayrete düşmeyeceğinize eminim!

"Biz buraya, Meksika hududu üzerindeki bu sahil kasabasına, iki gün evvel geldik. Maksadımız küçücük plajın tenhalığından keyfimizce istifade etmek, başımızı dinlendirmekti, ikinci günü, ikindi üzeri, “Gazinoya gideyim de, soğuk bir şey içeyim, hem de yerlileri biraz daha yakından göreyim” dedim."

Getirilen biradan bir yudum almaya vakit kalmadı. Masaya bir herif yaklaştı, iki parmağını, geniş kenarlı hasır şapkasına lütfen kaldırarak aklınca selam verdi. Müsaade beklemeden bir iskemle çekip karşıma oturdu. Şapkayı afili bir hareketle ensesine attı, dirseğini masaya kabaca dayadı. Vücudu kurutulmuş yılan balığı kadar hafif uzun, derisinin rengi ham zeytin kadar yeşil esmerdi.

"— Sizin bir adınız da “Çifte Tabancalı Kadın” değil mi? diye sordu."

"Ben, gözlerimi testekerlek açarak yüzüne bakakaldım. Namının, Şikago'dan buraya, benden evvel gelmiş olmasına kibirlenmek fırsatı bulamamıştım. Zira otele asıl ismimle “Hopy Travers” olarak kaydedildiğime emindim."

Herif, şaşırdığımı anlamış olmalı ki, 32 dişini piyano tuşları gibi parlatarak gülmeye başladı. Ben, gülümsemeden kahkahaya kadar insanların neşelenme şekillerinin hepsini severim. Ne çare ki, çöl sivrisineğine benzeyen bu maskaranın gülüşü, ihtiyar bir mandanın sinirlerini bile harap edecek kadar pisti, yapışkan ve küstahtı.

— Benim adım da Pepe Sangchili! dedi, bu isim size bir şeyler anlatmıyor mu?

"Deli mi ne? Kaşımın birisini kaldırarak tepeden tırnağa süzdüm. Açık lacivert ketenden kruvaze bir ceket giymişti. Göğüs cebinden kenarları kırmızılı bir ipek mendil sallanıyordu. Tırnaklan da belli belirsiz parlatılmış... Sol elinin serçe parmağında ışıldak bir yüzük var... Pek de şık haspa... İki dirhem bir çekirdek... Ceketinin sol tarafı biraz sarkıyor. Biz, Şikago milleti, bu sarkışın manasını bilmez değiliz. Böyle sarkışlara, “acemi terzi işi!” demeyiz! Oğlan, ceketi hususi ısmarlamış... Sol kolunun altına bir fazla cep sipariş etmiş... Şimdi orada kısa namlulu, kabzası sedef 32 milimetrelik bir otomatik tabanca yoksa, bütün erkeklerin bayıldığı dalgalı san saçlarını diplerinden traş ettiririm de... Öyle cascavlak iki ay Newyork'ta dolaşırım."

Az kalsın:

— "Bak aslanım: Namımı da pekiyi öğrenmişsin! Bize sinema numaraları sökmez. Defol da ağız tadıyla biramızı içelim! Diyecektim ki, aklımı başıma devşirdim: “Bu dünyada herkesin bir derdi olur. Bunun da elbet bir derdi vardır. Önce onu anlayalım, sonrasına Allah kerim” dedim."

— Gayet kısa! dedim, iki, üç kelimeyle... Ben hamdolsun, leb demeden leblebiyi anlayan cinsindenim.

— Böylesine, bizim canımız kurban ablacığım, diye büsbütün sululaştı, biz yarısını istiyoruz!

— Neyin yansını?

— Bir milyon Meksika dolarının... Yani, yuvarlak hesap, 250 bin Amerikan dolan...

— Demek, bukadarcık bir şey işinizi görecek! Belki de yanılıyorsunuzdur. İyi düşünün... Son pişmanlık fayda vermez, bu bir... Bir de sen, beni her zaman bu cömertlikte bulamazsın!

Suratını ikiye ayıran piyano tuşları derhal kayboldu. Buna mukabil koyu yeşil yanakları zonklamaya, sivri gırtlağı inip kalkmaya başlamıştı. Islık çalan bir sesle:

— "Biz, burada Şikago külhaniliğinden hoşlanmayız bebeğim! dedi. Deminden beri numara yaptığı için değil, bana, “bebeğim” dediği için sivri

çenesine, meşhur yumruklarımdan birisini indirmeyi bir an aklımdan geçirdim."

— Şikago külhanbeylerini bu işe neden karıştırmalı? dedim, ne mal olduklarını hakikaten biliyorsanız böyle konuşmak faydasız, haklarında hiçbir şey bilmiyorsanız yine bu laflar beyhude... Ben yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, biz Şikago külhanileri kalın kafalı insanlar olmakla meşhuruz. Şu meseleyi etrafıyla anlatsanız çok makbule geçecek tosunum!

— Fazla etraflı isterseniz bu da konuşmaya başlar ha! Karışmam!

Böyle diyerek ceketini sol tarafa doğru sarkıtan şeyi, yani tahmin ettiğim 32 milimetrelik kısa namlulu otomatiği yarıya kadar çekip gösterdi.

Korkudan üzerime fenalık gelmiş gibi hafif bir inilti koyuverdim. Bu korku numarasından istifade ederek bira dublesini üstüne döküp dökmemeyi yine süratle düşündüm. Oğlan, geçirdiğim dehşeti sahi zannetti. Silahını lütfen yerine iade ederek ödümün patlamasına aklınca mani oldu.

— Yarım milyonu derhal uçlanacaksınız, dedi, biz burada eşekbaşı değiliz... Biz burada...

"Cümleyi bitirmeden sustuğu için arkama dönüp kapıya baktım. Eşikte birisi duruyordu. Bu “birisi”, karşımdaki yaban eşeğinden en az iki misli büyük bir öküzdü. Suratı tuğla gibi kıpkırmızı, boynu bir ağır traktör lastiği kadar kalın bir herifti! Daha babayani giyinmiş... Fakat bundan çok daha kibirli..."

— Kimdir? diye sordum.

— Bizim Polis Müfettişi Tommy Burns, dedi, iyi adamdır. Candandır! Buyurmaz mısınız Mister Burns! Buyurun da bir viski için!

Herif, beton döşemeyi sarsarak yaklaştı. Yan tarafta, üç adımlık mesafede durup beni tepeden tırnağa gözden geçirdi.

— Merhaba Pepe! dedi, talihli oğlansın vesselam! Yanında her zaman nefis bir arkadaş bulunur!

Ben, bu iltifata zoraki bir tebessümle karşılık verdim. Bu esnada garson, emir beklemeden bir tepsi içinde bardak, viski ve soda şişesi koşturmuştu.

Polis Müfettişi, gergedan ayaklarına benzeyen garip ve kocaman ellerini masaya dayayarak yüzünü bana yaklaştırdı. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu.

— Küçük Hanım misafir galiba! Dedi, yeni geldi galiba!

Ben:

— Evet, diye cevap verdim, misafiriz... Yeni geldik...

— Pepe'ye misafirseniz burada can sıkıntısından şikayet etmeye vakit bulamazsınız! Bizim Pepe iyidir... Altın gibi yüreği vardır. Ben kendisini severim...

Pepe, keyifle dişlerini gösterdi:

— Sevmesine sebep, yeğeni olurum! dedi. Burns Amca emsalsizdir. Hele viski içmekte Churchill bile yanına yaklaşamaz! Denizler viski olsa, bu bizim Burrıs Amca kamilen içerdi de, Amerika'dan Avrupa'ya vapurla değil otomobille gidilirdi.

Pepe, bunları anlatıncaya kadar Müfettiş Burns, ikinci viski dublesini de sodasız filan, haklamıştı. Yumruğuyla ağzını kuruladı. Apansız tokat yemiş gibi, elini sol yanağında gezdirerek bana:

— Eyvallah bebeğim! dedi, eğer burada çok kalırsanız daha epey görüşürüz. Viskiler için mersi! Pepe'ye göz kırptı: Sakın birbirinizin kalbini boş yere kırmayın! Bu dünyada hallolunmayacak mesele yoktur. Elverir ki, hüsnüniyetten ayrılmak istenmesin!

Kapıda kayboluncaya kadar arkasından baktım. Sonra Pepe'ye döndüm:

— Ahbapsınız, görüyorum! dedim.

— Benim değil, asıl Joe'nun ahbabıdır.

— Öyle mi? Lütfen bu Joe her kimse, ona benden selam edin, ahbabının içtiği iki viskinin bedelini ödesin! Bana müsaade oğlum!

Hemen ayağa kalktım. Karşımdaki yeşil surat birden bire morardı.

— İşi ciddiye almamış görünmeye çalışarak büyük bir hata irtikâp ediyorsunuz, dedi, hata, evet! Çünkü mesele hakikatte fevkalade ciddidir, hatta vahimdir.

— Olabilir... Ben, buraya iş için gelmiş olsaydım, meselenin ciddi, hatta vahim olması hoşuma giderdi. Ne yapalım ki, bugünlerde kendime istirahat vermiş bulunuyorum. Hoşçakalın Pepe...

Çevik bir hareketle yerinden sıçrayıp yolumu kesti.

— Ama Joe öfkelenir, dedi, burada Joe'nun öfkesi hiç de iyi sayılmaz!

— Benim öfkemi de iyi saymazlar tosunum! Haydi, yıkıl karşımdan... Bas!

— Yanılıyorsunuz! Hata ediyorsunuz! Şimdi konuşmak istemezseniz bile pek yakında başka çare olmadığını göreceksiniz!

— Defol yolumdan sivrisinek! Ben adamı ezerim ha! Bunu yavaşça ve gülerek söylemiştim. hatta parmağımı da şakacıktan salladım.

— Burası Şikago değil... Biz insanı...

Kim bilir cümleyi nasıl bitirecekti. Daha fazla beklemedim. Kiss'in meşhur vuruşuyla elimin keskin tarafını pazısının dirseğe yakın yerine birden yapıştırdım. İnleyerek geri çekildi. Sol eliyle, fena halde sızladığını iyi bildiğim sağ kolunu tuttu:

— Sıkı tut! Düşürürsün ha! diye güldüm.

Şikago'da en az kabadayılığım kadar meşhur olan kıvrak yürüyüşümle kapıya doğru yürüdüm. Garson, içtiğim biranın ve ısmarladığım viskilerin parasını almak için olmalı, yolumu kesecek gibi koştu. Cebimde küçük bir top gibi yuvarladığım bir dolarlık banknotu fırlattım:

— "Al şunu, dedim, bir tek bira parası... Üstü senin bahşişin... Polis Müfettişi olan herifin içtiklerini, Mister Joe ödeyecekmiş! Dostum Pepe öyle söyledi. “Ayıp olur!” dedim ama ısrar etti. İşte kendisi de burada..."

"Kapıdan çıkar çıkmaz bu son derece saçma hadiseyi unuttum bile... “Kızı, otelden alayım da plaja gideyim! dedim, akşam yemeğine kadar eğleniriz."

"Otele geldim. Asansöre binip odaya çıktım. Baktım ki bizim kız yok! “Elbette olmaz! Serserilerle benim gibi çene yarıştıracak değil ya... Soğuk plaja gitmiş, kendisini denize fırlatmıştır... Aferin yavrum! Aklınla yaşa emi?” dedim."

Telefonu açtım. Kapıcıya:

— Benim kız, plaja mı gitti? diye sordum.

— Plaja gidip gitmediğini bilmiyorum efendim, diye cevap verdi, buluşacak değil miydiniz?

— Neden buluşuyor muşuz?

— Bilmem! Sizden haber getirdiler ya...

— Haber getirenle beraber mi çıktı?

— Evet!

— Kimdi haber getiren?

— Pepe Sangchili isminde bir delikanlı! İyi ama bunları neden soruyorsunuz Miss Travers? Siz yollamadınız mı?

— Ben yollamaz olur muyum? Tabii ben yolladım. Ehemmiyeti yok! Ben dalgınımdır...

"Telefonu kapattım. “Vay canına!” diyerek parmaklarımı şıkırdattım. Pepe, yalan söylememişti. Tekrar görüşmemiz mukaddermiş..."

II

Bakın bakalım Mister Pepe, bu seferki görüşme birincisine benzeyecek mi? Hemen çekmeceyi açtım. Emektar otomatik tabancamı yani Luger'imi çıkardım. Namluya bir fişek sürdüm. Emniyeti kapatmaya da lüzum görmedim. Silahın sesini kısacak aleti namluya taktım. Eteğimi kaldırdım. Lasteks kemeri belime bağladım. Silahın kılıfını kendime mahsus bir usulle bacaklarımın arasına yerleştirdim. Böyle yerleştirince kocaman alamet, incecik gabardin eteğimin altında bile fark edilmezdi ve tabancamı çıplak etimin üzerinde hissetmek, bana her zaman emniyet verirdi.

"içimi çektim: “Sendeki talihe yuf olsun kızım” dedim, “dinlenmeye de gelsen mutlaka silahlanmak zorunda kalırsın!”"

"Sonra 22 milimetrelik minimini oyuncağımı da her ihtimale karşı, tayyörümün ceket cebine attım. Bu suretle “Çifte Tabancalı Kadın” oluverdim."

Asansörü beklemeden merdivenleri indim. Plaj yakın olduğu halde, büyük spor arabama atladım. Komayı usulü dairesinde öttürerek Charly'yi çağırdım.

"Bizim arkadaşların kısaca “Goril” dedikleri tosun oğlan, neredeyse koşup geldi."

Derin mavi gözlerini kırpıştırarak:

— Hayrola! dedi.

Charly'nin omuzlarına birer kişi rahatça oturabilir. Boyu 1.80'den biraz fazladır. O kadar kuvvetlidir ki, muazzam spor arabamızın ön kısmını tek eliyle kolayca kaldırır, size otomobilin alt tarafını dakikalarca seyrettirir.

Sevimli gülümsemesine Şikago'da karşı duracak kadını parmakla gösterirler... İnsan, Charly'nin kollarında bütün dünyanın erkekleri tarafından aynı zamanda kucaklanıyormuş gibi sonsuz bir zevk duyar.

Göğsünün san kıvırcık kıllarının yürek ürpertici, tuhaf, kolay unutulmaz bir okşayışı vardır.

Arabayı öne doğru çark ettim, aynı zamanda:

— Kay seninle beraber değil miydi? diye sordum.

Alacağım cevap malum olduğu için de:

— Atla! Haydi, atlasana aptal! diye çıkıştım!

Yanıma yerleşti. Yüzüme, soruşturan bakışlarla baktığını görmezden geldim. On iki silindirli canavarı, asfalt caddeden denize doğru sürmek için var kuvvetimle mahmuzladım.

Kay, on yedi yaşında, fevkalade güzel bir kızdır. Anlatılması bir başka kitaba bırakılan bir sürü acı tatlı maceradan sonra, yavruyu hain ve ahlaksız bir üvey ana ile hem maddi, hem manevi bakımdan melun bir vasinin elinden kurtardım, himayem altına aldım.

Bu maceradan ikimiz de yorgun, hatta biraz harap çıktık. Buraya dinlenmek için gelmemiz de bundandı. Şimdi, biraz da balayına benzeyen bu tatilin ikinci günü başımıza umulmayan işler açılmış bulunuyor.

Kız, plajda yoklu. Daha beteri, hiç kimse de kendisini görmemişti. Charly:

— Nedir yahu? Neyin nesi? deyip dururken, aynı süratle gazinoya döndüm. Ben, Pepe'yi hâlâ kolunu ovuşturur bulacağımı zannetmiştim. Hâlbuki herif defolup gitmişti.

Charly ile karşı karşıya oturduk. Ben bu sefer bir duble viski ısmarladım. Goril'im ağzına hangi çeşit olursa olsun, alkolün zerresini koymadığı için yine soğuk süt istedi. Garson, bunları getirip masaya bıraktı. Savuşmasına meydan vermeden eteğini tuttum:

— Baksanıza oğlum, diye sordum, Pepe nerede, Pepe?

Herif, yüzünü buruşturarak:

— Vallahi bilmem, dedi ve hemen uzaklaşmak istedi.

Öteki elimle hazırladığım on dolarlık bir banknotu masaya koydum:

— Hele hele! dedim. Şunu bir kere cebine sok! Sonra soracaklarıma cevap ver. Eğer cevaplar hoşuma giderse, böyle bir banknot daha var...

Etrafına, bir şeyden çekiniyor gibi ürkek ürkek baktı:

— Bu Pepe kimdir? Ne iş görür? diye sordum.

— Efendim, sorduğunuz adam, Mister Joe Scalona'nın sağ koludur. Mister Joe burada, El Mirador isimli ban işletir.

— Nasıl yer bu El Mirador?

Garson, içini çekti. Bu iç çekmesinden El Mirador'un benim Şikago'da sahibi bulunduğum ve bizzat idare ettiğim Belveder gibi meşhur ve tehlikeli bir batakhane olduğunu anladım. Belveder, bana ortağım Stan'dan kalmıştır ve Stan'ın inadı ve aptallığı Şikago'da dillere destandır. Zaten inatçılığı ve aşın aptallığı yüzünden ölüp gitmedi mi? Eğer o kadar aptal ve inatçı olmasaydı, karnına iki kurşun sıkar mıydım? (Bu uzun hikayeyi de bir başka kitapta anlatacağım).

Umumiyetle bar işletenler hakkında malumatım derindir. Bunlar, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, eğer akıllarını başlarına devşirip işi tadında bırakmazlarsa karınlarına iki adet kurşun yerler... Cennete böylece iki büklüm giderler.

El Mirador, sahibi sayın Mister Joe Scalona'yı düşünerek bacaklarımı sıktım. Tabancamı yokladım. Bu hareketim her zaman olduğu gibi, sırtımı şehevi bir ürperme ile titretti. Yüreğim adeta bayıldı. Charly'ye gözlerimi süzerek baktım. Oğlan kıpkırmızı kesildi. Budala budala dudaklarını yaladı.

On dolarlık ikinci banknotu da masaya bıraktım. Garson, bunu yavaş yavaş, adeta cilvelenerek aldı:

— Bak aslanım! dedim. Sana birkaç sual daha soracağım. Doğru cevap verirsen, yirmi dolar, elli dolara çıkabilir...

Herifin yorgun gözleri bir an parladı. Fakat aynı zamanda tabanları kızgın demirle dağlanmış gibi, bir kere sıçradı, eteğini elimden kurtararak koştu, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

Sebebini araştırarak etrafa baktım.

Deminki Polis Müfettişi yine kapıda sallanıp duruyordu. Yüzümü buruşturdum. Bunu iltifat saymış olacak ki, kırmızı suratını yayvanlaştırarak:

— Hello! dedi, arkadaşınız nerede?.. Deminki çapkın?

— Ben de size onu soracaktım.

— Öyle mi?

Charly'yi enine boyuna tetkik ederek yaklaştı.

— Demek bana Pepe'yi mi soruyorsunuz? Parlak doğrusu... Pek parlak! Pepe'yi demek? Ben de sizin yerinizde olsam sorarım. Şimalden nice milyoner kadınlar buraya gelirlerdi, hep Pepe'yi sorarlar...

Tatlı oğlan şu halde... Erbabına göre tabii... Ellerini birbirine vurdu. Bu sefer bir başka garson viski dolu bir bardak koşturdu. Neredesiniz domuzlar? Burada biz susuzluktan gebereceğiz! Bardağı aldı. Defol! diye bağırdı, Pepe'yi sormuştunuz değil mi yavrum?

— Pepe'yi!

— İyi ama bende aptal suratı var mı? Ben size o kadar avanak mı görünüyorum? Teessüf ederim... Çok yazık...

— Efendim, bunda üzülecek bir cihet göremiyorum!

— "Üzülecek cihet, bana sual sormanız! Pepe, size benim polis müfettişi olduğumu herhalde söylemiştir. Buranın polis müfettişleri, yemin ederken “kendime sual sordurmayacağıma...” diyerek ayrıca bunun üzerine de bir yemin verirler... Usulümüz böyledir.."

— Bir viski daha...

— "Onu içerim... Hay hay! “İki viski içmeyeceğim” diye yemin etmedim. Hey, gözü kör olasıcalar... Yine ellerini birbirlerine vurdu, yine garson bir bardak viski koşturdu. Tamam! Defol! İşte böyle meleğim! Biz burada sual yağmuruna tutulmayı hiç sevmeyiz. Ben Cumhurreisi miyim yahu? Başıma bir alay gazeteci mi topladım ki, bana sualler soruluyor?"

Baktım ki, sarhoştan bize hayır yok hemen ayağa kalktım.

— Affedersiniz Müfettiş, dedim, aklıma bir şey geldi... Otelde kedim var. Yemeği yedirmeyi unutmuşuz! Haydi...

Charly de kalktı. Garsona bir beş dolarlık kağıt bıraktım. Bu su* retle benden istenen yarım milyon dolanın bir kısmını harcamaya başladığımı da anlamış oldum.

— Bu herif, bizden ne istiyor? Bu ne biçim konuşma? diye soran Charly'ye cevap vermedim. Maksadım, arabaya atlayıp uzaklaşmak.

herif defolup gittikten sonra ilk garsonu bularak meseleyi kaldığımız yerden tahkik etmekti. Dışarıda müthiş bir akşam güneşi, asfaltı cayır cayır yakıyordu.

Köşeyi kıvrılırken dönüp baktım. Ayyaş Polis Müfettişi, kapıda durmuş, arabanın numarasını defterine kaydetmiyor mu?

III

Süratin verdiği serinlik, aklımı başıma getirmiş olmalı.

— Baksana Charly, dedim.

— Buyur Abla, dedi.

— En iyisi El Mirador'a gitmek değil mi?

— Anlayamadım.

— Yani, Joe Scalona'nın batakhanesine...

— İyi ama bizim bu heriflerle ne alışverişimiz var?

— İşte onu anlayacağız.

— Para dağıtıyoruz. Nedir? Ne oluyorsunuz?

— "Pepe, “tekrar görüşürüz” demişti. Haklı..."

— Neden böyle dedi? Pepe de Polis Müfettişi mi?

— Değil! Polis Müfettişi'nin ahbabının ahbabı.

Charly'nin yüzüne gülüverdim. Ben böyle yapınca Goril de mutlaka güler... Beyaz dişlerini keyifle gösterdi. Manzarası hoştur oğlanın... Seyri, insanın yüreğini ferahlatır.

Arabayı bir ara durdurup yerlilerden birisine El Mirador'a nereden gideceğimizi sordum. Yolu tarif etti. Sonra da avucunu açarak bahşiş istedi.

— Dönüşte dostum! Dönüşte... diyerek gaza bastım.

El Mirador, bütün emsali gibi geniş bir bahçenin ortasında, büyük ağaçların arkasına saklanmış, genişlemesine bir bina idi. Dört basamakla çıkılan terasına da masalar konulmuştu.

Arabayı, gölgeye çekilmiş diğer iki otomobilin yanına bıraktım.

— Gel bakalım Charly! diyerek binaya doğru yürüdüm.

Dış kapıda nereye gittiğimizi soran olmamıştı. Fakat terasa çıkan merdivenin üst başında, bir masada oturan iki kişi, biz yaklaşınca ayağa kalktı.

Bunlardan kısa boylu, şişmanı:

— Ne var? diye sordu, birisini mi arıyorsunuz?

— Pepe'yi görmek istiyoruz!

Uzun boylu, kamburumsu herif:

— Geçin! diye adeta kumanda verdi. Hole girer girmez, dostum Pepe'nin keyifli sesini duydum:

— "Merhaba, dünya güzeli! diye bağırıyordu, nasıl yalan mı imiş? “Pek yakında görüşürüz” demiştim de, inanmamıştınız! Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur. Müfettiş Burns Amca'nın dediği gibi, arada hüsnüniyet olsun kâfi."

Eli bu sefer ceketinin dış cebindeydi. Bu cepte yumruktan başka bir şey bulunmadığına inanmak için insan en az Pepe kadar budala olmalıydı.

"Yan gözle arkama baktım. İki muhafız, üç adım gerimizde durmuşlardı. Onların sağ elleri de, ceketlerinin ceplerindeydi. “Bizi de rekap süngere mi çevirecekler? önümüzdeki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, oy veremeyecek miyiz?” diye düşündüm. Fakat kendimi çabuk topladım. “Aradaki yarım milyon meselesi halledilmedikçe bizi neden temizleyecekler?” dedim."

— Bakınız Pepe, diye güldüm, haklı imişsiniz! Hem de bu sefer anlaşacağımızı da ümit ediyorum.

— Hep hüsnüniyet dalgası! diyerek piyano tuşlarını parlattı, Şikagolular hakkındaki fikrimi değiştireceğim galiba... Anlayışlı adamlara canım kurban! isterseniz bunlar, Şikagolu olsunlar... Bir işaretle arkadakileri defetti. İşte bizimkiler gittiler, dedi, bu tosun da terasta otursun... Bir viski içsin.

— Viski içmez.

— Kokteyl?

— İçmez.

— Anlamadım. Bira getirsinler.

— Hayır! Biz, Joe'yu görmek istiyoruz! Çok yakışıklı olduğunu duydum. Beklemeye tahammülüm kalmadı.

Yarım milyon işi bir neticeye bağlanmadıkça, benim kız da ciddi bir tehlikeye maruz bulunmuyor demekti. İşte bu düşünceyle keyfim yerine gelmişti. Şimdilik vaziyet böyle, (istikbalde başımıza neler geleceğini ancak Haktaala hazretleri bilir). Bunu, genç kızlığımda Rahip Efendi'den az mı dinledim. Bizim ihtiyar Rahip Efendi'nin hepimize evvela öğrettiği en büyük hakikat budur. Sonra öğrettikleri için de kendisine ben şahsen doğrusu minnettarım. Erkek adamdı, bizim mahallenin ihtiyar rahibi. Hayatımın ilk erkeği... (Bu da ayrı ve uzun bir maceradır ki, müsveddeleri şimdiden tetkik ediliyor. Yakında kitap halinde basılacak.

"Bizim Rahip Efendi, daha birçok akıl almaz şeyler anlatırdı. Bu arada, “almadan vermek Allah'a mahsus!” diye de bir laf ederdi. Gerek bu Pepe ve gerek bu Joe, beni acaba ilahi bir kuvvete malik, acayip bir mahlûk mu zannettiler? Ben sahiden aldığım şeyleri de başkalarıyla bölüşmekten hazzetmem! Nerede kaldı ki, açıktan haraç" vereyim? İşte bunu münasip bir lisanla bu hayvanlara anlatmalı da, işin içinden sıyrılıp keyfe bakmalı...

Pepe:

— Bir dakika durun da, Joe'ya haber vereyim! dedi. Arkasını dönüp yürüdü. Biz de kendisini takibe başladık. Ayak seslerimi duyarak omzundan baktı:

— Haber vereyim! diye tekrarladı.

— Sen haber vere dur aslanım! Biz de işte buradayız! Holden ağır bir perdeyle ayrılmış dar bir koridora girdik. Nihayetteki kapılardan birisinin önüne geldi.

Pepe:

— Bir dakika! dedi.

— Çok! dedim.

"Gülümsedi, “insanın şakadan anlıyor diyesi gelecek!” diye düşündüm. Kapı kapanınca Charly:"

— Bu züppe de neyin nesi? diye sordu, benim canım sıkılmaya başladı! Nedir allasen?

Oğlan, bu sefer yumruklarını sıkmıştı. Ceketinin kumaşı altında çelik adalelerinin çarpışan kılıç sesleriyle öfkeden çıtırdadığını adeta duyuyorum.

Bu esnada Pepe, kapıyı araladı.

— Siz, Matmazel Travers! dedi, fakat yalnız olarak...

Kapıyı hızla ittim:

— Burası doğum odası mı ki, erkeklere yasak? diye kükredim. Geliniz bakalım Charly...

Buraların öfkesiyle meşhur kabadayısı Joe Scalona, büyük bir yazıhanenin arkasında ayakta duruyordu, ince bıyıklarıyla, geniş omuzlarına rağmen ilk bakışta kadın huylu erkekleri hatırlatan pis bir hali vardı. Belki de bunu, ona güzel, baygın gözleri veriyordu. Herhalde sahte Fransız apaşlarına meraklı Newyork'un dul milyoner kanlan için makbul bir jigolo sayılırdı.

Bana gelince, ben böyle cıvık numaralara on üç yaşımdan beri tahammül edememiştim. Hele sürdüğü ağır koku, zevksizliğin iğrenç numunesiydi.

Harp meydanında mağlup ettiği rakibini karşılayan bir türedi general gibi, kollarını kavuşturmuştu. Azametine gülmemek imkânsızdı. Bir baş işaretiyle Pepe'yi dışarıya çıkarmasından, kendi ininde kendisine son derece güvendiği anlaşılıyordu.

Bu da ayrıca huysuzluğumu arıtırdı. Hemen söze giriştim:

— "Benden ne istediğinizi bir kere daha sormaya geldim. Bu Pepe denilen maskarayı üzerime neden musallat eltiniz? Bu yarım milyon meselesi nedir? Benim buralarla en ufak bir ilişiğim olmadı. Ömrümde ilk defa ayak bastığım, hem de dinlenmek için geldiğim bir yerdeki meslektaşlar benimle şakalaşmak mı istiyorlar? Burada milyon değil, iki sent bile kazanmadığım için aklıma başka bir şey geldi. “Acaba dedim, böyle bir mesele uydurarak bizimle kavga çıkarmak mı düşünülmüş? Yani,

bu saçma işin altında akıl erdiremediğim bir başka cihet mi var?” Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, ben soytarılığın hiçbir çeşidinden hazzetmem!"

— Biraz sinirli görünüyorsunuz Miss Travers... Biz de burada sinirliliğin hiçbir çeşidinden hazzetmeyiz! Sonra... Kelimeyi unutmuş gibi biraz durakladı. Bundan da pek şımarık bir herif olduğu anlaşılıyordu:

— Sonra, diye şeker emer gibi devam etti: Bu kadar güzel kadına asabiyet iyi değil! Asabiyet, güzelliği bozarmış Doktorum böyle diyor. Ben de bu sebeple hiç asabileşmeden yaşamaya çalışıyorum.

— Güzelliğinizi korumak için demek? Pek hoş vallahi.

Kısa kısa güldüm. Yüzümü de buruşturdum.

— "Bakın ne iyi! dedi, işte güldünüz ve bir kat daha güzelleştiniz... Böyle, uve” diyerek kitaptan okur gibi konuşması da ayrıca sinirime dokundu."

Joe saçlarımdan başlayarak yüzümü, memelerimi, kalçalarımı ve bacaklarımı alıcı gözüyle tetkike başlamıştı. Suratı gittikçe ciddileşiyor, gördüğü şeylerin değeri karşısında heyecanlandığı anlaşılıyordu. Nihayet yutkundu ve içini çekti:

— Çok güzel olduğunuzu duymuştum ama dedi, sizi yine de gözümün önüne layık olduğunuz gibi getiremediğim anlaşılıyor. Harikasınız canım! Seyrine doyulmaz bir harika...

Üzerinde kadınlara karşı kolayca zafer kazandığını zanneden bazı aptal erkeklerin hain gururu vardı. Bu da beni büsbütün çileden çıkardı:

— Bir kere terbiyesizsiniz, dedim, bizi hâlâ ayakta tutuyorsunuz. Bunu, oturmak için söylemiyorum. Ama teklif etmeli idiniz.

— İşte gördünüz mü? O kadar şaşırdım ve hayran oldum ki... Şöyle buyrun lütfen... Birer sigara yakalım... Masayı dolaşıp yanımıza geldi. Çıkardığı tabakayla meşgulmüş gibi yaparak Charly'nin mahsus ayağına bastı ve özür dilemeye lüzum görmedi. Benim sevgili gorilimi, yüzde yüz erkek güzeli arkadaşımı adamdan saymadığı, ona köpeklerden hiç hoşlanmayan birisinin, bu sevimli ve sadık hayvanlara karşı yaptığı muameleyi aynen yapmaktan çekinmediği anlaşılıyordu. Ben, Charly'ye

aramızda kullandığımız gizli bir işaretle, sabırlı olmasını hemen emrettim. Zira az kalsın, bu şımarık züppeyi bir yumrukta yere serecek, şaraplık üzüm gibi çiğneyecekti. Herif, atlattığı tehlikeden habersiz, çenesiyle Charly'ye işaret etti:

— Şunu defedin de rahat konuşalım! Daha kolay anlaşırız.

— Uzattın ama... Canımı sıkmaya başladın. Evvela cevap ver: Çifte Tabancalı Kadın lakabımı nereden öğrendin?

— Şikago'ya yalnız italya'dan gözüpek delikanlı ihraç edilmez, biz de arada sırada numunelik göndeririz. Bunlardan birisi, sizi görür görmez tanıdı. Biz, burada asabiyetin hiçbir çeşidini sevmeden yaşarız ama bu, bize lüzumlu şeyleri öğrenmemize mani değildir.

— Peki, bu yarım milyon Meksika dolan meselesi nedir?

— Vallahi, bu soruşunuzu bir başkası görse hakikaten hiçbir şeyden haberiniz yok zanneder... Dostça gülümsedi.— Partiyi iyi çevirdiniz Çifte Tabancalı Kadın! dedi, üstadane bir iş! Burada bizi yere vurdunuz. Aferin! Bir milyonu cebe indirdiniz!

— Hangi bir milyon? Nerede cebe indirdik?

— Fevkalade canım! Bu da ayrıca bir meziyet!

— Bir milyonu cebe indirdiğime emin misiniz?

— Katiyen...

— Ben, bu bir milyonu burada mı cebe indirmişim?

— Evet.

— Bir, iki gün içinde mi?

— Hâlâ çocuk gibi konuşuyorsunuz.

— Öyle ise, buralarda ne arıyorum. Milyonu sizinle bölüşmek için mi buralarda bulunuyorum? Neden Şikago'ya atlamadım?

— İşte burasını harikulade buluyorum ya... işte burası çok orijinal bir iş... Siz burada bu suali sorabilmek için bulunuyorsunuz! Mamafih savuşmuş olsaydınız sizi Şikago'da da nasıl olsa ele geçirirdik.

— Milyonun yansını almak için mi? Duyuyor musun Charly?

Charly, sadece homurdandı.

Joe Scalona:

— Uzatmayalım şekerim, dedi, ben karar verdim. Tam yarısını derhal ödeyeceksiniz... Kardeş payı yapacağız!

Alay etmediği belliydi. Bu milyon işi bir başka maksadın örtülü güç vazifesini görmüyordu. Hakikaten ortada bir milyon vardı. Bu para kimin cebine girmişse girmiş, sonunda, nasıl olduğunu ileride öğreneceğimiz bir usulle bize mal edilmişti. Yekun mühimdi. Binaenaleyh, bela da o derece ağırdı. Fakat bir taraftan da parayı benim cebimde zannettikleri müddetçe bizim küçük kız, büyük bir tehlikeye maruz bulunmuyor demekti. Şu anda yarım milyonu çıkarıp veremeyecek olduğuma göre, vakit kazanmam lazımdı. Halbuki, vakit kazanmak bir bakıma yapılacak biricik iş olduğu halde, diğer taraftan beni belaya büsbütün gömecek, heriflerin milyonun bende olduğu kanaatini kuvvetlendirecekti. Süratle düşündüm. Zaten buna katiyen inanmış görünüyorlardı. Öyle ise bunun biraz daha kuvvetlenmesi esaslı bir tehlike teşkil etmemek icabederdi. Halbuki kendimi müdafaa edebilmem için, işin iç yüzünü öğrenmeye mecburdum. Gözlerimi hafifçe kısarak kendimi zaten içinde bocaladığım belaya bırakıverdim:

— Tam yarısını... Yani, kardeş payı, diye tekrarladım... Ya kabul etmezsem...

Gözlerinin bulanık kurşuniliği biraz daha pisleşti. Kirpiklerini hain hain kırpıştırarak içini çekti. Bu iç çekişte usanmış ve yorgun bir mana vardı. Ben bu manayı, kart bir zengin kadınla gecelemiş jigololarda, bilhassa körpe sevgililerini düşünürlerken çok seyretmiştim. Böyle sıralarda, bu pis oğlanların aşka aç, fakat porsumuş kadın etine tıka basa doymuş, kanıksamış bir halleri olur ki, insan sefaletinin ve erkek alçalışının ta kendisidir.

Hazin bir şey! işte bu hazin taraf, bir an için Joe denilen serseriyi güzelleştirmişti. Zaten önce de söylemiştim ya... Erkekleri benim kadar yakından bilmeyen kadınlar, bilhassa genç kızlar, bu herifi hoş bulabilirlerdi

Benim küçüğün ne düşüneceğini, keskin bir kıskançlık azabıyla tahmine çalıştım

Joe:

— Kabul etmezseniz yine de sevinirim, diyordu, çünkü evvela canım sıkılır. Canım sıkıldı mı, beni kadınlardan başka bir şey avutamaz O zaman sizin küçük arkadaşınızla eğlenmem icabeder. Sizinle mukayese edilemez ama onun da kütür kütür bir körpeliği var. Sonra biz, bu işi cebren de yapmayız! Düşünün bir kere. Burası Meksika hududu. Meksika'nın yerli kabilelerinden büyücüler, körpe kızların erkekleri eğlendirmek vazifelerini gönül rızasıyla başarabilmeleri için hususi içkiler hazırlarlar. Bunlardan bir bardak içen bir kız, bir gecede on erkek arkadaşla istekli istekli oynaşır... hatta... Bu işi dostça halledersek siz bile bunu denemelisiniz!

— Fena olmaz... Sahi! Mademki, fırsat elverdi... Düşünürüz! dedim.

Bir taraftan da kızın kendisi tarafından kaçırıldığını böylece itiraf etmesi işime yaramıştı. Eğer bunu bu kadar katiyetle öğrenmemiş olsaydım, civarda aramak için en az elli şişe benzin yakacaktım.

Joe:

— Benim. dedi. bu işlerde epey usta olduğum da söylenir! inanmazsanız buranın güzel kızlarından sorabilirsiniz.

— Ben hiçbir zaman güzel kızların doğru şahitlik ettiklerine inanmadım. Polise sormak daha kısa yol değil mi?

— Polis de nereden aklınıza geldi kuzum? Siz insanı sahiden güldürüyorsunuz. Polise soracakmış... Buranın polisine... Yani, Müfettiş Burns'e mesela.

— Müfettiş Burns, kendisinden böyle bahsedildiğini duysa herhalde memnun kalmaz!

— "Tabii... Hem de pek kızar.. “Beni, bu güzel kadın sadece maaşıyla geçinecek kadar budala mı zannediyor?” diye öfkelenir! Açıkçası meleğim, bizim Müfettiş Burns, bu işin üçüncü ortağı... Ben, hissemi onunla paylaşacağım! İş ne kadar gecikirse bizim polis o kadar asabileşir."

— Bunu daha evvel söyleseydiniz ya... O halde, düşünmem lazım... Mühlet isterim.

— Pek güzel! Yarma kadar düşününüz... Yeter mi? Gecenin sükuneti aklınızı başınıza getirir. Başka çare kalmadığını anlarsınız. Derhal dost oluruz. Ben her zaman bu kadar neşesiz değilimdir. Sohbetim hoştur.

Bir şeyler hesapladığımı saklamaya lüzum görmeden yere baktım. Mühleti kimseye danışmadan vermesi, bu pis züppenin kumandayı elinde tuttuğunu gösteriyordu. Kızı kaçırarak işe başlamakla vaziyeti bir miktar kuvvetlendirmişti. Biz, muhitin yabancısı idik. Fazladan, polis de haydutlarla ortaktı.

Sigarayı tablaya bastırdım:

— Mersi! diye gülümsedim, arkadaşlarla da görüşeyim de...

Bunu, icabında tekrar mühlet koparmak ve yalnız bir kadın olmadığıma karşımdakini inandırmak için uyduruvermiştim. Fakat, bir sualim var, Mister Joe! Milyonun bende olduğunu ne zaman, kimden öğrendiniz?

— Evvelce, işi Şikagolular'ın becerdiği hakkında şüphemiz vardı. Sonra siz buraya gelince bu şüpheler büsbütün arttı. Pete Vea'yı tekrar sıkıştırdık. O da soygunu sizin tertip ve idare ettiğinizi artık saklayamadı.

— Kimdir bu Pete Vea?

— İyi bir oğlandır. Uzun müddet Şikago'da bulundu. Şimdiye kadar da yalanını hiç tutmadık...

— Bakınız Joe! Hemen şu anda aklıma geldi. Birisi milyonu cebine indirirse, sonra başkasının üstüne atar. Dünyada böyle adamlar bulunuyor. Övünmekten hoşlanmayan, milyoner oluşuyla kibirlenmeyen garip adamlar.

Yüzünü nefretle buruşturdu:

— Kurnazlığa sapmak beyhude, dedi, ben her zaman böyle sabırlı değilimdir. Sizin yerinizde, mesela Şikago'nun erkek kabadayılarından birisi olmalıydı ki, bunu bir göstermeliydim! Canımı sık mamaya çalışın! Çünkü canım ne kadar çok sıkılırsa, küçük orospucuk beni eğlendirmek için o kadar çok sıkıntı çeker.

Mini mini nikel oyuncağımı uslu durması için tayyörümün cebine var kuvvetimle bastırdım. Yoksa bana ingiliz Kralı numarası yapan bu aptal herifin kamına iki kurşun sıkmak işten bile değildi.

Kapıyı açınca. Pepe ile karşılaştık. Konuşulanları dinlemeye çalıştığı belliydi. Yine otuz iki dişini göstererek sırıttı:

— Fransızlar'ın bir lafı var, bilir misiniz Charly...

— Ne lafı? Hangi Fransız'ın?

— "İhtiyar bir Fransız. “Son gülen iyi güler” demiş."

— Ne de gülünecek sıra!.. Peki, siz milyonu cebe mi indirdiniz? Nasıl oldu bu iş? Ne zaman oldu?

— Şimdi öğreneceğiz yavrum! Nasıl milyoner olduğumuzu bir bileni bulup soracağız.

— Küçük kız nerede?

— Ayol uykuda mısın? Kaçırdılar...

— Nereye kaçırdılar?

— Orasını bilsem bu kadar sabırlı davranabilir miydim budala!

— Peki. Şimdi nereye gidiyoruz? Bunlar ne işler... Belalı işler... Otomobile atladık.

IV

Birkaç dakikada gazinoya yetiştim. Yine bir masaya yerleştik. Yine ben viski ısmarladım, Charly süt söyledi. Garsona, öteki arkadaşını sordum.

Servisini bitirip evine gitmiş...

— Adresi? dedim.

Para saçtığımızı çoktan duymuş olmalı ki, salak salak sırıttı.

Bir on dolar uzattım, adresi aldım. Viskiyi diktim. Charly'ye:

— Yürü! dedim.

Aradığımız herif, La Jolla yolu üzerinde, küçük, harap bir otelde oturuyordu. Kendisini bu eski zaman hanının duvarları, tavanı isten simsiyah olmuş lokantasında pis bir şey içerken bulduk. Doğruca üzerine gittim. Buranın garip âdetlerinden birisine uyarak beni ömründe hiç görmemiş, görmeye de ihtiyaç duymamış gibi davrandı. işi uzatmamak için masaya birkaç banknot koydum. Derhal kibarlaşıp ayağa kalktı:

— Emrinize amadeyim efendim, dedi, buyurun.

—Joe Scalona ile görüşmekten geliyoruz, dedim, istediğim tahkikatı istediğim yerde yapabilmeme izin verdi. Evvela bu bir milyon dolar işinin aslı nedir?

— Efendim, bir hafta kadar evvel... Meksika'dan bir Amerikan bankasına on iki milyon Meksika Doları getirildi. Malum ya, eskiden böyle paralar, bankalara yatırılır, öyle naklolunurdu. Şimdi her taraflarda döviz yasaklan var. Amerikan bankası, iki hususi polis hafiyesini bu işe memur etti. İki taraf gümrükçüleri, işten haberdar bulunuyorlardı. Bunlar, hududu kolayca geçtiler. Yani Meksika gümrükçülerine gümrük resmini ödediler. Şimdi sıra, Amerikan gümrükçüleriyle hesaplaşmaya gelmişti. La Jolla'da hem dinlenmek, hem de bu işi gizlice bitirmek için durdular. Memurlardan birisi istirahat ederken, öteki nöbet bekliyordu. Uyuyan memurun adı Bili,

nöbettekinin adı ise Aron'du. Uyuyan memur uyanınca bir de ne görsün, arkadaşı ortada yok... Sandıklardan birisi kırılmış... On iki milyon, on bir milyon kalmış...

— Neden hepsi beraber gitmiyor?

— Gitmiyor. Zira on iki milyon giderse işin kaçakçılığı filan düşünülmez, Birleşik Amerika Hükümeti harekete geçebilir. Öte taraftan Meksikalılar da resmen paçaları sıvarlar. Hasılı, işi becerene bu kadar büyük bir parayı yedirmezler. Kaldı ki, hükümet kuvvetlerine gönüllü olarak yardım edecek her iki tarafta yüzlerce kabadayı da vardır... Mesela, bizim Mister Joe Scalona gibileri... Bili, buraya geldi. Bankaya şifreli bir telgraf çekti. Polis Müfettişi Bay Burns ile bir kısım, yani hususi olarak tatbikata girişti. Ne milyonun ne de memurun izi bulunamadı. Herif gayet namuslu bir adammış. Banka, onun böyle bir iş yapmayacağına emin. Ya birden üstüne çullanıp uff' demesine meydan vermeden bıçakla işini bitirdiler,, leşini bir tarafa gömdüler, yahut da ölüm tehdidi altında bir yere götürüp kapadılar.

Banka, paraların toptan gitmediğine sevinmiş olmalı ki, işi pek uzatmadı. Belki de şimdilik böyle görünmek istiyor. Bir aralık bu soygunu Şikagolular veya Meksikalılar yaptı, denildi.

—Joe, arada neci?

—Burada Joe, hükümetten de nüfuzludur. Milyonu cebe indirmeden hissesini alacak.

— Vaka nerede cereyan etli, dediniz?

— La Jolla'da...

— Buraya uzak mı? Nasıl bir yer?

— Yayan gidilmez. Çünkü yol çölden geçer! Araba ile bir, iki saatlik mesafe... San Diego ile Tro Juana asfaltının birleştiği noktayı biraz geçtikten sonra, soldaki ikinci yola sapacaksınız. Bir köy harabesi görünür. İşte orasına La Jolla derler.

— Otel filan var mı?

— Köy harabesi efendim! Bir tek kişi oturur. Gelip geçen ender yolculara su, av eti filan satar. Pete Vea adında bir melezdir.

İsim yabancı gelmemişti. Joe'nun söylediğine bakılırsa bizi milyon işine karıştıran herif bu olacaktı.

— Pete Vea, Şikago'da bulundu mu? diye sordum.

— Birleşik Amerika'nın her tarafında bulunmuştur.

— Nasıl bir adam?

— Melez dedim ya, melezler pek de adamdan sayılmazlar...

— Mersi yavrum! Bu işi hayırlısı ile bitirirsem hizmetini unutmam!

Otomobile doğru yürürken:

— Meseleyi anladın zannederim Charly, dedim, mesele gün gibi meydanda...

— Hangi mesele?.. Neyi anladım? Ben hiçbir şey anlamadım...

— "Anladın. Sen farkında değilsin. Anlamasan “hemen gidip Pete Vea denilen Kızılderili melezi görelim”, der misin?"

— Ben mi demişim? Yalana bak!

Benzin deposunu kontrol ettim. Hemen hemen ağzına kadar doluydu. Tekrar kasabaya dönmek mecburiyeti duymadığıma sevindim. Yolda da icabında benzin bulabilirdik. Binaenaleyh, San Diego asfaltına yüz yirmi kilometre ile daldık.

“Soldaki ikinci yola sapacaksınız!” cümlesinde “yol” kelimesini kullanabilmek için, bir insanın bol bahşiş almış, Meksika hududu garsonu olmak lazımdır."

"Umumiyetle çok terbiyeli bir delikanlı olan Charly'nin bile dişlerinin arasından sövüp saymaya başladığını söylersem, bu eski dere yatağına, “yol” demekteki saçmalığı anlarsınız."

Direksiyondaki insanın rahatça düşünmesi, hatta dinlenmesini temin eden sürat, asgariye düşmüştü. Zıplayıp sıçrıyorduk. Fazladan gecenin karanlığı da birden bire çöktü. Dere yatağının kaskatı gölgelerinden tasavvur

edilemeyecek kadar ıssız, vahşi, cam kırıkları gibi kuru bir çöle çıkmıştık. Arabanın kuvvetli fenerleri hiçbir maviyi aydınlatmadan, bembeyaz toprakta uzanıp gidiyordu. Yolu takip etmek de artik mühim bir mesele haline gelmişti.

— Ne de cehennemin dibi imiş, dedim, bir de melez dedikleri namussuzu bulamazsak işimiz iş.:.

Charly, serinlemek için dışarı sarkıttığı kalın kolunu, balta gibi sallayarak cevap verdi:

— Polis Müfettişini, garsonu, batakhane patronuyla beraber Şikago'da kıstırmalıyız ki...

Bu söz, bana kendi memleketimizde, güzel Şikago'muzda yaptığım kavgaları hatırlattı. Rito, Guerini, Zacco çeteleriyle ne güzel boğuşmuştuk. Hepsini ne güzel hakladık.

Haydutlar tarafından kaçırılmış küçük kızı düşündüm. Korkudan ödü mü kopmuştur, yoksa işin alayında mıdır? Bu iki şekil de tabiatına uyar! Bazen bakarsınız, Al Kapone'dan daha cesur, daha atak... Bazen sinirli bir kocakarı gibi ürkek...

Charly:

— Yalnız mı acaba? dedi, yanında başkaları var mı?

— Aldırma diye cevap verdim, bir bölük de olsalar, üstlerine gidip meseleyi anlayacağım!

Arabayı bir kayanın gölgesine iyice yanaştırıp atladım. Etrafta insanın sinirine dokunan donmuş bir süküt vardı. Manzara hakikaten ürpertici idi. Pencerelerinden birisi hafifçe aydınlık bina ise, yanmış bir evin derme çatma tamirinden sonra kullanılan berbat bir şeydi.

Bu sırada, çölün uzaklarında bir ışık parladı, söndü.

— Bu yollarda bizden başka gezenler de olmalı Charly, dedim. Tetikte duracaksın. Baskına gelirken basılmak hoşuma gitmez! Ben yalnız çıkacağım. Eğer duyacağın gürültüleri pek beğenmezsen, bir koşu gelip bakarsın. Anlaşıldı mı?

Gece o kadar sessizdi ki epeyce uzaklarda olup bitenler dahi, buradan kolayca duyulabilecekti.

IV

Kapıyı vurdum. Neden sonra, oynayan tahtalarda ayak sesleri işitildi. Yirmi iki milimetrelik küçük silahımı sımsıkı tutarak hazırlandım. İçeriden birisi:

— Kimdir o? diye ihtiyatla sordu.

— Beni, buraya Joe Scalona yolladı, dedim.

Bunu birdenbire söyleyivermiştim. Yani, kapıyı açtıracak mı, yoksa büsbütün kapatacak mıydı? Düşünmemiştim.

Bereket versin merakım çok sürmedi. Ağır bir kol demirinin kaldırıldığını anlatan gürültü duyuldu. Ve kapı birdenbire açıldı. Eşikte o zamana kadar emsaline pek az rastladığım bir dev azmanı göründü. Fazladan, elinde de cenup şimal boğuşmasından kaldığına herkesin kolayca yemin edebileceği kadar büyük bir toplu tabanca vardı.

Herif, benim bir kadın olduğumu ve yalnız bulunduğumu görünce silahını indirdi. Fakat geri çekilmeden altlan ve üstleri şişkin, kırmızı derili gözleriyle beni bir müddet süzdü.

—Joe, benden daha ne istiyor?

— Anlatacağım!

— Peki! Niçin her zamanki gibi Juanella'yı yollamadı?

Kendi sualiyle gene kendisi sinirlenmiş olmalı ki silahını tekrar kaldırmıştı.

— İşi çıktı. Ben geldim.

— Nedir mesele?

— İçeride konuşuruz.

Nihayet bir kadın karşısında bu kadar ihtiyatlı olmayı kabadayılığına yediremedi zannederim, yol verdi.

Rahat bir nefes alarak içeri girdim. Fena halde içyağı ve yanmış odun kokan bir daracık koridordu. Geçtik, penceresinden ışık görünen odaya girdik.

Etrafı gözden geçirdim. Tavan kirişleri, döşemenin, duvar halılarının bir kısmı yangında yanmış, kömür kesilmişti. Burasının sonradan tamir edilip oturulur hale getirildiği anlaşılıyordu. Kenarda berbat bir yatak, ortada uydurma bir tahta masa ile üçayaklı arkalıksız iskemleler vardı.

Bunlardan birisine oturdum. Cebimden sigara paketini çıkardım. Bir tanesini ağzıma koyup herife sordum:

— İçer misin ahbap?

— İçerim.

Birer sigara yaktık. Tabancasını bir yere bırakmıyordu. Fazladan duvara astığı tüfeğine de kaçamak bakışlarla bakmaktaydı. Tekrar sordu:

—Joe, ne istiyor benden?

— Bir iş teklif ediyor. Paralı bir iş.

— Paralı iş... Ben, Joe'nun ne kadar hasis olduğunu bilmez miyim? Paraya sıra geldi mi namussuzlaşır da, namussuzlaşır...

— Bu sefer cömert davranacağını söyledi. En az on bin dolar kazanacakmışsınız!

Bir bana, bir de silahına baktı. Ne düşündüyse düşündü, kocaman alametini masaya bıraktı. Daha fazla beklemedim, masayı bir tekmede yere devirip küçük tabancayı burnuna doğru uzattım:

— Eller havaya! dedim. Eller yukarı, kalbimin orangutanı. .

Küçük siyah gözlerinden bir kin ışıltısı geçti. Boynumu bu sırada yakalasa işimin harap olacağını anladım Yerdeki tabancayı ayağımla bir kenara attım.

— Şimdi beni iyice tanıdın değil mi? diye sordum, Şikago'nun Çifte Tabancalı Kadını'nı nihayet bilesin çıkardın mı? Beni milyon işine karıştırırsın, başımı türlü belalara sokarsın... Sonunu düşünmezsin!

— Ben mi sizin başınızı belalara sokmuşum? İftira etmişler... Bu yalanlan Joe mu söyledi?

— Sual sırası bende oğlum! Evvela sen cevap ver. Bir milyonu cebime attığımı söyleyerek Scalona'yı neden aldattın? Sonra bu bir milyon işinin iç yüzü nedir?

— Benim ne milyondan >haberim var, ne de Joe'ya sizden bahsettim. Bunlar hep iftira.

—Joe, sana niçin iftira etsin! Bundan ne kazanır?

— Bilmem! Belki de kendisini kurtarmak istemiştir.

— Kimden?

— Polisten...

— Polis onunla ortak!

— Ortak ama para bölüşürlerse... Eğer ben parayı sadece kendime saklamak istersem, sizinle ortaklığımız hâlâ devam eder mi?

— Peki, ben ne oluyorum? Beni bu işe karıştırmakta fayda ne?

— Bilmem!

— Sen bilmezsin ama benim küçük kızı kaçırdılar, 500 bin

Meksika dolan ödememi istiyorlar. Ellerini doğru tut! Kurşunu yersin. İşin iç yüzünü anlatmazsan seni böyle sabaha kadar bekleteceğim.

— Bir şey bilmiyorum ki anlatayım.

— Şimdi görüşürüz. Hey! Charly!

Biraz sonra koridorda ağır ve kuvvetli ayak sesleri duyuldu. Charly, genç Herkül vücuduyla kapıda göründü.

Gözümle işaret ettim. Melez, uzun boyluydu ama benim oğlan da daha tıkızdı, işin fenası, ikindiden beri olup bitenlere pek kızmıştı. Öfkesini çıkaracak birisini arıyordu.

Charly'nin görünmesi, herifi hiç de memnun etmemişti. Benim nasıl bir kadın olduğumu, her ne kadar Şikago'dan biliyorsa da, nihayet bir kadından

gelecek tehlikeyi umursamamış olmalıydı. Fırsatı kaçırmak istemedim:

— "Bir dakika Charly, dedim, meseleyi bu arkadaşa bir kere anlatayım. Belki aklını başına devşirir. Bizi uğraştırmaz. Herife döndüm. Bak evladım, dedim, kanaatimce soygunu sen yaptın. Fakat buradaki çetenin bu kadar parayı sana yedirmeyeceğini anlayınca, evvela: “Şikagolular bu işi becerdi” lafını ortaya attın, tesadüfen ben de size misafir gelince, “tamam, dedin, işte Çifte Tabancalı Kadın! Bunu bana Allah gönderdi. Eski sözüme bunu da karıştırırım, Joe ile kozlarını pay etmeye kalkarlar... ikisi de geberirse bana düğün bayram!”. Eğer ben buraya gelmemiş olsaydım, belki de hududu geçip Meksika'ya savuşacaktın."

— Bunları da nereden çıkarıyorsunuz Miss? Ben kendi halinde bir adamım! Söylediklerinizden bir kelime bile anlayamıyorum.

— Yakında anlarsın. Biz de sana meseleyi anlayacağın lisanla anlatacak imkânlar var. Ben, işi etrafıyla düşündüm. Soygun bu civarda yapılmış. Senin, gümrük muhafızlarıyla yahut polisle dostluğun elbette ileridir. Böyle kaçak bir paranın geçeceğini haber aldın! Vurgunu vurdun. Başka türlü olamaz. Çünkü Joe da, onun soygun ortağı Polis Müfettişi de parayı arıyor. Herkes parayı arıyor, bir aramayan sensin! Fazladan, milyonu kimin aşırdığı hakkında da durmadan rivayet çıkarıyorsun. Lüzumsuz yere canını yakmayalım. İşin hakikatini gel anlat.

— Haberim olsa... Elbette anlatırım.

— Peki. Ne yapalım, günah benden gitti.

Gözümü ve silahın deliğini heriften ayırmadan yürüdüm. Duvar dibine attığım cebel topunu yerden aldım.

— Haydi, Charly göster kendini! diyerek kumandayı verdim.

Charly, Şikago'nun ringlerinde de^pey eldiven eskitmişti.

Yumruk oyununda pek acemi olan hasmını bir pançingbol gibi ortaya aldı. Her darbeyi istediği yere kolayca yerleştiriyordu... Adeti olduğu üzere, henüz düşürücü yumruğu vurmadan, adamı bir müddet ayakta hırpaladı. Çenesine bir seri sol yapıştırınca, melez ellerini yüzüne kaldırıyor, o zaman da Charly'nin sağlan dirseğine kadar herifin midesine gömülüyordu.

Yavaş yavaş düşüp kalkmalar da başladı. Herif yere yapışınca, bizim oğlan, kundurasının burnuyla yumuşak yerlerini yokluyor, bu suretle ister istemez ayağa kaldırıyordu.

Birisi dayak yiyerek, öteki dayak atarak, odayı birkaç defa dolaştılar. Hintli, dümeni kaybolmuş bir yelken gemisi gibi sağa sola yalpalamakta, burnundan, patlayan dudağından akan kanlar beyaz gömleğini kırmızı bez haline getirmekteydi.

Nihayet manzara canımı sıkmaya başladı. Bir aralık Charly, herifi önüme doğru sürmüştü. Yerden aldığım tabancayı namlusundan tutarak ensesine var kuvvetimle indirdim. Kanla ıslanmış bir feryat kopararak döşemeye serildi.

Yatağının altında ucunu gördüğüm ipi, Charly'ye uzattım.

Birkaç dakika içinde, melezi sımsıkı paket ettik.

Charly, herifi bir kenara sürüklerken, ben dışarıya çıkıp etrafı kolladım. lncin yoktu çöl ve köy harabesi biraz evvelki sessizlikleri içinde ölü gibi uzanmışlar, yatıyorlardı.

Charly yanıma gelince:

— Arabadan viski şişesini getir, dedim, birkaç yudum içelim... Sonra herifi ayıltır, soracaklarımızı sorarız..

V

"Koca eşşegi ayıltmak pek de güç olmadı. Charly, parmaklarını hiç de âdet olmadığı halde, geriye doğru büküp tersine bir yumruk meydana getirmeye çalışınca, “Of!” diyerek gözlerini açtı. Ve gözlerini açmasıyla üzerimize küfür sağnağını boşaltması bir oldu. Ben ömrümde çok küfürbaz gördüm. Lakin bu kadar usulüyle, sırasıyla söylenen yakası açılmamış kötü söz duymadım Herifte bu işin, belli bir şey, kabarık bir dosyası vardı ve bu tenha köşede bunları icabında nasıl kullanacağını güzelce talim etmişti."

"Charly, bir müddet gayrete gark oldu. Arada sırada damağını, takdir eden bir mana ile şaklatarak dinledi. Yüzüme bakıp “Nedir?” diye sordu. Nihayet:"

— Yeter ettiğin namussuz! diye kükredi. Neredeyse bize de tasdik ettirecek. Bana döndü: Lütfen kenara çekilir misiniz Hopy.

Çakmağını çıkardı. Küçücük alevi, herifin sağ elinin iki parmağı arasına bir müddet tuttu. Evvela küfür sağnağı bir bora, bir tayfun halini aldı. Sonra feryatlar başladı. Nihayet yola geldi Charly:

— Tamam mı? Mutabık mıyız kovboy? diye gülümsedi.

Ben, üstüne eğildim.

— Bu usulleri sevmem ama, dedim, başka çaremiz yok sevgilim. Bize bir gecelik mühlet verdiler. Eger yann sabaha kadar küçük kızımı ele geçiremezsem, sizin Joe, ona herhalde bundan beterini yapacak. Eğer ölmeye niyetin yoksa, Joe Scalona denilen maskaranın kaçırdığı bir kızı nereye saklamak ihtimali olduğunu haber verirsin.

Zıpır ne düşündüyse düşündü. Bir kere daha gayrete geldi. Burada aynen yazılması icabetmeyen, fakat kendisine göre annemin gençliğinde nasıl bir sanat tutmuş olduğunu anlatan iki kocaman kelime savurdu.

—Devam Charly! dedim.

Çakmak, tekrar sızlayan deriye yaklaştı.

—Kız nerede olabilir?

—Bronson City yolu üzerinde, Pensacola villasında...

—Ne münasebet!

—Çünkü Joe'nin karısı Juanella orada oturuyor.

—Peki. Biz şimdi doğru oraya gideceğiz. Eger bizi atlattınsa dünyadan ümidini kes! Seni öyle bir yere yollayacağım ki, bu küçücük çakmak alevi, orada vücuduna sarılacak olan ateşlerin yanında sabah rüzgarı gibi serin kalır. Milyon mavalı umurumda değil! Ben kızımı bir kere kurtarayım, sonra siz kendi aranızda kozunuzu paylaşırsınız. Haydi Charly! Bağlarını bir kere daha gözden geçir... Gevşeyen var mı, yok mu, bak! Zira dönüşte bu serseriyi böyle sapasağlam bulmalıyım! Dur hele, sen BronsonCity yolunu biliyor musun?

—Biliyorum.

—İyi öyleyse... Haydi kontrolü yap, kapıyı kapatıp bana yetiş.

Otomobili, geldiğimiz tarafa doğru sürerken, Charly anlatıyordu:

—Asfalta çıkınca, SanDiego-TroJuano otostratına sapacağız!

Huduta on iki veya on beş kilometre yaklaştık mı, Bronson City'ye geldik demektir.

—Pekala! Joe denilen hayvanın bize karşı reva gördüğü kabalığın bir kısmını karısına ödeteyim, diyorum.

Bu Juanella da herhalde kocası gibi terbiyesizin birisi olmalıydı. Halbuki ben eskiden beri terbiyesiz kadına tahammül edemem. Böyleleri, Şikago'da beni uzaktan görünce kaldırım değiştirirler. Bulunduğum dükkana zinhar giremezler...

Aklım fikrim, önümüzdeki kötü yollan kolayca geçip asfalta çıkmak olmasaydı, eskiden beri yaptığım gibi, geldiğimiz yeri dikkatle tetkik eder, bir değişiklik var mı, yok mu bakardım. Sonra yine âdetim olduğu üzere biraz uzaklaşır, ortalığın benden temizlendiği hissini verdikten sonra, oraları bir kere uzaktan teftiş ederdim.

Eğer böyle yapsa imişim, birisinin evin arkasından yavaşça çıktığını, kapattığımız kapıyı kolayca açıp herifi bağlı bıraktığımız odaya girdiğini görecekmişim. (Bunun böyle olduğunu biz sonra öğrendik).

Ne ise, kötü yolu salimen geçip asfalta çıktığımız zaman Charly rahat bir nefes aldı:

—Haydi Hopy, dedi, bas da yetişelim.

Arabanın sürat ibresi kımıldadı, sevimli sıçramalarla 180 kilometreye kadar yükseldi. Sonra 170 ile 180 arasında nazlı nazlı oynamaya başladı. Ay çıkmış, asfaltı gündüz gibi aydınlatmıştı. Yolda bizden başka yolcu olmadığı için süratin şehvete benzeyen sancı zevkine gömüldük.

Keskin virajlarda, arabanın frenleri şiddetle ötüyor, lastikler uzun şikayet sesleri koyuveriyordu.

Rüzgar saçlarımı dalgalandırmakta, Charly, hayvani bir arzu içinde tenimin kokusunu derin derin koklamaktaydı. Maceranın, insanı serseriliğe mecbur ettiğini, serseriliğin de kadın-erkek münasebetini daha kızgın bir hale getirdiğini tekrar anlıyorum.

Küçük kızım tehlikede bulunmasaydı arabayı bir kayanın dibine çekip çölün vahşi ıssızlığı içinde Charly'nin kollarına atılmamak imkansızdı.

Bir benzin deposunda durup hazneyi doldurttuk ve Pensacola villasının nerede olduğunu iyice öğrendik. Zaten iki adımlık yolumuz kalmıştı. Küçük tepeyi aşınca mükemmel bir bahçe içindeki beyaz binayı görecektik.

Otomobili bir kenara çektik. Bahçe duvarına yaklaştık. Burasına çok para sarfedildigi, iyi bakımından ve uzaklardan getirilip dikildiği anlaşılan hattıüstüva ağaçlarından belliydi. Mamafih, ben bir iki acı hatırası olduğu için, böyle tenha villaları artık eskisi kadar sevmiyordum. Saat, sabahın üçüne yakındı. Pencerelerde ışık görünmüyordu. Arabayı yol boyu sürmüş, villayı geçerek daha uzaklara gidiyormuşuz hissi vermiştik. Kimsenin hiçbir şeyden şüphelenmediği tahmin edilebilirdi.

Ay batmış, etraf karanlığa gömülmüştü. Charly:

—Ben böyle yerleri hiç sevmem, diye fısıldadı, burası bana bir kaplanın ininden daha tehlikeli görünüyor.

Bir sigara çıkarıp ağzına koydu. Yakmasına meydan bırakmadım. Dirseğimle göbeğine hızla vurarak sigarayı düşürdüm.

—Budalalık istemem! dedim, ne hacet, bir de nara at. Bir de bakıyoruz ki, herif bize yalan söylemiş. Hatta burasının Joe ile alakası da olmayabilir. Düşünsene, bir namuslu vatandaşın gece vakti evini basıyoruz.

Bahçe duvarını takiben evin arka tarafına geçtik. Buralarda ekseriya birer kapı bulunurdu. Böyle bir şeye rastlamayınca pek alışık olduğumuz işe, duvar aşma işine giriştik. Omuz verdim. Charly kendisini duvarın üstüne attı, sonra bana elini uzattı, iç taraf, dış taraftan daha alçaktı.

—Köpek var mı acaba? diye yavaşça sordum.

—Varsa... Bak ne yapacaksınız Hopy, ben onun hesabını görürken, siz çığlık çığlığa eve doğru koşarsınız. Hani bir kere aynı numarayı yapmıştık.

Evet, bizim işlerde ben kadın oluşumdan da ayrıca istifade etmesini öğrenmiştim. Böyle bağırarak eve doğru koşan bir kadına kapıyı mutlaka açıyorlardı. Bir kere de kapı açıldı mı, Allah kerim.

Bereket köpek filan yoktu. Kendisini köpeklere bekletmek Joe Efendi'nin onuruna dokunmuş olmalı... Malum ya, adam buraların imparatoru... Bahçesine girmek değil, dönüp bakmak kimin haddi.

Biz, usulümüz veçhile yine alçakyüreklilik gösterdik. Mermer, merdivenli büyük kapıyı rahat bırakıp arkadaki servis kapısına razı olduk. Böyle şahane binaların servis kısımlarında mutlaka unutulmuş sürgü, kapatılmamış bir pencere, yayı bozulmuş bir hava deliği bulunur.

Nitekim kiler gibi kullanılan mutfağa bitişik küçük odanın penceresi kolayca açıldı. Buna bir emniyet mandalı bile koymaya lüzum görmemişlerdi. Charly, kalın çelik bıçağını çerçevenin altına sokup biraz zorlayınca mesele halledilmiş oldu. Alt katı acele gözden geçirdik, kimselere rastlamadık. Meşeden yapılmış sağlam merdiven basamaklan, gıcırdamadıkları için, kolayca birinci kata çıktık. Burada, büyük bir salondan başka, üç oda ve bir de banyo vardı. Banyoyu ve kapısı açık bırakılmış olan üçüncü odaya baktık. Artık vaziyet iyice anlaşılmıştı. Bizim kız, geri kalan iki odadan birisine kapatılmış olmalıydı. Bu tahmin doğru ise, odalardan ötekinde de Mister Joe Scalona'nın sevgili kansı Juanella

yatıyordu. Bu kapılardan ikisi de kilitli olduklarında ne yapacağımızı bir müddet düşündüm.

Kısa bir tereddütten sonra, birisini tıklatmaya karar verdim. Eğer tesadüfen, bizim küçük kızın kapısına vurursam, sesimi tanıyacak, gürültü etmeyecekti.

Şayet, bu kapı Madam Juanellla'nın yatak odası olursa o zaman kızın sesini taklit ederek bir şeyler becermek kabildi. Kızın kapısı kilitli tutulacağına göre, nasıl açabildiği de ayrıca merak edilecekti, merakın her çeşit ihtiyatı elden bıraktırırdı.

Sağdaki kapıya kulağımı dayadım. İçeride kuvveli ve büyük bir duvar saati hamarat hamarat çalışıyordu. Böyle bir saati mahpusun odasına aşmazlardı. Binaenaleyh, Juanella'nın odasını bulmuştum.

Kapıyı hafifçe vurarak:

— Madam... Madam Juanella! Lütfen bakar mısınız? diye seslendim.

Hiç ses çıkmadı. Bu kadar ağır bir uykuyu bir mahpushane gar divanına yakıştıramadığımı söylemeliyim."

Kapıyı tekrar ve daha kuvvetle çaldım:

— Juanella... Biraz açın...

— Ne var? Ne istiyorsun?

Bu sözden, kızın odasının kilidi olmadığı manası da çıkabilirdi. Yahut kadın, uyku sersemliği ile vaziyeti birden bire kestirememişti veyahut evde kadın hizmetçiler vardı.

— Açar mısınız Madam Juanella...

— Sen zıbarıp yatar mısın?

— Pek hastayım... Midem bulanıyor... Ölüyorum...

— Hay Allah belanı versin, pis cenabet!

Ben, iniltiye başlamıştım. Kadın da küfürbazlıktan yana bizim köy harabesine bıraktığımız melezden aşağı kalmıyordu. Nihayet elektrik yakıldı ve kapının sürmesi sen bir hareketle çekildi.

VI

Kanat aralanır aralanmaz şiddetle iterek içeri girdim. 22 milimetrelik tabancamı, kadının feryat için açılan ağzına dayadım.

Kadın oluşum, kendisini çok şaşırtmıştı ama gözlerinde toplanan öfkeden anladım ki, eğer Charly'nin kocaman vücudunu arkamda görmemiş olsaydı, silaha aldırmadan üzerime atılacaktı. Şimdilik yavaş yavaş gerilemeyi daha münasip gördüğü için hepimiz odaya girebildik:

— "İsterseniz buna kötü bir şaka diyelim, dedim, kim olduğumu biliyor musun? Bilmiyor musunuz? Bana, “Çifte Tabancalı Kadın” diyorlar. Keskin nişancı olmakla meşhurum. Ellerinizi lütfen arkanıza bağlayın ki bir kaza çıkmasın."

Juanella, fevkalade bir esmer güzeliydi. İnsan onu seyrederken yüreğinin ferahladığını, aynı zamanda nefes almakta müşkülat çekmeye başladığını hissediyordu. Saçları gürdü ve maden kömürü gibi siyah, parlaktı. Kocaman ve kapkara nurlu gözlerine bakmaya doyamazsınız. Gergin mat derili yüzünde en küçük bir kırışıklık, ' bir nispetsizlik yoktu. Boynu, omuzları, göğsü, ince beli, yuvarlak kalçaları ve upuzun muntazam bacaklarıyla Charly'yi dehşete düşürdüğünü hemen anladım.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Sizden hiçbir şey istemiyoruz. Charly'nin ayrıca bir istirhamı var mı, yok mu bilmem! Bana gelince: Ben küçük kızımı almaya geldim şekerim. Kızı teslim edin, hemen defolalım. Nerede kendisi... Madam, müsaade ediyorlar.

Charly, koridora çıktı. Oda kapısını bir kere yokladı. Kilitli olduğunu anlayınca omuzuyla zorlamaya başladı.

Hiçbir insan, omuzlanmakta olan kapı ile alakalanmadan yapamaz. Bir an kontrolü kaybetmiş olacağım ki, dişi kaplan derhal üstüme atıldı. Aynı

zamanda hem tabancamı, hem de beni, birbirimizden en az üç metre aralıkla yere düşürmesi, esmer güzelinin böyle boğuşmalarda pek acemi olmadığını gösteriyordu.

Mamafih bir taraftan boğazımı iyice kavramaya uğraşan kadının bu hareketini önlemeye çalışırken, diğer taraftan bu hücumla ne kazanmayı umabileceğim düşünüyordum.

Ben, imdat isteyeceklerden değildim, ama Charly ile küçük, neredeyse geleceklerdi. Gümbürtülere rağmen başka yerden hiçbir ses çıkmaması, Juanella'nın evde yalnız olduğuna şüphe bırakmıyordu.

Ne olursa olsun, ben hatamı yine kendim tashih etmek istiyordum. Gayet iyi bildiğim Japon oyunlarına başladım. Bu esnada Charly'nin keyifli sesi duyuldu:

— Güreş mi var Hopy? Dur, geliyoruz!

— Aman yarabbi! Kurtarsanıza Charly...

Bu da bizim küçük kızın feryadıydı. Kızı nihayet kurtardığımızı anlayınca büsbütün gayretlendim. Juanella, beni altında daha uzun müddet zaptedemeyeceğini sezmiş olmalı ki, başka bir manevra tutturdu. Birden bire tabancama doğru sıçradı. Beline sarılarak ben de beraber kalktım.

— Seni öldüreceğim orospu! Seni öldüreceğim! diye homurdandı.

Aynı çelmeyle yere devirdim. O nasıl aynı zamanda benim elime vurarak tabancayı düşürdüyse, ben de aynı zamanda burnunun tam ortasına mükemmel bir yumruk yerleştirmiştim. Kan boşandı. Fakat kan, bu kudurmuş dişi yılanı büsbütün çoşturdu. Çaresiz, kuvvetli bir genç kız göğsü gibi sert memelerinden birisini yakaladım. Sıkmaya başladım. Vaktiyle bir macera sırasında bana böyle bir işkence yapmışlardı. O zamandan beri, göğsümü bir erkek başka maksatlarla da okşasa yüreğim ürperiyor, gözlerim kararıyordu. Kendi kendime, hiçbir şart altında, hiç kimseye böyle bir ızdırabı reva görmemek karan vermiştim. Halbuki, şimdi işimi çabuk bitirmek, bir de manasız bir mücadeleye atıldığı için hasmıma karşı duyduğum öfkeyi en kısa yoldan cezalandırmak fikriyle bu eski karan bozmuş oluyordum. Göğsünü kurtarmak için iki eliyle bileğime sarıldı. Çektiği acıyı gayet iyi anlıyordum. Bu anlayışın verdiği zevkle, zaten çok

kuvvetli olduğu söylenen parmaklarımı daha da sıktım, iyi bilenmiş uzun tırnaklarımı etine geçirdim. Belki de kızgınlığımı henüz bağırmaya başlamaması arttırıyordu. Çünkü, tamamıyla başka ve çok daha feci şartlar altında olmama rağmen ben ilk anda avazım çıktığı kadar bağırmaya başlamıştım.

Mamafih, bu deliliğim uzun sürmedi. Aklım başıma gelmiş olacak ki, kendimden utandım. Ummadığı bir hareketi yaparak göğsünü birdenbire bırakıp sıçradım. Bir an şaşırdı. Bu şaşkınlıktan istifade ettim. Boş böğrüne bir tekme indirdim. Bu hareketi yaparken, geceliğinin eteği beline kadar sıvanmış, çıplaklığı şahane bir tablo halinde meydana çıkmıştı.

Charly, uzun bir ıslıkla takdirlerini ifade etti.

— Mal! dedi, değerli... Benim paramla yüz dolar eder. Juanella kadar gayretli kadın az bulunur. Bu kadar gayrı müsait şartlar altında dahi boğuşmayı bırakmıyordu. Nitekim tekrar ayağa kalkmaya davrandı. Bu sefer müsaade ettim ve ancak kalkar kalkmaz biri çenesine, diğeri midesine olmak üzere iki yumruk yapıştırdım. Bu sefer, belki on dakika sonra ayılmak üzere yere yıkıldı. Charly:

— Elverir! dedi, kızın güzelliğini bu kadar kıskanmak yeter. Tabancamı uzattı. Cebime koydum. Kız, bu fırsattan istifade ederek boynuma sarıldı.

— Neredesiniz? Nerede kaldınız? diye bir ağlama taklidi tutturdu.

"Ben, pis Fransız romantizminin şah eseri olan “iki Yetime”yi oynadığımızı pekala fark ettiğim halde, havayı bozmak istemedim:"

— Çok korktun mu sevgilim? diye sordum. Sana işkence etmediler ya...

— Hayır! Bilakis hiç merak etmememi, sizin beni nasıl olsa kurtaracağınızı söylediler. Fakat Joe denilen herif yanağımı sıkınca bu kadın beni bir kere tokatladı.

— Oh olsun! ilk rastladığın herifin arkasına takılır gider misin? Biz önde, Charly arkada evden çıktık. Bahçe kapısına yaklaşmıştık ki, duvarın kenarından bir gölge önümüze dikildi:

— Durun bakalım. Eller yukarı. Diye homurdandı.

İlk anda sesi tanıyamadım. Fakat kabadayı birkaç adım atıp gölgeden çıkınca, alacakaranlıkta karşımızdakinin yeni dostlarımızdan

Pepe Sangchili olduğu anlaşıldı. Elinde, herkese göstermekten büyük bir zevk aldığına artık şüphe edilmeyecek olan kısa namlulu tabancası vardı.

— Ellerimiz havada, böyle ne kadar bekleyeceğiz Mister Pepe?

— Sabır etmek iyidir. Sabır etmek, yani elleri havada durmak, kamına bir kurşun yemekten çok iyidir. Bence bu böyle...

— Peki ne olacak?

— Şartlarımızı kabul edeceksiniz.

— "Bana bak oğlum! "Şartlar" dediğin şey, yârım milyon dolar ise beyhude uğraşıyorsunuz. Ben, sizin çöplüğünüzden bir milyon değil, bir tek darı tanesi almadım. Yine tekrar edeyim, eger maksadınız bu lafı tutturarak bizimle kavga etmek değilse, ben milyonu kimin aşırdığını size söyleyebilirim."

— Öyle mi? Ne ala! Ne ala!

— Vay küçük bey! Şakadan da anlıyor! Joe da şakalaşmayı sever mi?

— Şimdi, Joe'yu bir tarafa bırakalım. Ben burada artık kendi hesabıma çalışıyorum. Yarım milyonu verin, kasabaya hiç uğramadan geçip gidin. Ben başkalarına benzemem! Sözüm sözdür.

Biraz düşündüm. Daha doğrusu bu yeni teklifi zihnimde evirip çeviriyormuşum gibi yaptım. Sesimi alçaltarak:

— Peki, bunu bana nasıl garanti ediyorsunuz? diye sordum, başkalarının başıma tekrardan bela olmayacaklarını nasıl temin edersiniz?

— Mesela kim?

— Mesela Joe... Hattâ şu anda bile siz, harp meydanının biricik galibi sayılmazsınız. İçeride, ayılmak üzere bulunan bir dişi kaplan

var ki, sizin gibi on tane kabadayıya bedel...

— Juanella mı? Boş verin canım! Ben öylelerini adamdan bile saymam. Kaldı ki biz onunla anlaşırız. Çünkü ikimiz de Meksikalıyız.

— Buna ayrıca sevindim. Çünkü Joe'yu hiç de gözüm tutmamıştı. Bütün inadım da parayı o züppenin alması ihtimalinden geliyordu. Seni, ilk görüşte sevdim. Yiğitsin... Hem de akıllı bir yiğitsin... Milyon arabada... Yarısını alır, gidersiniz. Bir sigaranız var mı Pepe?

Böyle diyerek gayet tabii bir hareketle sağ elimi indirdim. Tayyörümün cebine soktum ve derhal karşımdaki herifin göğsüne iki kurşun yerleştirdim. Aynı anda benim gibi Charly de küçük kızla beraber yere yatmıştı. Pepe bir kere haykırdı ve yıkılmadan, boşluğa üç kurşun sıktı.

Ne olup bittiğini derinden derine tahkik edecek sıra değildi. Üçümüz de aynı kumandayı almışız gibi koşmaya başladık. Charly, eskiden beri koşularda birinci gelirdi. Bu sefer de bizi çok arkada bırakmıştı. Otomobile yetişince, motoru işletti, geri geri bize doğru geldi. Arka kapıyı da açıp hazırlamıştı. Kızı içeri attım, kendim de yanına girdim. Araba homurdanarak ileri fırladı.

Benim küçük kızım, heyecanla boynuma sarılmıştı.

VII

Bir aralık durarak vaziyeti gözden geçirdik. Şimdilik Joe ve çetesinden korkacak bir şeyimiz kalmamıştı. Küçük de olsa bir kasabada güpegündüz bize bir kötülük yapamazlardı. Biz de olup bitenlere ve karşımızdakilerin ne mal olduklarına akıl erdirmiştik.

En sonunda arkadaşlara sordum:

— Şu halde, otele dönüp birer banyo yapmakta, biraz uyumakla, ancak ondan sonra Şikago'ya doğru yola çıkmakta hiçbir mahzur görmüyorsunuz değil mi?

— Görmüyoruz.

Bu kararı verir vermez, yola devam ettik. Ve otele saat beşe doğru vasıl olabildik.

Banyolardan sonra, Charly kendi odasına gitti. Ben de küçük kızımı koynuma alıp yattım. Fakat umduğum gibi hemen uyuyamadım. Birkaç bavul elbiseyi gözden geçirip Şikago yolunu tutmamakla hata mı ettiğimi uzun uzadıya düşündüm. Sigaraları birbiri üzerine içiyor, hadiselerin muhtemel inkişafını tahmine çalışıyordum.

Kızım çoktan uyumuştu. Onu uyurken seyrettikçe hâlâ tehlikede bulunması karşısında içim titriyordu.

Belki on altıncı sigarayı söndürmüş, bir yenisini yakmıştım ki, koridorda ağır ayak sesleri duyuldu. Bu ayak sesleri yaklaştı. Kapımız vuruldu. Kalın bir ses:

— Polis! Kanun namına açın şunu! diye bağırdı.

Eskiden beri alışık olduğum ilk hareketi yaptım. Komodinin üzerinde duran tabancalarımı kavradım. Kızı uyandırdım.

— Ses çıkarma! diye fısıldadım, şunları sakla bakalım.

— Ne var? Ne oluyor?

— Kes... Sakla şunları... Uyku taklidi yap.

Kız da aynı alışık hareketle silahları geceliğinin altına, bacaklarının arasına soktu.

Dışarıdaki ses daha öfkeli, daha sert olarak kükredi:

— Açacak mısınız? Yoksa kıralım mı? Kanun namına diyoruz! Kanun namına!

— Durun canım! Geliyorum...

Pijamalarımın üzerine bir sabahlık geçirerek ağır ağır yürüdüm. Kapıyı açtım. İkinci feryatta, sarhoş Polis Müfettişi Burns'un sesini tanıdığım için karşımda kimi bulacağımı kestirmiştim. Fakat koca öküzün, maiyetine iki tane eşşek alarak geleceğini tahmin edememiştim.

Önde Müfettiş Burns olmak üzere, derhal içeri girdiler. Müfettiş, şapkasını ensesine yıktı. Ellerini beline koyarak etrafa kibirli kibirli baktı. Sonra hakir gören bir tavırla:

— Senin adın Travers mı? diye sordu ve cevap beklemeden devam etti:

— Kanun namına Polis Dairesi'ne çağırıyorum. Juanella Rilson adındaki bir kadını yaralamak suçuyla itham ediliyorsun.

İşte buna şaşmıştım. Bizim Şikago'da birbirimizi polise şikayet etmek âdeti yoktu. Filhakika, polise çalışanlar, arkadaşlarını, dostlarını gammazlayanlar çoktu ama iki taraf birbirleriyle boğuşurken, polisteki ahbapları işe karıştırmaz, böyle bir hareketi kendisine hakaret sayardı. Polis, el altından ihbarlar ve jurnallarla harekete geçirilir, kendisinden böyle istifade edilirdi. Halbuki Joe, kansına yapılan hakaretin öcünü polis vasıtasıyla almayı münasip görmüştü. Belki de haklıydı. Maşa dururken elini niçin yakacakmış?..

— Peki! dedim, müsaade edin de giyineyim...

— Derhal! Hem de gözümüzün önünde...

— Gözünüzün önünde mi? Bu da ne demek?

— Uzatma. Ben Şikago numaralarına gelmem. Sizin gibi bir mahluku tek başına bırakacak kadar budala değilim.

Bu esnada, uzun boylu, zayıf Hafiye çenesiyle yatağı göstererek Müfettiş'e sordu:

— Birisi daha var! Kaldıralım mı?

— Hayır! İstemez! Kim olduğunu biliyorum. Bana döndü:

— Hâlâ giyinmedin mi? Haydi sallanma.

Gülümsediğimi fark ettirmemek için, arkamı biraz döndüm. Sabahlığımı yavaşça çıkardım. Sonra pijamamın ceketini, daha sonra da pantolonumu attım. Anadan dogma çıplak, karşılarına dikildim. Uzun Hafiye, sırtına demirle vurulmuş gibi ıslak ve derin bir ses çıkardı. Çıplaklığım her zaman ve ilk ağızda erkeklerin üzerinde bu tesiri yapıyordu. Sarhoş Müfettiş'in de gözleri yuvalarından fırlamıştı. Suratının kırmızılığı morardı. Dudakları titremeye başladı.

Yapayalnızmışım gibi sükunetle giyinmeye başladım. Kısa boylu Hafiye, Meksika lisanıyla:

— Amma kıyak kan haa... dedi, aynalı kan...

Müfettiş, ağzı su ile dolu imiş gibi ıslak bir şeyler püskürerek:

— Sus!.. Sana bir şey sormadım!.. Kes sesini! diye çıkıştı.

Nihayet sırtıma ince bir dökar alarak çıkmaya hazırlanmış oldum. Karyolaya yaklaştım. Gözlerini kocaman kocaman açarak beni seyreden sevgili kızımın üstüne eğildim:

— Hiç merak etme Kay! dedim. Otelden ayrılma... Ben hemen döneceğimi umuyorum. Bu kadar saçma bir iftirayı ömrümde duymadım...

— Charly nerede?

Bizim Gorili işte bu söz üzerine hatırlatmıştım.

Müfettiş:

— Aşağıdaki ayı mı? diye sordu. Merak etme dişi sinek, onu da götürüyoruz.

Charly aşağıda, bir polisin nezaretinde bekliyordu, ikimizi de itip kakarak otomobillerine bindirdiler.

Ancak öğleye doğru, kapatıldığım hücreden alındım. Dar bir koridoru geçtik. Burada ayyaş Müfettiş Burns ile uzun boylu Hafiye'den başka kimse yoktu.

Kapı kapanıp gardiyan uzaklaşınca uzun boylu haydut:

— İşte nihayet karşımıza geldi şef! diyerek fena fena güldü. Bu mal, Şikago'da epey namlı imiş, öyle mi?

— Namlı ya... Pek namlı... Bu sebeple, biz de namına layık bir şekilde hareket edeceğiz. Bu küçücük hudut kasabasında, kanunsuz işler yapılıyor diye ötede beride bize iftira edilmesini istemem. Her şey nizamında cereyan etmeli... Binaenaleyh, şu yavruyu bir güzel bağla bakalım.

“"Bağla!” sözünü hiç beğenmemiştim. Fakat mukavemet imkânı yoktu. Uzun herif, beni yüksek arkalıklı bir tahta koltuğa oturttu. Ellerimi dirseklerime kadar koltuğun kenarlarına, başımı da arkasına bağladı. Sonra ipin ucunu birkaç kere dizlerimden ve bacaklarımdan geçirdi. Çekip şiddetle sıktı. Düğümü attığı zaman gözlerimi oynatmama bile imkan kalmamıştı. Adının Donovan olduğunu bu esnada öğrendiğim uzun Hafiye, işini bitirince bir adım geri çekildi. Yaptığı tabloyu zevkle seyreden bir ressam gibi gözlerini kısarak beni süzdü:

— Tamam şef! dedi, şimdi buyurun. Biz bu bağlama usulünü Brezilya Pampaları'nda öğrendik...

— Pek övünme kenef direği! diye bağırdım. İkiniz de miskin birer maymun olmasanız bir kadından bu kadar korkmazsınız.

Sözümü yeni bitirmiştim ki, boynuma siyah bir şey şiddetle çarptı. Bu darbe ile gözlerim bir an kapanıp açıldı. Nefesim kesildi, tepeden tırnağa depreme uğramış bir tahta ev gibi sarsıldım. Meğer, Müfettiş Burns hazırlanmış, lastik sopayı arkasına saklamıştı.

İkinci darbeyi, öteki taraftan yine şah damarımın üzerine yedim. Bu sefer kırmızı bir perde yavaş yavaş gözlerimi kapattı. Bu kırmızı perdenin arkasında, ayyaş Polis Müfettişi Burns'ün hayali, simsiyah farkediliyordu.

Bundan sonra ince bir kırbaçla uzun boylu Hafiye de işe karıştı. Kalın sopanın her vuruşunda bütün vücudum yekpare olarak sarsılıyor, adeta ölüme doğru gidip geliyor, ince kırbacın her şaklayışın da ise derimin bir tarafı ateşe değdirilmiş gibi yanıyordu.

Namussuzların bu işi sanat haline getirdikleri meydandaydı Bundan ayrıca zevk duyduklarını da saklamıyorlardı.

Arada sırada gülüştüklerini, latifeler ettiklerini duyuyordum.

Mesela, Müfettiş Burns:

— Kalın sopa iyidir, diyordu, şanına layığı budur. Böyle dirseğe değince, nasıl? Kıçına elektrik cereyanı verilmiş gibi olmuyor mu şekerim? Yüreğin hop hop oynamıyor mu?

— Asıl benimki daha makul şef! Baksana yedikçe kafasından türkü söylüyor. Bu türkü, teşekkür türküsüdür... Şikagolular, bir yemeği pek sevdiler de tekrar istediler mi bu türküyü çağırırlarmış... Rahmetli büyükannem söylemişti. Ben bilirim... Peki yavrum. Sen misafirsin. İstediğin kırbaç olsun... Buyur.

Donovan böyle diyerek yağlı sırımı boynuma, baldırlarıma var kuvvetiyle doluyor, her geri çekişte sanki etlerimi koparıyordu. Bir aralık, böylece öldürüleceğimi düşünerek hakikaten korktum. Bu korku, son kuvvetimi de alıp götürdü. Tavan, döşeme birbirine karıştı. Ağzımın içinde, insanların bayılmak üzereyken duyduktan acılığı hissettim ve bayıldım.

Baygınlığım ne kadar sürdü bilmiyordum. Kendime gelirken, uzaktan uzağa bir su şırıltısı işitiyordum. Rüyada gibiydim. Nihayet çenelerim birbirine vururken, aklım başıma geldi. Herifler, suratıma büyük bir maşrapa ile su çarpıyorlardı. Gözlerimi açtım. Müfettiş Burns:

— Amma da tabansızmışsın hanım sultan! diye kahkahalarla güldü. Tadını kaçırdın ama... Biz yeni başladık ayol! Daha işin başlangıcındayız! Dur bakalım!

Öteki de hayvan gibi sırıttı:

— Dua et ki, dedi, güzel suratına vurmuyoruz! Sonra, kırbaç izleri iyidir, insanı yaban eşşegine benzetir. Bizim buralarda dişi yaban eşşegi pek

makbüldür pek...

— Namussuzlar... Hergeleler... Deyyuslar... diye inledim.

— Hah! Aklı başına tamamıyla geldi şef! Baksana bizi tanıdı. Kızım, biz bu söylediğin insanlarsak, milyondan hissemizi nasıl inkar edersin. Ben başlıyorum Reis. Sen istersen biraz seyret.

Kırbaç, tekrar yılan ıslıkları çıkararak kollarıma, bacaklarıma dolanmaya başladı. Elbiselerim parça parça olmuştu. Kırbacın değdiği yerler tutuşmuş gibi yanıyor, bir ikisi de fena halde kanıyordu.

"Üç kere bayıldım. Üç kere su dökerek ayıktılar. Artık hiçbir şey hissetmez olmuştum. Sadece içimin içinde bir yerin, küçücük ve ince bir yerin kesilmiş bir damar gibi attığını hissediyordum. Bu atan şey, dünyadaki bütün insanlara yetişecek kadar müthiş bir öfke olabileceği gibi, dünyadaki bütün insanları bir anda öldürebilecek kadar dayanılmaz bir ümitsizlik de olabilirdi Nihayet yüreğimde insanlığa ve şuura ait bir küçücük nokta kaldığını fark ettim. Bu küçücük nokta, intikam almaktı. “Eğer ölür gidersem... Eğer öcümü almadan geberirsem... Yuh olsun!... Yuf olsun bana...” diyordum. Nihayet bu kadar namussuzluğu kafi görmüş olacaklardı ki, üçüncü ayılmadan sonra keskin bir bıçakla bağlan kestiler. Ben, şuursuz bir çırpınma ile kendimi yüzükoyun beton döşemeye attım. Orada, çamurlu suyun içinde öylece kaldım."

"Gülüşe gülüşe çıkıp kapıyı şiddetle örttüler. Sahi olup olmadığını anlamak için başımı kaldırmaya çalıştım. Vücudum iğneler üzerinde yatıyormuş gibi tepeden tırnağa sızladı. Yine ölüm korkusuna yakalandım. Yine insan üstü bir ceht göstererek kendimi toplamaya çalıştım, “intikam almadan ölmek yok. Öcünü almadan nasıl ölebilirsin, Çifte Tabancalı Kadın?..” diye söylendim."

VIII

Dalgınlığa daha çok benzeyen müthiş bir hareketsizlik içinde ne kadar kaldım bilemiyorum. Kapı açılınca ürpererek davrandım. Böyle davranmam, ancak herhangi canlı bir mahlukun ölüm karşısında duyduğu tabii insiyaktan gelirdi.

Bu sefer, içeriye yüzünü o zamana kadar görmediğim bir başka herif girmişti.

— Nasılsınız Miss Travers? diye sordu.

— Nasıl mıyım? Gördüğün gibi... Şimdi sıra sende mi orospu çocuğu?

— Rica ederim, rica ederim...

— Vay, bu it ahırına rica gibi insanca bir şey de mi girebilmiş?..

— Adım Grebbs... Komiserim! Size burada biraz daha terbiyeli konuşmanızı tavsiye ederim Miss Travers... Şikago'ya yazdık, yazımıza cevap geldi. Pek de hırlı bir matah değilmişsiniz! Binaenaleyh, terbiyeli davranmadığınız taktirde sizi gönlümüzün istediği kadar burada tutarız... Biraz davranın... Islak betonda hasta olursunuz. Sizi şuraya oturtayım! Pek de güzelmişsiniz canım. Şeker gibi bir kadınmışsınız. Neden böyle pis işlere girersiniz anlamam ki...

— Ben pis işlere girmedim. Kızımı kaçırdılar... Fazladan hiç haberim olmadığı halde, bir soygun meselesini ileri sürerek benden ödeyemeyeceğim bir parayı istediler. Birleşik Devletler'den herhangi birinde bunlara, “çocuk hırsızlığı”, “şantaj” derler. Bunu yapanlar ceza görür. Baksanıza beni ne hale getirdiler. “Komiserim” dediniz. Müfettişin şefi bulunuyorsunuz. Haydutlarla ortak olduğundan nasıl haberiniz olmaz?"

— Bunlar ne biçim laflar? Bunlar için, burada beş sene hapis cezası verilir. Kanunun resmi mümessillerine nasıl iftira atabiliyorsunuz?

Kendilerine itaat etmeye, hürmet göstermeye, müşkülat çıkarmamaya mecbur olduğunuzu nasıl unutuyorsunuz?

— Asıl bunlar ne biçim laflar Komiser Efendi? Bana bir şey sormadılar ki... Beni hemen dövmeye başladılar. İşte size resmen müracaat ediyorum. Her maznuna 24 saat içinde bir avukat bulmaya mecbursunuz. Bana derhal bir avukat gönderin.

— İyi ama 24 saat geçmedi ki... Geçmesine de daha seneler ister... Yani önümüzde henüz 10-12 saat var... Burası neresi yavrum? Burası, Punta-Blanca...

— Demek siz de onlarla berabersiniz?

— Ben kiminle beraber olduğumu biliyorum. Şimdi size biraz yiyecek yollayacağım! Ölmemek isterseniz biraz kuvvetlenmelisiniz. Sonra aklınız başınıza gelsin... Parayı sayar kurtulursunuz meleğim...

Bir müddet sonra, içeriye tosun gibi bir oğlan girdi. Bir elinde odanın havasını bir anda zehirleyecek kadar berbat kokan çorba kasesi, ötekinde bir parça ekmek vardı.

— Bunları Komiser Grebbs yolladı Miss! dedi. Benim adım Smith... Ben polis çavuşuyum. Eger kendi kendinize yiyemeyecek halde iseniz, ben yedireyim.

Oğlanın sesinden çeteye dahil olmadığı anlaşılıyordu. Gözlerinde derin bir merhamet vardı.

— Çalışacağım yavrum, dedim, ölmemek lazım...

— Çok doğru Miss Travers... Sıcak bir şey iyidir.

Çorba” dedikleri şey, siyah bir bulaşık suyundan ibaretti, içinde iki parça ezik şalgam ve birkaç tane de havuç yüzüyordu. Mamafih, sıcaklık harap vücuduma iyi geldi."

Çorbayı bitirdikten sonra:

— Siz, dedim, onlara benzemiyorsunuz Mister Smith...

Yüzüme uzun uzun ve acıyarak baktı. Bir şey söylemek istedi.

Fakat nedense vazgeçti. Ben gözlerimi kaçırarak ihtiyatla sordum:

— Charly isminde bir arkadaşım vardı, ne oldu? Ona da mı böyle yaptılar?

Sualimi bitirirken kendi kendime gizlice güldüm. Bu da namussuzun birisi olmasaydı, bu haydut ininde ekmek parası kazanmaya çalışmaz, ya fenalığın önünü almaya çalışır, yahut istifa edip defolurdu.

Smith:

— Arkadaşınızı hiç merak etmeyin Miss, dedi, onu bu akşam salıverecekler... Komiser Grebbs'le Müfettiş konuşuyorlardı da, onlardan işittim.

— Peki ya ben? Benim için bir şey söylemediler mi?

— Sizin için bir şey duymadım.

Kucağımda duran çorba kasesini aldı. Sıcak çorba iştahımı açmıştı. Ayrıca dayanılmaz bir susuzluk hissediyordum.

Evvela su istemeyi münasip gördüm. Çavuş Smith derhal gitti, kocaman bir şişe su ile geri döndü:

— Sürahi bulamadım, dedi, bununla içersiniz... Kapıya doğru baktı. Şunu da alın, diye bir küçük şişe uzattı. İçinde biraz viski var. İyidir. Fakat görmesinler. Ben çıkınca içip şişeyi bir tarafa saklayın. Yakında geleceklerini zannetmem ama olsun... Sesini alçaltarak: Bunlar hep rezil adamlar Miss Travers, bunlar hep namussuz.

Viskiyi kafama diktim, kendime işkence eder gibi nefes almadan sonuna kadar çektim. Gözlerime bir ateş doldu. Gırtlağımdan mideme doğru sanki alev seli indi.

Şişeyi Smith'e uzattım:

— Mersi Smith, dedim, bu iyiliğini hatırlayacağım...

— Bir şey değil Miss Travers... Yaman içiyorsunuz...

Gülümsedi. Odadan çıkıp gittiği halde, bu gülümseme sanki buranın pis havasını değiştirmek için benim yanımda kalmıştı.

IX

Şimdi, maceramızın bundan sonraki inkişafını anlayabilmek için, arada vuku bulmuş olan gayet mühim bir hadiseyi hikaye etmeliyim.

Pete Vea isimli melezin oturduğu çöldeki köy harabesinden uzaklaşırken, biraz tedbirli davranmış olsaydık birisinin bizim bağlı bıraktığımız hayduıu ziyaret için kulübeye girdiğini görecektik, demiştim.

Bu adam, içeri girip melezin sımsıkı bağlı olarak baygın yattığını görünce, ne şaştı, ne de telaşlandı.

Sanki bu hal, gayet tabii imiş gibi, herifin yatağına uzanıp birbiri arkasına sigara içmeye başladı. Sanki buraya sadece dinlenmeye gelmişti. O kadar sakin ve rahattı. Nitekim, hiçbir şey araştırmadan, meleze bir şey sormaya lüzum görmeden, tanyerinin ağarmasını bekledi. Ortalık aydınlanmaya başlayınca, melezin bağlarını gözden geçirdi, kendi kendine çözemeyeceğine kanaat getirdi.

Dişlerinin arasından:

— Mükemmel, dedi. Dışarıya çıktı. Arka taraftan kırmızı bir kayanın arkasına çektiği otomobiline doğru yürüdü.

Bir saat sonra, o da bizim kaldığımız otele inmişti. Adını, Mister Thompson diye kaydettiren bu adam, Polis Müfettişi ile uzun boylu haydudun beni keyifle dövdükleri müddetçe uyudu.

Uyandığı zaman, yine yarım paket sigarayı arka arkaya içti. Giyindi. Bavulunu açıp içinden ceketinin altına, sol koltuğuna asılacak meşin tabanca kılıfını çıkardı. Kılıfa 45'lik bir kocaman Colt tabancası yerleştirdi. Suratı her zamanki gibi asık, kamını doyurmak üzere, otelin holüne indi. Uzun boylu, geniş omuzlu, yüzünün çizgileri derin ve sertti. Ismarladıklarından, çok iştahlı bir adam olduğu anlaşılıyordu. Mavi

gözlerinde zaman zaman parlayan, keyifli ve aynı zamanda zeki pırıltılar vardı.

Pek şık bir adam sayılmazdı. Fakat giydiği basit elbise, kendisine yaraşıyordu. Zaten koltuğunun altına astığı kocaman cebel topuyla daha fazla şık olmasına da imkan bulunamazdı...

Yemekten sonra üst üste dört tane koyu kahve içti. Sonra pencereden dışarısını seyrediyor gibi dalmış görünerek etrafına kulak verdi. Çünkü herkes durup dinlenmeden bizim tevkifimizden bahsediyordu.

Nihayet Mister Thompson, dedikodu dinlemeyi kafi görmüş olacak ki, yediklerinin parasını öderken, garsonun avucuna bahşişten ayn, iki tane on dolarlık banknot sıkıştırdı. Bu suretle, asıl öğrenmek istediğini öğrendikten sonra kalktı. Asansöre bindi.

Odasının bulunduğu ikinci kata çıkacak yerde, yoluna devam ederek üçüncü kata vasıl oldu. Bizim küçük kızın merak ve korku içinde beklediği yatak odamızın kapısını vurdu.

Kay, hafif bir çığlık koparak ne yapacağını bir an düşündü. Sonra, çaresiz gidip kapıyı açtı.

Mister Thompson içeri girdi:

— Sakın korkmayın, küçük! diye gülümsedi. Size düşman değilim. Biraz konuşmamız lazım.

—Kimsiniz? Benimle ne görüşeceksiniz?

—"İsmim Thompson'dur. Asıl işim muz ticareti... Yani ben buralarda muz toplar, başka yerlerde satarım. Iş icabı gezdiğim için birçok enteresan vakalarla karşılaşırım. Meraklıyımdır da... Bu sebeple üstüme elzem olsun olmasın, bazı hadiselere karışırım. Arkadaşınız Miss Travers var ya... Kendisi, benim eski dostlarımdandır. Şikago'da doğrusu, çok tatlı günler geçirdik. Demin aşağıda, tevkif edildiğini işittim. Son derece müteessir oldum. Garson, sizin burada olduğunuzu haber verince, “Hele bir bakayım! Acaba yardımım dokunabilir mi?” diye düşündüm."

— Çok iyi düşünmüşsünüz Mister Thompson...

— "Şu halde mutabıkız. Evvela size şunu söyleyeceğim. Sakın odanızdan çıkmayın. Herhangi bir hadise olursa, yahut aklınıza bir şey gelirse bana söylersiniz. Ben alt katta 26 numaradaydım Pardon! Az kalsın unutacaktım. Birisi size, beni nereden tanıdığınızı sorarsa, “Eski ahbabımızdır. Aile dostumuzdur” dersiniz. Ne demek istediğimi iyice anladınız mı?"

— Anladım efendim.

— Pekala. Ben şimdi harekete geçeceğim... Miss Travers'ın serbest bırakılması için elimden geleni yapacağım. Umarım ki, bir şeyler becereceğiz. Beyhude yere telaşlanmayın, üzülmeyin diye sizi rahatsız ettim Miss Kay Sullivan...

Mister Thompson, sadece bunlan söyleyerek dışarı çıktı. Merdivenden indi. Garajdan otomobilini aldı.

Polis dairesine geldiği zaman, Grebbs'in otomobili henüz köşeyi dönmemiş bulunuyordu. Mister Thompson bunun arkasına takıldı.

Kanun mümessilinin Joe Scalona'nın batakhanesine gittiğini, otomobilini bir kenara çekip içeri girdiğini görünce muntazam dişlerini göstererek gülümsedi.

Vücudum biraz kendisine gelmiş olmalı ki, açlığımı şiddetle hissetmeye başladım. Mamafih, eger üzerine uzanacak temiz bir tahta döşeme bulsaydım, karın doyurmaktan evvel, uyumayı tercih ederdim. Ben bunları düşünürken Çavuş Smith tekrar içeri girdi. Yakışıklı Çavuş'un bana cesaret veren gülümser yüzünden evvel, elindeki sandviçi gördüm. Üst üste yutkundum.

Çavuş, en az 20 sente satılan kocaman sandviçi uzattı:

— Hele şunu da bir kere yutuverin, dedi, kuvvetlenmelisiniz...

— Teşekkür ederim Mister Smith... Bu iyiliğinizi...

— Aldırmayın canım Uğradığınız haksızlığa mani olamadığım için, ben size karşı mahcubum.

Ben, sandviçi yerken. Çavuş rahatsız rahatsız bekledi. Hakikaten hicap duyduğu, her halinden belli oluyordu. Sandviçten sonra, arka cebinden yassı bir şişe çıkardı:

— Birkaç yudum da viski buyurun, dedi, en iyisinden değilse de...

— Zarar yok. Zarar yok.

— Size yardım ettiğimi duymasınlar. Ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz. Yakında dört senem tamamlanıyor. Bir kere komiser muavinliğini elde etsem, ben onlara göstereceğim... Lakin ne çare. Şimdi emir kuluyum.

— Ben halden anlarım. İcabederse onların yanında size çıkışırım... Bunlar ne biçim adamlar kuzum? Bizim Şikago'da da çetelerle işbirliği eden polisler, komiserler, müfettişler kıyamet gibidir, fakat hiç değilse bunlar hadlerini bilirler. Anlaşılan, burada yaptıkları şimdiye kadar yanlarına kâr kalmış. Eğer sizce bir mahzur yoksa, bu bir milyon meselesini biraz anlatır mısınız? Neyin nesi?.. Milyon nasıl kayboluyor? Tahkikat ne merkezde?

— Esasında burada herkes, bu tahkikatı kendi menfaatine göre yaptığı için, bizim gibi küçük memurlar hiçbir şey öğrenemiyor. Evvela ortadan kaybolan hususi polis hafiyesi, aynı bankanın muhafaza memuru çaldı,' dediler. Halbuki, zaten Meksika'dan geliyorlardı. Böyle bir iş yapacak olsa Hududun ötesinde becerir, bu tarafa hiç geçmezlerdi.

— Diğer memur?

— Öteki memur da kaybolan zavallı gibi son derece namuslu bir adamdı. Zaten bu sebeple banka, bunun hakkında şikayetçi olmadı ya...

— Peki, ya köy harabesinde oturan Pete Vea adlı melez.

— Onun ne namussuz olduğunu ben bilirim. İki sent için beş kişiyi tereddütsüz öldürür. Hakkında kaç kere, kaç işten şikayetçi geldi. Yerinde bir başkası olsaydı çoktan asarlar, yahut memleketten sürüp çıkarırlardı. İşlerine yaradığı için göz yumuyorlar. İlk fırsatta ne yapacağım bilir misiniz? O namussuzu bir ağaca saracağım, şarjörümdeki bütün kurşunlar tükeninceye kadar üzerine ateş edeceğim.

— İnşallah! dedim ama burasının garip bir memleket olduğunu da düşünmemezlik edemedim.

Tam orman kanunu ile yaşanan bir yer... Bizim Şikago da böyledir. Lakin hesaplaşma daha ziyade, kanun dışı kalmış adamlar arasında vuku bulur. Burada namuslular da öldürmek taraftan, namussuzlar da...

Çavuş Smith, üçüncü viski yudumundan sonra şişeyi cebine soktu. Bu sefer bana iki sigara takdim etti:

— Birbiri peşinden yakarsınız, diye çakmağını çıkardı, eğer komiser Grebbs, yahut Müfettiş Burns veya diğerlerinden birisi gelirse, yalancıktan hastalanmış gibi görünün. Bilhassa küfür etmekten vazgeçin. Bunlar öfkelendiler mi, kudurmuş köpeğe dönerler. Buradan nasıl olsa çıkacaksınız. Perişan bir halde tahliye edilmekte hiçbir fayda yok.

"Tekrar teşekkür ettim. Çavuş, beni yalnız bıraktığı zaman üstümün başımın, saçlarımın, yüzümün berbatlığını düşündüm. Entarimin etekleri yırtılmış, herkesin “fevkalade” dediği bacaklarım, meydanda kalmıştı. Her ne kadar kırbaç izlerinden, derim yaban eşşegi derisi haline gelmişse de, Çavuş Smith'in kıymetli merhametinde bu yan çıplaklığımın da tesiri olsa gerekti."

Bacaklarımı altıma alarak tahta koltuğa yerleştim. Başımı arkaya dayayıp uyumaya çalıştım. Ben umumiyetle insanlan seviyordum. Bu sevgi, tabii ve iyi bir şeydi. İnsanları tabii bir hisle seven bütün hemcinslerim gibi kinim de müthiş oluyordu. Şimdi harap bir vücutla bir tahta koltukta uyumaya çalışırken, intikam hırsım kuvvetini kaybetmeden çıkmayı, bu heriflerle başka şanlar altında karşılaşmayı istiyordum. Bu işi en huysuz adamlara dahi beğendirecek kadar ustalıkla ve insaf etmeden başaracağımı Şikago'da bilmeyen yoktur.

X

Şimdi yine, beni intikam planlan yapar ve uyumaya çalışırken bırakınız da, sonradan öğrendiğim vakalara geçiniz...

Polis, Charly'yi saat tam 8'de, yani ortalık kararmak üzereyken apansız tahliye etti.

Bir kadına gözlerini kırpmadan, zevk duyduklarını saklamaya lüzum görmeden işkence edenler, Charly'ye hiç dokunmamışlardı. Oğlan, bundan neticeler çıkararak benim için büyük bir merak duymadığını buluştuğumuz zaman söyledi.

Mamafih, kendisine hiçbir şey sormamaları biraz midesini bulandırmamış değildi. Ona da Madam Juanella'yı yaralamak suçuyla götürüldüğümüz söylendiği halde, gerek kendisi, gerekse benim için ifade alınmaya çalışılmaması, hakikaten garipti.

Garip, marip, bizim oğlan hürriyete kavuştuğuna memnun, şehre giden asfaltı tuttu. Bir de sigara yakmıştı. Polis hapishanesiyle kasabanın arasında mesafe 20-25 dakikalıktı ve bu saatlerde burada hemen hemen hiçbir yolcu yoktu.

Charly, yolun yarısındaki kayalık boğaza henüz girmişti ki, birdenbire müthiş bir tehlike sezerek dalgınlıktan uyandı. Oğlanın anlattığına göre, vaziyet şöyle cereyan etmişti:

— Bakınız Hopy... Yolda, incin yok... Ben sigarayı yakmışım, düşünüyorum. Diyorum ki... “Hopy'yi de salıvermişlerdir. Otomobile atlamış, oteli tutmuştur, ne olursa olsun, biz bu gece yola çıkmalıyız... Biz, bu gece yola çıkmalıyız da, on ikiye, bire doğru Şikago'yu tutmalıyız... Her horoz kendi çöplüğünde öter. Bize buranın havası iyi gelmedi. Milyon kaybediyorlar, bulmaya çalışıyorlar, yansım ilk rastladıklarından istiyorlar. Kız kaçırıyorlar, adam tevkif ediyorlar... Hasılı halt bırakmıyorlar, karıştırıyorlar”. Ben böyle düşünüp yürürken, birden bire sırtımda bir

ürperme hissettim. Arkamdan cehennem süratiyle bir araba geliyor. Araba henüz görünürlerde yok ama rüzgarı mı desem, gürültüsü mü desem, boğazı sardı... Hani kuru sel yataklarını apansız su basar... Önce gürültüsünü duyarsınız, sonra havanın tazyiki kayaları su gelip yetişmeden yerlerinden koparmaya başlar... İşte öyle bir hal... Ben hemen kenara çekildim ama yine de kendimi emniyette hissedemedim. Bu esnada, farların kuvvetli ışığı üzerime çöktü. Gayri ihtiyari kenardaki hendeği aşıp kendimi çalıların içine attım. Bunu yaptığım anda, otomobil de beni hizaladı ve sesini çok iyi tanıdığım küçük mitralyözlerden birisi, bulunduğum yeri müthiş bir hamaratlık ve keskin çığlıklarla taradı. Ben, yere sımsıkı yapışmıştım. Araba böylece ölüm saçarak beni biraz geçti. Bu sefer, kurşun seslerini bastıran korkunç bir inilti ile frenler çatırdadı, lastikler, asfaltta fena fena öttü. Bir an başımı kaldırdım. Arabanın arkasındaki kırmızılı lambayı gördüm. Herifler manevra yaptılar, döndüler, bu sefer ters tarafa hızlandılar, benim çalıların istikametini yine kurşun yağmuruna tuttular, ileride tekrar aynı manevra yapıldı. Frenler gıcırdadı, lastikler asfaltta öttü. Tam makinayı bana doğru mahmuzlayacakları sırada, bir başka arabanın homurtusu duyuldu, ışıklar görüldü. Herifler, o yetişmeden evvel beni üçüncü defa kalbura çevirmek için mitralyözü ateşlediler. Bereket versin, yattığım yeri hafif bir tümsek muhafaza ediyordu. Kurşunlar onu biçti, toprağa boğuk seslerle saplandı.

Bu sefer dönmemek üzere boğazdan çıkıp defoldular. Arkadan yetişen araba, ateş istikametini görmüş olacak ki, benim hizamda durdu. Kapısı açıldı. Uzun boylu bir herif dışarı çıktı.

— Hey oradaki... Sağ mısın? diye seslendi.

Bir oyun olması ihtimaliyle hiç sesimi çıkarmadım, işimi bitirmek üzere, tabancası elinde yaklaşırsa hesabını görmek için, yandaki büyücek taşlardan birisini aldım.

— Hey! Sana diyoruz arkadaş! Biz düşman değiliz, dostuz, dost!

Bende yine ses yok!

Nihayet herif biraz küfür etti.

— Vay namussuzlar vay! Zavallıyı bitirdiler öyleyse... diye söylendi.

Hendeği çevik bir hareketle atladı. Alttan yukarı doğru baktığım için elinde silah filan olmadığını anlayarak biraz ferahladım.

Bir adım kala durdu:

— Ne var? diye sordu.

— Hiç! diyerek doğruldum.

— Yaralanmadın ya?

— Hayır.

— Öyleyse, hayvan, ne duruyorsun? Atla gidelim... Otelde konuşuruz!

— Siz bunlardan değilsiniz ya?

— Ne kadar budalasın... Çabuk ol!..

Taşı ihtiyatla elimde tutarak kalktım. Arabaya bindik. Bu herifi ömrümde görmemiştim. Yüzünü seçmeye çalışarak:

— Siz kimsiniz? dedim, siz de polis misiniz?

— Otelde konuşuruz dedik ya...

— Miss Travers nerede?

— Vay canına! Siz bütün Şikagolular böyle geveze mi olursunuz? Bakın bakalım, yaralanmadığınıza emin olun...

— Bir şey yok.

— Bırakıldığınızı görünce işi anladım. Ne çare ki uzakta bulunuyordunuz. Arabaları da benimkinden süratli idi.

— Kim bunlar?

— Onu da icap ederse öğrenirsiniz... Demek Joe'nun batakhanesinde bu numarayı hazırlamışlar. Herifler, hapishanenin civarına gelince üç kere korna çalıp işaret verdiler. Beş dakika sonra bir de baktım ki siz asfaltın üzerinde kuzu gibi yürüyorsunuz.

Otele geldik. Küçük kız heyecan içinde bekliyordu. Beni görünce hemen boynuma sarıldı. Sonra uzun boylu herife döndü:

— Hani nerede Hopy? Diye sordu, hani bana Hopy'yi gösterecektiniz, Mister Thompson?

Bu laflardan, birbirlerini tanıdıkları anlaşılıyordu. Buna daha çok şaştım.

Kız, hayretimi görünce:

— Mister Thompson yabancı değil, dedi, Hopy'nin eski arkadaşlarından.

— öyle mi? dedim.

Uzun boylu herif, kılını kıpırdatmadan:

— Evet! diye cevap verdi, Miss Travers ahbaplarımdandır. Burada başınıza gelenleri öğrendim. Ben tüccarım. Muz tüccarı... Miss Travers'ın müşkülde olduğunu anlayınca Newyork'a dönmekten vazgeçtim. Sizi bıraktıklarına göre, onu da daha fazla mevkuf tutamazlar. Hiç merek etmeyin!

Ben, biraz düşündüm:

— Hele bir dolaşayım, diyerek dışarı çıktım.

On dolar verir vermez meseleyi anladım ki, sizi herifler bitirmişler... Odaya döndüm. Mister Thompson rahatça piposunu içiyordu. Olup bitenlere canı sıkıldı ama pek de aldırmadı:

— Böyle işler olur! dedi. Biz sabır etmeliyiz!

— Mesela?

— Biliyorum dedim ya...

— Sakın, hapishaneyi dinamitleyip havaya uçurmayın!

— Daha iyisi var...

— Beni dinleyin Mister Charly, öfkeyle kalkan zararla oturur! Şimdiye kadar olan oldu. Şimdi biraz ihtiyatlı davranmalıyız. Herifler ne kadar çok müşküle düşerlerse o kadar sen davranırlar. Miss Tarvers'a iyilik edelim derken fenalığımız dokunmasın! En iyisi sabahı beklemektir. Çünkü biz kendi başımıza hareket edersek kanuna karşı töhmetli düşeriz. Galiba onların istediği de bundan sonra böyle bir şeydir.

"Kanuna karşı töhmetli düşeriz” lafına az kalsın gülecektim. Fakat senin işkence altında bulunduğunu, belki de artık iler tutar yerin kalmadığını düşündükçe, gülmenin sırası değil” diyordum. Herifi şüphelendirmemeye çalışarak sordum:"

— Bu namussuz memleketten bizim Şikago'ya telefon etmek mümkün müdür?

— Ne olacak?

— Avukatımız var. Avukatımızla görüşeceğim. İcap ederse uçağa atlayıp gelsin! Bizi bu haydutlar ne zannediyorlar?

— Bakınız Mister Charly... Polisle uğraşmak zordur. Hele bu polis, haydutlarla ortak çalışıyorsa... Belki de bütün dış telefon hatlarını şimdiden kontrol altına almışlardır. Bu herifler icabında adam öldürmekten çekinmeyeceklerini de meydana koyuyorlar. Neticede biz haklı çıkacağız, kötülük cezasını görecek ama bu arada Miss Travers'a bir fenalık gelirse intikam almak bile işi halletmez!

— Öyleyse civar kasabalardan birisinden telefon ederim.

Mister Thompson, biraz düşündü. Bu fikre itiraz edemedi.

— Siz bilirsiniz, dedi, yalnız Şikago'yu da velveleye vermeyin. Ben, Miss Travers’in hiç değilse şimdilik, tehlikede olduğuna kani değilim! Yarın işi hallederiz. Bana güvenin. İlk fırsatta yalnız Miss Travers’i kurtarmış olmayacağım, bu haydut sürüsüne de layık oldukları cezalan verdireceğim.

— Peki! Bunun için yarını neden beklemeli? Hemen davranalım!

— Lüzumlu delillerden bir kısmı noksan! Bazı yerlerden haberler, telgraflar bekliyorum.

— İyi öyleyse... Biz de size güvenip yarına kadar bekleriz!

"Ben böyle söyleyerek yüreği ferah herifi güzelce atlattım. Herif, ikimize de “iyi geceler” deyip yürüdü. Lakin büsbütün aptal olmadığını da biraz sonra fark eltim. Kıza, kapıyı kilitlemesini söyledikten sonra arka merdivenden inmiş, otomobili garajdan çıkarmıştım. Köşeyi dönerken

arkama baktım. Herif, odasının penceresinden beni seyretmiyor mu? “Etsin varsın!” diyerek gaza bastım."

XI

Gecenin içinde, tenha asfalttan uçarak yakın kasabalardan birisine yetişmek işten bile değildi. Telefon hatlarını da boş buldum. Derhal Şikago ile konuşmaya başladım. Şansa da bakın ki kimi aradımsa aradığım yerde hemen karşıma çıkıyordu. İcap edenleri söyledikten sonra kasabanın meydanındaki meyhanenin önüne arabayı çektim. Soğuk süt ısmarladım ve sigara içerek Şikago'dan gelecek havadisi beklemeye başladım.

Aradan üç saat ancak geçmişti ki, tamamıyle uyumuş olan bu çöl kasabasını sarsan bir otomobil sesi duyuldu. Araba, benim arabanın yarıma gelince, frenlerin patlaması ihtimaline zerre kadar aldırmadan durdu.

Kiss yere atladı. Kapıda karşılaştık:

— Nedir? Ne oluyor? diye öfkeyle sordu.

Eski pardösüsünün altında kullanmaktan her zaman zevk duyduğu küçük mitralyözü farkediliyordu.

— Kaç kişisiniz? diye sordum.

— Ben, bir de Jack... Delikanlılardan üç kişi getirdik. Yetmez mi?

— Nasıl yetmezmiş?.. Biz, bu kuvvetle Meksika'yı zaptederiz! Sen benimle gel... Yolda meseleyi anlatırım. Jack öteki arabayı sürsün!

— Olur!

iki araba, peşpeşe asfalta daldık. Sabah olmadan Punta-Blanco denilen haydut yuvasına yetişmek istiyordum.

Meseleyi Kiss'e etrafıyla anlatmıştım. Eskiden beri çok az konuşan Kiss, dinlerken: — Vay canına!

— Hay anasını...

— Hele namussuzlar... deyip duruyordu. Ne yapmamız icap ettiğini de söyledim.

— Mutabıkız, dedi, yahu ne iş! Bunlar, Şikago'yu haritadan silindi mi zannediyorlar? Vallahi şaştım.

Tanyeri ağarmak üzere idi ki arabaları mahpushanenin kapısında durdurduk.

Nöbetçi:

— Kimdir o? diye sordu.

Kiss yaklaşarak:

— "Polis! dedi ve aynı zamanda Şikago'da çok meşhur olan karmanyolacı vuruşuyla gırtlağına vurdu. Herif, “gık” diyemeden yere yıkıldı. Arkadan gelenlerden birisi tabancasını aldı. Ellerini ve ağzını bağladı."

Kapıyı çaldık. Gardiyan da aynı suali sorup aynı cevabı aldı. Kapı aralanır aralanmaz, Jack, mitralyözünü herifin göğsüne dayadı.

— Çifte Tabancalı Kadın'ı almaya geldik maymun suratlı! dedi, nerede bizim Hopy?

Herifin korkudan dili tutuluverdi. Çeneleri birbirine vuruyordu.

Kiss de kendi mitralyözünün burnunu boş böğrüne sokarak bağırdı: — Miss Travers nerede? Anahtarlar üzerinde mi? Gidiyorsun yüreksiz, bitiyorsun!

Silahşorlarımızdan birisi tabancayı çekip aldıktan sonra bir saniyede anahtarları buldu.

— Yol göster! diyerek anahtar destesini ensesine indirdi. Herifi tekme, yumruk koridora soktuk...

Ben, gürültüyü işte bu sırada işittim. Kiss'in gür sesi:

— Neredesin Hopy?.. Ses versene kız! diye bağırıyordu. Sevincimden dizlerimin bağı kesilmiş, boğazım kurumuş olmalı ki, ne kalkabiliyorum, ne de “Buradayım! Burada!” diye bağırabiliyordum."

— Biz geldik Hopy... Biz geldik...

"Bu da Şikago'da “Şaka bilmez” diye anılan Jack'in insana emniyet veren ciddi sesiydi."

Kapı açılınca bizimkilere doğru atılmak istedim. Tekerlendim. Kalkmaya davranırken Charly yetişti. Beni tüy gibi kavradı. Kollardan kollara top gibi atılarak bir anda sabahın alacakaranlığına, serin rüzgarına çıkarıldım. Otomobilin minderlerini altımda hissedince rüya görmediğime inanmıştım. Hareket edince sordum: — Herifleri ne yaptınız?

— Senin kapatıldığın yere kapattık!

— Gürültü etmesinler!..

— On dakika sonra, kendilerine gelebilirlerse aşkolsun.

— Telefon?

— Tellerini Jack kesti...

— İyi etmişsiniz...

— Kızı alıp Şikago'yu tutalım mı?

— Hayır! Küçük bir hesabımız var arslanım. Onu görmeden hiçbir yere gitmeyeceğiz.

— Aferin! Hep eski Çifte Tabancalı Kadın bu! Yılgınlık nedir bilmeyen güzel kız!

— Gevezeliği bırak da Kiss, bir sigara ver!

Tütünün lezzetini ciğerlerimin en ince damarlarında hissettim.

Charly:

— Evvela kimden başlayacağız? diye sordu, Joe denilen maskaradan mı?

— Şimdilik gürültü istemez! Ne yapacağımızı düşüneceğim. Sen öteki arabaya biner otele gidersin. Küçük kızı getirmek lazım. Biz, üçümüz yakın kasabalardan birine yerleşir, Jack ve diğer arkadaşlar burada kalırlar. Sen otelden kızı alırken, Kiss nerede oturacaklarını tespit etsin ki, adreslerini kaybetmeyelim. Yalnız kızı çıkarırken savuşacağımızı kimseler anlamasın.

—Joe'nun batakhanesine bir gitsek demiştim. Şöyle birer şarjör yaksak...

— Birer şarjör işleri düzeltmez ki evladım... Bu iş, birer şarjör lükten çıktı... En iyisi... Otelde sen görünme, kızı, Jack alıp gelsin...

— Peki! Mister Thompson'a haber verilmeyecek mi?

— Kim bu Mister Thompson?

— Nasıl kim? Senin eski ahbaplarındanmış ya...

Biraz düşündüm... Böyle bir isim aklıma gelmedi.

— Sahi! Dedim, olabilir. Bu ciheti, bilahare konuşuruz. Şimdilik, eski ahbaplardan Mister Thompson'a haber vermek icap etmez! Siz bana kızımı getirin o kadar.

Biz, otomobilimizi yol boyundaki parklardan birisine çektik. Jack, Kiss ve arkadaşlar öteki araba ile otele gittiler. Yolda Kiss, karargah olarak kullanacağı yeri bulmak için inmiş. Jack, kimseye bir şey fark ettirmeden kızı çıkarmış.

Yan m saat sonra hep beraber geldiler. Kay Sullivan boynuma sarıldı. Harap vücudumu sarsarak ağlıyordu. Kendimi zor kurtardım. Yüzümün perişanlığını ancak o zaman fark etti. Dehşete kapıldı: — Nedir bu hal? diye sordu.

— Aldırma yavrum! Olur böyle şeyler...

Kiss, kalacakları otelin adresiyle telefon numarasını bir kağıda yazmıştı. Bunu elime sıkıştırdı.

Biz, derhal hareket ettik. Kasabadan çıktıktan sonra küçük kız: — İşte emanetleriniz, dedi.

Bir de baktım ki saklamak için verdiğim silahlar... Benim emektar arkadaşlarım...

— Teşekkür ederim yavrum! Beni hiç unutmadığına bundan iyi delil olmaz!

Lugerimi eteğimin altına bağladım. 22 milimetrelik Brovningi cebime attım. Bir sigara yakarak arkaya dayandım.

“Joe Scalona denilen herifin ciğerlerine şu dakikadan sonra beş para vermem doğrusu...” diye sinirli sinirli güldüm."

XII

Küçük kasabanın en iyi otelinde tuttuğumuz daireye girdiğim zaman öfke, heyecan ve işkenceden harap olduğumu şiddetle hissettim. İlk duyduğum ihtiyaç, yıkanmak ve çamaşır değişmek oldu. Bereket versin, küçük kızımız, silahlarımı düşündüğü gibi, bu ihtiyacı duyacağımı da hesaplamış, bir bavula yeni bir tayyörle iç çamaşırları koymayı akıl etmişti.

Banyoyu, dayanabileceğim kadar sıcak su ile doldurdum. İçine titreyerek girdim. Suyun teması, kırbaç ve matrak yaralarını evvela biber gibi yaktı. Sonra yavaş yavaş sinirlerimdeki gerginlik ve kasılma gevşedi. Yüreğimi sıkan şey dağıldı. Yirmi dakika sonra çıkarken, bir de gayet soğuk duş yaptım. Kalın tüylü bornoza sarıldım.

Kay, geceyi heyecanla uykusuz geçirdiği için yatağa girip çoktan uyumuştu. Charly'ye kendi odasında viski-soda ve bol miktarda buz hazırlamasını söyledim. Oraya gidip bir divana uzandım. Oğlan, bardağıma dört parmak viski koydu. Buzlan içine attı. Sodasız filan, iki yudumda devirdim. Sigarayı yaktım.

Charly, gözleri kin dolu:

— Demek böyle Hopy, dedi, demek seni insafsızca sopaladılar...

— Hem de nasıl!.. Baksana...

Dizlerimi, bacaklarımın daha yukarılarını gösterdim.

Yavaş yavaş yaklaştı. Önüme diz çöktü. Dudaklarını, yırtılmış derime okşar gibi sürmeye başladı. Ben, gözlerimi kapatarak kendimi aynı zamanda hem bayıltıcı, hem de kuvvetlendirici okşamalara terkettim.

Charly'nin öpüşlerindeki ustalık, bütün Şikago'nun oynak kadınları tarafından iyi bilinirdi. Benim sadık Goril'im yalnız ağzını değil, parmaklarını da bu hususta iyi kullanıyordu.

Hafif hafif başlayan ve yerine göre tempo değiştiren masajlarla, vücudumu adeta yeniden yaşatmaya, ağrı ve sızılardan çekip almaya başlamıştı.

Bir gün, bir gece süren, işkence, pislik ve gıdasızlık yavaş yavaş uzaklaşıyor, bir rüya gibi unutuluyordu. İlk anlarda uzaktan uzağa duymakta olduğum sızılar giderek hiç kalmadı. Charly'nin saçlarını okşayarak kendimi tamamıyla zevke bıraktım. Delikanlı, çıkardığım iniltilerin ıstırapla alakası olmadığını biliyordu. Nihayet, verdiği bu tatlı ve dayanılmaz zevk işkencesini kafi görmüş olacak ki, kamımdan göğsüme, oradan boynuma doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ben, kadın olsun, erkek olsun, normal ve formunda bir insanın kaybettiği kuvvetini tekrar elde etmek istediği taktirde bunu ancak sevişerek yapabileceğini kaç kere bizzat denemişimdir.

Fazla ifrata varmamak şartıyla, sevişmekten daha dinlendirici, daha kuvvetlendirici bir başka vasıta ve bir başka vitamin hapı görmedim.

Charly'yi itip uzaklaştırdığım zaman kendimi tamamıyla toplamıştım.

— Zaafımdan istifade ettin değil mi haydut? diye mahsustan çıkıştım ve delikanlı biraz daha sabretse, üstüne atılacak halde bulunmama rağmen, böylece numara yaparak bir namuslu (!) kadın gibi ağlama sesleri çıkardım.

Charly:

— Sana başka türlü dokunmadılar ya? diye sordu.

— Hayır! Bir bu eksikti...

— Neden? Vallahi bunlar serseri... Senin gibi bir kadın dövülür mü? Sevilir yahu! Demek buralarda, böyle bir âdetten kimsenin haberi yok! Bunların kanları ne yapar?

— Ne yapacaklar? Herhalde kurt köpekleriyle yatarlar...

Kalktım. Kemiklerimi çatırdatarak gerindim.

— İyi, dedim, mersi Charly... Geçti yavrum! Masaja teşekkür ederim. Şimdi bana, bu eski ahbabım Mister Thompson meselesini anlat!

Hikayenin başlangıcında bu herifin de çete efradından olduğunu zannetmiştim. Fakat Charly'yi muhakkak bir ölümden kurtardığı anlaşılınca, bu fikrin doğru olmadığı meydana çıkıyordu.

— Pek acayip bir muz tüccarı bu! diye gülümsedim, sana da öyle gelmiyor mu?

— Öyle...

— Şimdi bak, ne yaparız! Sen kendisini telefonla bulmaya çalış. Ben giyineyim... Doğruca köy harabesine gidelim. Mister Thompson da oraya gelsin... Daha doğrusu, o berbat yola sapacak yerde buluşalım.

— Köy harabesinde ne işimiz var?

— Amma hoşsun Charly... Melezi bağlı bıraktık! Bakalım gelip arayan oldu mu? Sonra, biz ilk görüşmede yalnız kızımızı kurtarmayı düşünmüştük. Şimdi sıra, şu milyon işi ile Punta-Blanca polisinin Joe çetesiyle münasebetini anlamaya geldi. Arabayı hazırla... Depoyu benzinle doldur. Daha evvel Muz Tüccarı'nı bul... Haydi yallah!

Kay, hâlâ uyuyordu. Uyandırmamaya çalışarak giyindim. Silahlandım. Yüzüme çeki düzen verdim, iki parmak sade viski içtim.

Yarım saat sonra, yola çıkmamız için her şey hazırdı. Charly, bizim esrarengiz Muz Tüccarı'nı telefonla bulup randevulaşmıştı.

Kıza, kapıyı kimseye açmamasını tembih ederek arabaya atladık. Ana yola çıkınca, sürati 140 kilometreye çıkardım. Charly, beni bir müddet seyrettikten sonra:

— Aklını başına topladığını görüyorum, Hopy, dedi. Kendine geldin... Aferin.

— Asıl sana aferin. Senin masajınla ölüler bile tekrar dirilir arslanım!.. İlk rauntta beraberdik, ikinciyi onlar kazandılar. Şimdi üçüncü raunt başlıyor. Bu sefer, işi uzatmayacağım. Bir vuruşta nakavt istiyorum. Hele yumruğu tam çeneye yerleştireyim, herifler döşemeye serilsinler... Ona kadar saymak, kalkmadıklarını görüp zaferin bizde olduğunu anlamak, bütün yorgunluklara değer...

— Milyonun yarısı ne olacak?

— Budala gibi konuşma... Biz, bu kadar benzini yok yere mi yakıyoruz tosunum? Elbiselerim parçalandı. Kurşunlar yaktık... O kadar heyecan, rezalet...

— Daha ne masraflarımız var. Arka taraftaki gizli göze bir bak saydın, görürdün... Kiss'in ne kadar ihtiyatlı bir herif olduğunu kendin bilmez değilsin ya... Bir torba dolusu, mükemmelinden el bombası getirmiş, hele benim mitralyözümü on tane dolu şarjörle beraber getirmiş ki... Randevu yerine saat beşe doğru vasıl olduk. Etrafa baktım. Muz Tüccan'nın külüstür arabası görünürlerde yoktu. Bizimkini bir kayanın dibine çekerek sigaralarımızı yaktık.

— Boş duracağımıza, dedim, biraz hazırlansak... Bizi köy harabesinde nelerin beklediği malum değil...

Silahlarımı çıkardım. Dikkatle gözden geçirdim. Şarjörleri yeniden doldurdum. Charly de Şikago'nun büyük hesaplaşmalarında kullanılan el bombalarından ikisini seçti. Küçük mitralyözüne şarjör taktı, iki tanesini de doldurarak beline soktu. Biz bu işleri henüz bitirmiştik ki, asfaltta dönen lastik tekerlek seslerini duyduk.

— Bak bakalım, dedim, dost mu, düşman mı?

Charly, kendisini göstermeden, çalıların arasından yola baktı.

— Muz Tüccarı geliyor, dedi, senin eski ahbabın... Ama dur bakalım... Yalnız değil, yanında birisi daha var...

Hemen ben de yere atladım. Eğilerek Charly'nin yanına yetiştim. Onlar da arabayı yol ayrımında durdurmuşlardı. İlk ineni görünce, neye uğradığımı şaşırdım. Zira bu herif, beni perişan eden çeteye mensup polislerden birisi, Donovan denilen hayduttu. Diğerinin de Charly'nin tarifiyle bizim Muz Tüccarı olduğu anlaşılıyordu.

Bir dirsek hareketiyle arkadaşımı geriye ittim. Lugerimi çıkarıp hazırladım. Muz Tüccarı ile aramızda beş metre kalmış, kalmamıştı ki:

— Eller yukarı yavrum! diyerek önüne dikildim. Şakadan hoşlanırım ama şimdi değil. Eller havaya...

Gülümseyerek yüzüme baktı. Zerre kadar şaşırmadığı belliydi. Ellerini havaya kaldıracak yerde, vücudundan bir parça ayırdı.

— Bana vız gelir ama, diyerek güldü, arkadaşımı belki sahiden korkutursunuz. Sokun şunu cebinize...

— Biz size arkadaşla beraber gelin, demedik...

— Ben de arkadaşla beraber gezmeye heveslilerden değilim. Ne çare ki, bu maskarayı arkanızdan yola çıkardılar. Gittiğimiz kasabaya gelip oranın polisiyle görüşecek, mahpushane baskını meselesinden dolayı tevkif ettirecekti. Ben de hazır yola çıkıyorum, sevabına bırakıvereyim, dedim. Razı oldular. Teşekkür beklerken bir de bana silah çekiyorsunuz Miss Travers... Olur mu canım?

— Bu herif, bana saatlerce işkence etti... Gözlerimi kısarak uzun boylu, sıska hayduda baktım: Nerede o yaman kırbaç? diye sordum. Hani kamçınız, ölü soyucu herif?

Muz Tüccarı:

— Haberim var, dedi, yolda bana hepsini anlattı. Hem de övünerek... Ben şahsen bu çeşit polislerden hiç hazzetmem.

— Charly, dedim, şu namussuzun belindeki silahı alıver...

Bizim Goril, polis kıyafetine girmiş haydudu silahsızlaştırırken,

ben, Muz Tüccarı'na yaklaştım:

— Tüccar olduğunuzu söylediler, dedim, ayrıca benimle de eskiden ahbapmışsınız. Adınız da Mister Thompson olduğuna göre...

Gülümsedi. Cebinden meşin kaplı bir hüviyet varakası çıkardı. Resimli olan hüviyet cüzdanına göre, Muz Tüccarı'nın asıl adı Russel Jameson'dı. Newyork'un meşhur hususi polis hafiyelerinden birisi... ismini de, maceralarını da Şikago'da hepimiz iyi biliyorduk.

— Tanıştığımıza memnun oldum Mister Jameson, dedim, şimdi anlaşılıyor. Bankanın vekili olarak buradasınız...

— Hem bankanın vekili olarak, hem de Federal Büro'nun vekili olarak... Zira, federal hükümet, birkaç zamandır burada olup bitenlerden hiç de

memnun değildir. Telefonla görüştüm. Olup bitenleri anlattım. Bana tam salahiyet verildikten başka, bir de yardımcı gönderiyorlar. Siz şimdi ne yapmak niyetindesiniz?

— Beraberce köy harabesine gidelim. Orada bir herifi bağlı bırakmıştım, bu bir milyon işinin iç yüzünü bize o melez anlatacak...

— İyi öyleyse... Siz bana Charly'yi verin. Bu namussuzu göz hapsinde tutsun. Önden gidersiniz. Biz de sizi takip ederiz. Melezle yapılacak görüşmede, Donovan denilen haydutun bulunması da faydalı olur sanırım.

Charly ile Donovan, artık adının Jameson olduğunu öğrendiğimiz meşhur hususi polis hafiyesinin otomobiline bindiler. Ben öne geçtim, peş peşe köy harabesine doğru yola çıktık.

XIII

Kuru dere yatağı, cehennem sıcağından müşkülatla geçildi. Çölde yine o ölü tabiat manzarası olduğu gibi duruyordu Arada sırada rastladığımız dev gibi kaktüsler ve acayip şekilde kayalar da olmasa, insan kendisini denizlerin tamamıyla buhar olduğu, bir meçhul alemde geziyorum zannedecekti.

Maceralarını okuduğumuz, yahut sinemada seyrettiğimiz altın arayıcılarını, kaybolmuş medeniyet arayıcısı arkeologları düşünüyordum. Bluzumun üç üst düğmesini çözdüm. Sürate rağmen, sanki hava zerre kadar sallanmıyordu. Erimiş bakır gibi cıvık ve yakıcı bir şey halinde insanın vücuduna yapışmış, kalmıştı. Mütemadiyen akan terlere rağmen serinlemenin imkanı yoktu.

Güneş gittikçe yükseliyor, kayalar gölgelerini altlarına topluyorlardı. Şeffaf bir deniz hayvanı gibi titreyen havanın içinde sanki nefes almadan ilerliyorduk. Işık ve hararet, görmeyi zorlaştırdığı için, adeta karanlıkta gider gibiydik. Nihayet yol olarak kullandığımız iz, kumdan kurtulup taşlı bir sahaya saptı.

Bu suretle yaklaştığımızı anladım.

Arabayı köy harabesine yakın kayanın dibine çektim. Arkadan gelenler de öyle yaptılar. Mister Jameson yere atladı. Arkasından Charly çıktı. Daha sonra da kamçı kullanmaktan zevk alan dostumuz Donovan da indi. Otomobilin kapısına dayanıp alışık bir azametle durdu.

Charly, bir adım arkasında kalmıştı. Herifin kabarık kollan, kabadayıca şapka giyişi dokunmuş olacak ki, vücudunun dayandığı tek ayağa apansız bir çelme taktı ve ensesine mandaları yere yıkacak bir yumruk indirdi.

Donovan'ın kendisi bir tarafa, cakalı şapkası bir tarafa savruldu.

Charly:

— Pardon! diyerek elini uzatıp herifin kalkmasına yardım etti. Ayaklarının üzerinde durur durmaz, bu sefer tam ağzının ortasına vurdu.

Ben:

— Şimdilik elverir, dedim. Fazla ileri gidersek bu leşi sırtında taşımak zorunda kalırsın. Sen burada dur. Biz Mister Jameson’la beraber kulübeye gidelim de oradaki paket, yerli yerinde duruyor mu görelim.

— Peki.

Hususi polis hafiyesi Mister Jameson'la beraber yürüdük.

Köy harabesi tamamıyla sessiz ve hareketsizdi. Günün bu en sıcak saatinde, kertenkeleler bile birer gölgeye sinmişlerdi. Kulübe, bıraktığımız gibi duruyordu.

Mamafih, eğer herif iplerinden kurtulduysa, bizi eski nezaketiyle kabul etmeyecekti ve iplerden kurtulmak için lüzumlu vakti de bulmuş olmalıydı.

Biraz yaklaşınca, Mister Jameson kolumu tutarak beni durdurdu:

— Buralarını ben de biraz bilirim Miss Travers, dedi. Müsaade ederseniz, ben bir dolaşayım. Siz şu kayanın siperinde bir dakika bekleyin.

— Demek daha evvel buraya geldiniz?

— Siz burada iken geldim. Siz hareket ettiniz, ben de olup bitenlere şöylece bir göz attım. Daha doğrusu, ben bir haftadan beri civardayım da, buraya tekrar gelişim sizin burada bulunmanıza rastladı. Malum ya, biz de kaybolan milyonu arıyoruz.

— Kanaatiniz nedir öyleyse?..

— Kanaatim: Milyon da, ortada görünmeyen muhafız da Meksika Hududunu gerisin geriye aşmış değiller... Mamafih, şimdi kurduğunuz tuzak, muvaffak olursa mesele tamamıyla anlaşılacak

— Hangi tuzak? Ben tuzak filan kurmadım...

— Tuzak kurmadınız da Punta-Blanca'da kime telgraf çektiniz?

Gözlerimi kocaman kocaman açtım. Herif, benim yüzlerce kilometre ötelerden bir yere telgraf çektiğimi nereden öğrenmişti?

Aklımdan geçen bu suale gülümseyerek cevap verdi:

— Şundan belli... Baksanıza telgraf makbuzunun ucu görünüyor. Özür dilerim Miss Travers, kayıptan haber vermediğimi öğrenmek, sizde hayalkırıklığı yapmıştır elbette... Lakin ne çare! Biz, hususi polis hafiyeleri, falcı değiliz... Gördüğümüzü manalandırırız... Nitekim, akşam serinliği neredeyse başlayacak, göğsünüz böyle açık kalırsa nezle olursunuz...

Hemen düğmeleri ilikledim.

— Yazık! diye için çekti, ben bu gevezeliğimle bu dünyada çok şeyler kaybetmişimdir. Nitekim, şu anda bile dünyanın en güzel manzaralarından birisini seyretmekten kendimi mahrum bıraktım...

Sevimli bir hareketle, iki parmağını şapkasına götürerek beni selamladı. Çevik panter adımlarıyla kulübeye doğru yürüdü. Elini sol koltuğunun altına atmamıştı. Bu da silahını gayet suretle çekeceğine itimadı olduğunu gösteriyordu. Ben bu herifi Peter Cheyney'in romanlarında okuduğum hususi polis hafiyelerine benzettim. Beni ele veren posta makbuzunu hışımla yırtıp etrafa savurdum.

Bu esnada Mister Jameson pencereye yaklaşıp içeriye bakmıştı. Bana işaret etti.

Yanına gittiğim zaman, yavaş sesle:

— Galiba biz daha erken geldik, dedi, randevulaştığımız zat, geceyi beklemiş olacak.

Melez, bıraktığımız gibi duruyordu. Bağlan yerindeydi.

— Öldü mü bu rezil? diye kendi kendime yüksek sesle sordum.

— Bakacağız! dedi.

Melez ölmemişti. Ellerinin mosmor olmasından bir müddet kurtulmaya çabaladığı, imkansızlığı anlayınca uyumayı tercih ettiği anlaşılıyordu. Beni görür görmez, meşhur küfür lügatini bir hamlede açtı ve bir solukta yedi-sekiz sahifesini ezberden okudu. Bu da ay nca telgraf çektiğim yerin henüz harekete geçmediğini gösterir alametlerdendi.

Mister Jameson:

— Ala, dedi, ben gideyim de arabaları yoldan görünmeyecek bir tarafa çekeyim. Sonra dostumuz Donovan'ı emniyet altına alayım... Charly serbest kalsın!

Eşiğe oturup bekledim. Bir müddet sonra Mister Jameson'la bizim Goril, beraber geldiler.

Melez, küfürün hiçbir işe yaramadığını anlamış olmalı ki, su ve yiyecek istedi. Bana kalsa, ben bu namussuza toprak bile yedirmezdim. Ne çare ki, erkekler böyle sıralarda pek merhametli oluyorlar. Herife ekmek yedirdiler, su içirdiler. Sonra, Mister Jameson:

— Charly, dedi, hava neredeyse kararacak... Buralara gece birdenbire çöker. Sen şunun ağzını, münasebetsizlik edemeyecek sıkılıkta bağla! Ayak sesi duyunca feryat edip avı ürkütmesin! İcabında arkadan hücum etmek de lazım olur... Malum ya, kaç ziyaretçi beklediğimizi henüz bilmiyoruz!

Charly, melezin ağzını güzelce bağladı. Herifi bir kenara yuvarladı. Biz de kapıdan ve pencereden görülmeyecek bir köşeyi seçip oraya geçtik. Charly, çıktı gitti ve bu suretle kaybolan bir milyon doların ve bize yapılan işkencenin hesabını görmek için lüzumlu bekleme başlamış oldu.

XIV

Mister Jameson'la yan yana oturmuştuk. Oturduğumuz yer dar olduğu için bacaklarımız birbirine değiyordu. Bu teması, ilk zamanlar pek fark etmedim. Fakat birdenbire, arkadaşımın tütün ve alkolle karışık sen erkek kokusunu duydum. Sırtımdan tatlı bir ürperme geçti ve dayanılmaz bir yorgunluk, etimden kemiklerime, oradan iliklerimin içine işledi.

Böyle ölüme pek yakın beklemelerin insan ruhunda ne garip tesirleri oluyor. Ben bu sıralarda, ekseriya gafil avlanırım. Kendimi vahşi bir zevke, doyulmaz bir ihtirasa gırtlağıma kadar gömülmüş bulurum. Boğulmaktan kurtulmak için de en küçük bir harekette bulunmam... İslak ıslak yutkundum.

Mister Jameson, pek uzaklardan duyulan kalın ve tatlı erkek sesiyle:

— Hoş kadınsınız, Hopy, dedi, vuruşmasını, intikam almasını biliyorsunuz... Ama sevişmesini bunlardan daha iyi bildiğiniz de anlaşılıyor... Kuvvetli kolunu, ince belime doladı: Nefis bir şeysiniz... İnsan sizinle beraber çalışmaya doyamaz...

Omuzumu göğsüne yaslamakla cevap verdim. Burada geri çekilmek, numara yapmak, hem faydasızdı hem de bu zevkin tadını çıkarmasını bilemeyecek kadar duygusuz bir kadın olduğumu meydana koyacaktı.

Mister Jameson, eğilip evvela ensemi, sonra boynumu ve kulağımın altını öptü. Genç bir kısrak iniltisiyle başımı kaldırdım. Gaz lambasının koyu san ışığı, gözlerine dolmuştu. Aramızda, sol koltuk altında duran kocaman Colt tabancasından başka bir şey yok gibiydi. Bunu, o da hissetmiş olacak ki alışık bir hareketle silahını biraz geriye itti.

— Bal gibisin Hopy, dedi, ama ananas liköründe eritilmiş bal gibi...

Ağzını dudaklarıma yapıştırdı. Öpüşü, yavaşlatıp sertleştirerek nefesim kesilinceye kadar beni kollarında tuttu. Bir taraftan da sert eli, küçük ve

gergin karnımı okşuyordu.

— Telgrafı kime çektin bakalım küçük?

— Telgrafı mı? Kime çektim bilin bakalım! Fısıl fısıl konuşuyorduk: Haydi bilsenize...

— Ne kadar budalasın sevgilim! Telgrafı, tabii Komiser Grebbs'e çekmişindir.

— Saymam! O melun makbuzdan okudunuz...

Tabii makbuzdan okudum... Peki, ne yazdınız?

— “"Melez savuşmaya hazırlanıyor” diye yazdım."

— Aferin! Mükemmel... Öyle bir tuzak ki, kim olsa tutulur. Melezin elden gitmesi demek, bir milyon doların katiyen kaybedilmesi demek...

— Bundan başka?..

— "Şimdi de beni imtihan mı ediyorsunuz? Sadece “Melez savuşmaya hazırlanıyor” diyen bir telgraf alınca Komiser Grebbs doğru buraya gelirse? Bundan ne mana çıkar? Herif işin içinde olduğunu itiraf etmiş sayılmaz mı? Eğer kurduğunuz tuzak, avı buraya çekerse ben buna bir mükemmel Şikago oyunu derim. Hele umduğum gibi yalnız başına gelirse vaziyet daha sarih olur. Mamafih, ben bunların bir çete halinde çalıştıklarına eminim. Eğer içlerinden birisi yalnız başına gelirse, ya diğerleri bunu böyle münasip görmüşlerdir, yahut da herif arkadaşlarını atlatmaya çalışıyordur. Değil mi?

Bu kadar rabıtalı bir muhakemeyi evvelce olsaydı, bir hususi polis hafiyesinden beklemezdim de, şaşar kalırdım. Zira, bizim Şikago'da hususi polis hafiyesi demek, ekseriya başka bir işte barınamamış, dalavereciliği ve kabiliyetsizliği her tarafta meydana çıkmış biçarenin biri demektir. Halbuki, Mister Jameson bayağı akıllı bir adamdı. Daha fenası pek de sevimliydi. Muhakemesinin kuvvetine mükafat olarak yavaşça döndüm, aralık tuttuğum ağzımı uzattım. Şu anda cinsi bir arzu hissettiğim için değil, beklemekten usandığım için...

Ne çare ki Mister Jameson, aynı hisler altında bulunmuyordu. Beni yavaşça dizlerinin üzerine çekti.

— Melez uyanık! diye fısıldadım.

— Olsun! diye boğuk ve titreyen bir sesle konuştu, isterse bütün dünya uyanık olsun...

Kendimize geldikten sonra yaktığımız sigaralar henüz bitmemişti ki, kapkaranlık pencereye uzaktan bir otomobile ait olması muhtemel projektörün beyaz ışığı vurdu.

— Geliyorlar! diye sevinçle söylendim, neredeyse numarayı yutmadıklarına inanacaktım.

— Ekseriya yutarlar. Zira peşine düştükleri para çok büyük... Ben bu yaşıma kadar çok şey gördüm Hopy, gördüklerimin en korkuncu bazı insanlarda mevcut, “daha fazla kazanmak ihtirası” vardır. Bu ihtiras, hepimizde biraz var olduğu için, sen de bilirsin..."

— Sus şimdi şekerim! Hanı silahın hazır mı?

Ben böyle söyleyerek emektar Lugerimi çekmiştim.

Yine uzaktan uzağa bir motor sesi duyuldu. Nefeslerimizi keserek bekledik. Kuvvetli bir araba, biraz yaklaştıktan sonra durdu. Yine her taraf gecenin ölü sessizliğine gömüldü.

Hep kulak kesilerek bekledik. Bize çok uzun gelen bu beklemenin heyecanını burada anlatamam. Nihayet ihtiyatlı adımlarla birinin yaklaştığını duyunca nefesimi bıraktım. Yüreğim hızlı hızlı çarpıyordu. Korkudan, yahut böyle beklemelere alışık olmadığımdan değil, intikam saatinin yaklaştığını hissettiğimden...

Yaklaşan her kimse, etrafı dinleyip kollayarak geliyor, her adımda duraklıyordu. Mamafih, artık çektiğim telgrafın umduğum neticeyi verdiğine emindim. Otomobilin projektörünü görmüş, motor sesini ve yaklaşan adımlan iyice duymuştuk. Eğer araba, köy harabesinin açığından geçip gitseydi, bunu da anlardık. Kaldı ki gecenin bu ilerlemiş saatinde ve bu karanlıkta bir köy harabesini elbette herhangi bir üniversitenin arkeoloji profesörü tetkike gelmiyordu.

Tabancayı sımsıkı tutan elimin terini eteğime sildim.

Ayak sesleri, tekrar duyulmaz olmuştu. Fakat herifin pek yakında bulunduğunu artık hissediyordum.

Bu esnada ay birdenbire bulutlardan çıkıverdi ve tuzağa epey yaklaşmış olan budala hayvanı, evin üç beş adım ilerisinde gördüm. Henüz yüzü seçilmiyordu ama uzun namlulu tabancasının menevişini, mehtap, bilenmiş bir alet gibi aydınlatıyordu. Bir an yanımdaki erkeğin ne halde olduğunu anlamak merakına kapıldım. Artık kulaklarımla değil, kadın hislerimle dinledim. Mister Jameson, evinin ocağı başında istirahat ediyor gibi sakindi.

Herif, aralık kapının önünde bir müddet içeriden bir şeyler işitmek gayretiyle duraladı. Sonra ayağıyla kanadı iterek eşiği atladı.

Bu esnada, birisinin geldiğini hisseden melez inledi. Herif iniltiye doğru dönünce, Mister Jameson'la aynı zamanda: — Eller yukarı! diye bağırdık. Kulübe çevrilmiştir. Mukavemet faydasız! Silahı yere at! Yoksa gebereceksin!

Mister Jameson, elektrik fenerinin ışığını gözlerine tutmuştu. Ben, hemen sıçrayıp bileğine tabancamın kabzasıyla vurup silahı düşürdüm.

— Merhaba Komiser Grebbs! dedim, nasılsınız?

— Bir polis amirine tuzak kurmak ha Ben sana gösteririm pis kaltak! diye homurdandı ve ışıktan kurtulmak için. çevik bir hareketle sola sıçradı. İkinci defa sıçramasına meydan bırakmamak için sıçradığı taraftaki boşluğa bir kurşun sıktım.

— Terbiyeli ol! diye bağırdım, kıçına iğne batırılmış eşekler gibi sağa sola bükülme...

Yere düşen tabancayı bir tekmede duvarın dibine attım. Bir kenara evvelce hazırladığımız gaz lambasının fitilini açtım.

— İşte size bir meslektaş takdim edeyim Komiser Grebbs! diye alay ettim, işte bir Newyorklu meslektaş. Hususi polis hafiyelerinden Misler Jameson... Siz sakın kendinizin kim olduğunu anlatmaya kalkmayın! Mahiyetinizi biliyor. Hapı yuttunuz!..

— Hapı mı yuttum? Sen burasını ne zannediyorsun kancık köpek? Ben senin dişlerini sökeceğim, polisi yanlış ihbarlarla oyalama...

— Polis mi? Sen mi polissin pis haydut! Sen bu saatte buralarda ne arıyorsun? Çekilen telgraftaki melezin Pete Vea olduğunu nereden anladın?

İlk defa şaşırdı ve azametini kaybetti. Suratı asılmıştı. Gözlerini korku ile kırpıştırarak süratle düşünmeye başladığını hissettim: — Bu suallerin cevabını istersen ben vereyim, dedim, haydut çetesine mensup olmasan, çektiğim telgrafın hakiki manasını bilemezdin, böyle hareket etmezdin. Yani burada bulunmazdın... Melezle olan dalaveren artık malum Hem de yapayalnız geldiğine göre arkadaşlarını atlatmaya da karar verdin değil mi?

— Yalan... iftira...

— Olabilir ama bunları ben uydurmuyorum. Şurada bağlı yatan suç ortağın her şeyi itiraf etti. Hem de bedavaya konuştu. Karşılığında kendisini rahat bırakacağız. Bir metelik bile istemiyor, işte yüzü! inanmazsan sor...

Komiser Grebbs'in gözlerine dehşet dolmuştu. Eli, ayağı, ağzı tıkalı meleze sanki lafa karışabilirmiş gibi bakıyordu. Kati mağlubiyete rağmen son bir gayret daha göstermek istedi: — Bunlar iftira! diye bağırdı, seni hapse attıracağım, seni memleket halkına linç ettireceğim...

— Yağma yok. Sen kendi işine bak. Kendini linçten kurtar da gerisine karışma... Aldığın telgraftan amirlerini haberdar etmediğine eminim. Yalnız böyle davranman maksadını meydana koymaya yeter.

Grebbs, bir şey hatırlamış gibi bir an düşündü. Sonra yeni bir kurtuluş yolu denedi. Mister Jameson'a tehditkar bir sesle: — Söyle bakalım sahte muz tüccarı, memurlarımızdan Donovan'ı ne yaptın? Öldürdün mü?

— Bunların cevabını icap edenlere, icap ettiği zaman vereceğim. Sana gelince Komiser Grebbs, sen şu anda suçlu bir adamsın, iki büyük suç işledin! Tevkif edip sonra serbest bıraktığın bir adamı, yani Charly'yi mitralyözle öldürmeye kalktın, bu bir... ikincisi de Joe Scalona denilen haydutla beraber çete kurarak menfaatlerini koruduğun bankanın bir milyon dolarını cebine indirmek istedin! Kaybolan memurun akıbetinden de ayrıca mesulsün... Yüksekten atmayı bırak da, ömrünün geri kalan kısmını mahpushanede geçireceğini düşün.

Komiser Grebbs'in bütün kuvveti sanki bir anda tükendi. Bacaklarının titrediğini artık saklayamaz olmuştu. Sallanıyordu.

Mister Jameson devam etti:

— Buradaki polis dairesini eşkıya yatağına çevirmişsiniz. Zaten üst makamlar bundan şüpheleniyorlardı. Belki şu anda lüzumlu resmi memurlar, kasabaya gelmişlerdir bile... Müfettiş Burns denilen namussuz herif de, diğer çete efradı da cezalarını çekecekler.

Grebbs. üst üste yutkunuyor, kurumuş dudaklarını diliyle ıslatmaya çalışıyordu. Arkadaşım, kimi olursa olsun inandıracak kati bir ifadeyle: — Komiser Grebbs dedi, bu dakikadan itibaren kanunun mümessili değilsiniz. Bunu size devlet namına tebliğ ediyorum!..

Herif o kadar bitkin bir haldeydi ki, ikimiz de ihtiyatı elden bıraktık. Jameson, kocaman Coltunu yerine koydu. Ben intikamımın alınmaya başladığını görerek sevinç içindeydim. Bu esnada umulmaz bir hadise vuku buldu. Komiser Grebbs. çeneme müthiş bir yumruk indirip beni duvarın dibine yuvarladı ve kapıdan dışarıya fırladı.

Kendimi toparlayıp arkasından koştuk. Ben:

— Charly, yetiş kaçıyor! diye bağırdım.

Buralarını çok iyi bilen herif, kulübenin arka tarafına dolaşmıştı.

Jameson koşarak yaklaşan Charly'ye:

— Arabasına binmemeli. Yolunu keselim, diyordu.

Halbuki, ay yeniden bulutların arkasında kaldığı için hiçbir şey görmenin ihtimali yoktu.

Sağa sola koştuktan sonra durup etrafı dinledi.

XV

İki, üç dakika geçti, geçmedi, düzlükten bir motor sesi duyuldu.

Charly:

— Arabaya koşalım. Yetişiriz. Yolda yakalarız, diye bağırıyordu.

— "Lüzum yok! diye” cevap verdim, henüz mağlubiyetini kabul etmedi. Bir yere gidemez. Hududu geçse de zaten faydasız... Nerede olursa olsun, kendisini yakalayacağımızı bilir. Mister Jameson'a döndüm: Çektiğim telgraftan da anlaşılıyor ki, dedim, milyon hâlâ melezin sakladığı yerde duruyor. Şimdi içeri girelim de bu işi halledelim."

Odaya döndük. Herifin başına sardığımız çuvalı çıkardık. Melez, uykusuzluktan, korkudan zaten perişan bir hale gelmişti. Kara gözleri kıstırılmış hayvanların bakışları gibi fırıl fırıl dönmekte, sivri gırtlağı testere gibi işlemekteydi.

Charly, kendisini odanın ortasına tekmeyle yuvarladığı zaman hafifçe inledi:

— Kurtuluş imkanı kalmadı, dedim, ya doğruyu söyleyeceksin, yahut seni kendi elimle tepeleyeceğim.

— Su... bir yudum su...

— Su mu? Ağzına tuz dolduracağım... Derilerini yüzüp karabiber süreceğim... Kemiklerini ufak ufak kıracağım! Doğrusunu söyle... Kurtuluş yok...

— Su...

— Haydi Charly... Şunun aklını başına getirin...

Charly, çakmağını çıkardı.

Pete Vea gözlerini testekerlek açarak bağırdı:

— Söyleyeceğim... Söylerim ama bana ne verirsiniz?

— Ne mi veririz? diyerek üzerine eğildim. Sana öyle mi? Doğrusunu söylersen seni belki öldürmeyiz, iki gözünü çıkanr, bırakırız.

Mister Jameson, ilk defa lafa karıştı:

— Beni dinle Pete Vea, dedi, her hizmetin elbette bir karşılığı olur. Bizi üzmeden hakikati anlatırsan, biz de sana zarar vermemeye çalışırız.

— Nasıl mesela?

— Hududu geçmene göz yumarız... Alır başını gidersin.

— Sözünüzde duracağınızı nasıl temin ediyorsunuz?

— Bunu sana nasıl temin edebiliriz? Görüyorsun ki, meydan bize kaldı. Şu anda seni öldürmek elimizde... Bize itimat edeceksin. Bizim seni öldürmekte ne kârımız olabilir?

Melez, bir parça düşündü. Hepimizi ayrı ayrı gözden geçirdi. Başka türlü kurtulmanın imkansızlığını anlamış olacak ki:

— Peki, dedi, size inanıyorum. Beni salıverin... Hududu geçeyim... Bir cahilliktir ettim. Daha doğrusu bu işe beni polisler soktu. Paranın geçeceğini onlardan öğrendim.

— Sonra milyonu ele geçirince pay etmekten vazgeçtin değil mi?

— Vazgeçtim. Tamamıyla vazgeçtim de denemez, yan yarıya bölüşmek budalalık olacaktı

— Bu zamana kadar nasıl atlattın, oyaladın?

— Tahkikatın tamamıyla kapatılmasını bekleyecektik. Sonra kasabaya Şikago'nun “Çifte Tabancalı Kadınının” geldiğini işitince kimseye bir şey vermemenin mümkün olduğunu düşündüm."

— Hududu neden geçmedin?

— Meksika'da çalınmış bir milyonla insan daha büyük tehlikelere maruz kalır. Ben suçu Miss Travers'a yükledikten sonra şimale doğru çıkmayı düşünmüştüm.

— Şimdi paralar nerede?

— Kulübenin arkasında gömülü.

— Charly, şunun ayaklarını çözünüz. Elleri yine bağlı kalsın. Biz kazma bulalım da, gidelim... Vakit kazanmaya çalışıyorsan sonunu kendin düşün arslanım. Sen canına acımazsan, biz kurşunlara hiç acımayız.

Barakanın arka tarafı çeşitli konserve kutuları, kese kağıtları, demir, tahta, bez parçalarıyla dolu bir süprüntülük halindeydi. Sakinleri tarafından çoktan terkedilmiş bir çöl köyünde bu kadar süprüntünün nasıl toplandığına şaşmamak da imkânsızdı.

Jameson, gemici fenerine benzeyen petrol lambasını başı hizasına kaldırarak etrafı aydınlatmaya çalıştı.

Gecenin sessizliği içinde bir garip manzara meydana getirdiğimizin farkındaydım. Charly, melezin kollarını bağlayan ipin ucundan tutmuş, herifi bir ehli hayvan gibi çekiyordu:

— Hazine burada mı? diye sordum.

Pete Vea, büyük bir kederle içini çekerek:

— Evet, dedi. işte burada...

Gösterdiği kırık tuğla yığınını eski bir kazma ile dağıtıp toprağı bulmak icap etti. Charly, bu işle uğraşırken ben etrafı gözden geçirdim. Fenerin ışığı, uzaktan kolayca görünebilirdi. Komiser Grebbs'in fazla uzaklaşmadığını, burada olup bitenleri anlamaya çalışacağını düşünmek pek de hatalı bir şey olmasa gerekti. Aklıma gelen bu ihtimali, arkadaşlara şu sırada söylemeyi faydalı bulmadım.

Melez haydut, yere çökmüş, kara kara düşünüyordu. Demin kendisine sual sorarken kaybolan memur hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmadığımızı da hatırladım.

Para, her zaman insan hayatından evvel aranıyordu. Sebep de gayet basit: yaşadığımız devrin realitesi bu... Bir yerden bir yere nakledilen bir para için neden iki muhafız koyuyorlar? icabında parayı müdafaa etsinler, parayı kaptırmamak için canlarını versinler, yahut tehlikeye atılsınlar, diye...

Charly, müthiş darbelerle toprağa hücum etmişti. Kazmanın ucu garip bir ses çıkararak bir anda yere gömülüyor, rutubetli topraktan siyah bir parça

koparararak tekrar havaya kalkıyordu.

Bir milyon Meksika doları... Aşağı, yukarı 500 bin Amerikan doları demek.

Bu esnada kazmanın ucu, bir şeye çarptı. Charly:

— Yalan değilmiş! dedi. Galiba bir tenek kutuya rastladık!

Her şeyi zamanında düşünen Jameson:

— Durun Charly, diyerek müdahale etti, anık siz bırakın! Şu herifin ellerini çözelim. Ayaklarını bağlayalım... Kutu mudur, ne baş belasıdır, her ne ise kendisi çıkarsın.

Melezin her ihtimale karşı bir tuzak kurması mümkündü. Teneke kutu çıkar... Açmak için kurcalamaya kalkarsınız. Nitrogliserinle bir oyun hazırlanmıştır. Hop! Doğru uçulur.

Melezin elleri çözülüp ayakları bağlandı. Herif çukura eğildi. Teneke kutuyu topraktan tırnaklarıyla söküp aldı.

Jameson'un ne demek istediğini anlamış olduğu için:

— Tehlike yok! dedi. İşte açıyorum, paralar tamam!

— Hayır, açma, dedim, kulübeye dönelim... Orada bakarız!

İnsan kendisini, bu karanlık çölde daima tehlikeye maruz zannediyor. En iyisi dam alu... Hele bizim gibi şehirliler için...

Kutuyu masanın üzerine koyduk. Charly'ye dışarıda nöbet tutmasını, yaklaşan olursa bize haber vermesini söyledim. Jameson'a:

— Sayınız bakalım! dedim. Burada ancak 500 bin Meksika doları vardı. Yani kaybolan paranın yarısı...

O zamana kadar hepimizden daha soğukkanlı olan Jameson birdenbire öfkelendi.

Melezin yüzüne gözlerini kısarak bir an baktı ve korkudan cıva gibi oynayan iki siyah gözbebeğinin tam orta yerine müthiş bir yumruk indirdi.

Herif, bunu beklemiyor olmalı ki, yere yıkılmıştı. Jameson, bu sefer kundurasının burnuyla beline vurdu:

— Kalk! diye bağırdı, sana kurtuluş yok! denildi. Partiyi kaybettiğinin hâlâ farkında değil misin hayvan!

ikinci yumruk, herifi yine devirdi. Bu suretle yumrukla devrilip tekme ile kalkmak beş kere tekrarlandı.

Ben nihayet araya girdim:

— Beyhude dayak yiyorsun, dedim, doğrusunu söyle... Paranın yansını Komiser Grebbs mi aldı?

Melez bir an düşündü. Sonra:

— Evet, dedi, Komiser aldı tabii...

— Peki! Neden dayak yemeden evvel söylemedin? Sakın bana attığın iftiraya benzemesin?

— Değil!

— İyi ama hakkım aldıysa artık senden ne istiyor?

— Benim hissemi de istiyor!

— ötekilerin, bilhassa Joe Scalona'nın, aradığı ne?

— Onlar da parayı ele geçirmek sevdasındalar...

— Fena halde yalan söylüyorsun! Lugerimi çıkardım, beni dinle Pete Vea, dedim, beyhude bunlar yavrum! Seni öyle bir hale sokacağım ki, artık Meksika Hududunu aşmak bile işine yaramayacak... Evvela sağ diz kapağını parçalayacağım. Yara, buralarda kangren olmazsa, ölünceye kadar sürüneceksin. Çünkü, ikinci kurşun sol diz kapağını kül ufak edecek...

— Meksika Hududunu salimen aşacağım ne malum?

— Vallahi orasını bilmem. Zaten paralar tamam olarak ortaya çıkmazsa, senin için aşılacak bir tek hudut kalıyor. Ölüm Hududu... Dizkapağını nişanladım: Haydi, kurşun hazır, dedim.

Bu sefer odanın bir köşesini işaret etti.

Buradaki tahtaları kaldırdık. Toprak kazıldı, ikinci bir teneke kutu çıktı. Bunun da içinde 430 bin dolar vardı.

Jameson:

— Noksan, dedi, 70 bin dolar nerede?

— Hepsi bu kadardı.

— Sen kurşunu yiyeceksin... Lütfen Miss Travers, bir tane sıkı verin!

Herif, ellerini uzatarak yalvarmaya başladı. Bu sefer yalan söylemediği meydandaydı. Karmakarışık bir lisanla, paranın bu kadar olduğuna yemin ediyor, gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

— Şimdi, Pete Vea, dedim, bize hadisenin nasıl cereyan ettiğini anlat! Doğru söyleyip söylemediğin anlaşılır.

— Böyle bir paranın Hududu gizlice geçeceği haber alınmıştı.

— Kim haber alıyor?

— Buranın polisi...

— Yani Komiser Grebbs'le Müfettiş Burns filan mı?

— Evet!

— Kimden haber alıyorlar?

— Oradaki adamlarından.

— Peki.

— Şimdiye kadar böyle işleri bizim polis, Joe ile ortak yapardı. Bilmem hatırlar mısınız? iki altın kaçakçısının ölüleri bulunmuştu. Geçen sene... Beraber getirdikleri beş kilo altın da kaybolmuştu, işte bu işi de Komiser Grebbs'le Joe beraber yaptılar. Bu sefer, Joe'ya hisse vermemek için beni kullanmak istediler. Ben, yüzde yirmi ile çalışmayı kabul ettim.

— Maşallah... Sonunda hepsini almaya kalkmandan belli...

— Eğer memur ölmeseydi, sözümde dururdum.

— Memur öldü demek?

— Öldü. Esasına bakarsanız, namuslu şartlar altında vuruştuk. O isabet ettirseydi ben ölecektim.

— Başından anlat!

— Para Hududu geçtikten sonra takibe başlamıştık. Buraya yakın bir yerde, otomobilleri bozuldu. Birisinin kasabaya gidip bozulan şeyi yenilemesi icap etti. Halbuki, paranın yanından ikisinin de hiçbir sebeple ayrıtmamalan emredilmiş... Yani bankanın emri böyle...

Jameson:

— İkinci memurun neden yalan söylediği anlaşılıyor, dedi.

— “"Ben istirahat ediyordum” diyerek mi? diye sordum."

— Evet! Bir işe yalan karıştı mı işte böyle olur.

— Sade yalan değil. Hile de karışmayacak...

— Memurlardan birisi kasabaya gitmek için uzaklaşınca ben meydana çıktım. Ölen memur, derhal silahına sarıldı. Birbirimize kurşun sıkmaya başladık. Nihayet ben onu vurdum. Eğer yanına yaklaşıp kendisine zarar vermeden silahını alabilseydim, işler böyle karışmayacaktı. Parayı paylaşacaktık, ben de şimalde kaybolup gidecektim. Halbuki, memur ölünce ortaklarımdan korktum.

— Neden?

— Çünkü ellerine beni ortadan kaldırmak için fırsat geçmiş oluyordu. Soygunda adam öldüreni derhal asarlar. Canımı kurtarmak için bir çare kalmıştı. Parayı saklamak... Vakit kazanıp Hududu geçmeye çalışmak...

— Bu hal masal, paranın noksan oluşunu nasıl izah eder?

— Memur ölünce, ben sandıklardan birisini kırdım. Paketleri gelişigüzel aldım. Şerefsizim ki hepsi bu kadardı...

— "Sonra beni görünce “Bunlar birbirleriyle boğuşurken, ben aradan savuşurum!” diye düşündün değil mi?"

— Evet! Kusura bakmayın Miss Travers... Bunalmıştım. Denize düşen yılana sarılır... Siz halden anlarsınız! Komiser Grebbs'le Müfettiş Burns geldikleri zaman ben memuru çoktan gömmüştüm.

— Parayı niçin derhal paylaşmadınız?

— Bunu tehlikeli gördüler. Banka gürültü kopanr zannettiler.

Halbuki bankanın da kaçakçılık yaptığı için ses çıkarmaması ihtimali vardı. Vaziyet sakinleşinceye kadar paranın bende kalması, kendileri için daha az tehlikeli olacaktı. Diğer taraftan Joe da meseleyi öğrenecek, işe burnunu sokacaktı.

— Memurun ölüsü buralarda mı?

— Kulübenin arkasında... Duvarın dibinde... İsterseniz göstereyim.

— Hayır! Onu da başkaları çıkarsın.

Banknotları bir torbaya yerleştirip ağzını sıkıca kapattık.

Donovan denilen polis elbiseli haydutla melezi birbirine bağlayarak otomobillerden birisine bindirdik.

— En iyisi Jameson, dedim, Punta-Blanca'ya gidecek yerde, bizim iltica ettiğimiz kasabaya gitmektir Bu herifleri oranın resmi makamlarına teslim ederiz. Sonra ne yapacağımızı etrafıyla düşünürüz.

Jameson, bu fikrimi kabul etti. Bir otelinde küçük kızımın beni beklediği La Jolla kasabasına doğru yola çıktık.

XVI

Mister Jameson, herifleri polise teslim ettikten sonra, başta Newyork ve Meksika olmak üzere birçok yerlere telefon etti.

Ben de iki kere Punta-Blanca'ya telefon ettim. Jack ile Kiss'i aradım. İki keresinde de otel idaresi, aradıklarımın dışarıda olduğunu söyledi.

Mister Jameson, bütün ihtiyat tedbirleri aldıktan, parayı da bankaya yatırdıktan sonra bizimle beraber haydut inine dönmek kararında olduğunu söyledi.

Arabasını bizim kıza bırakarak bizim otomobile bindik. Bu sefer, kati hesaplaşmaya gidiyorduk.

Birçok insanların ilk bakışta sakin bir sahil kasabası zannedecekleri haydut yatağını, gerek Joe denilen maskaradan, gerekse polis kılığındaki eşkıyalardan temizlemek vazifesi bize düşmüştü.

Yolda Mister Jameson, telefon konuşmalarının neticelerini anlattı.

— Her taraf zaten hazır, dedi, çoktan beri Punta-Blanca'dan şüphe ediliyormuş. Melezin ve Donovan'ın itirafları son tereddütlerini de ortadan kaldırdı. Hakime lüzumlu emirler verilmiştir.

— Resmi makamlar işe karışıncaya kadar, biz icabına bakarız.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz Miss Travers?

— Ne mi yapacağım? Evvela Joe isimli haydutun batakhanesini havaya uçuracağız.

Charly gülerek sordu:

— Hangi usulle Hopy?

"Az kalsın, “Her zamanki usulümüzle” diyecektim. Vazgeçtim."

— Bir usul buluruz, yavrum, dedim, usul mü yok bu dünyada?.. Joe Scalona azametli bir adam... Azametli adamlar, kendilerine alelalade insanlara yapılan muameleleri layık görmezler, hakaret sayarlar... Biz orijinal bir usül bulacağız.

Misler Jameson gülümsedi:

— Ben, dedi, böyle işlerde fazla orijinal olunabileceğine inanmıyorum. Hesaplaşmalarda en iyi usül, en basit yoldan süratle girmektir. Herhalde Mister Charly de arkadaşlarını bu sebeple Şikago'dan getirdi. Punta-Blanca'da beş kişi var. Üç de biz, ettik sekiz.

— Siz kendinizi hesaba katmayın Mister Jameson, bu iş doğrudan doğruya bizi ilgilendiriyor. Beyhude yere tehlikeye atılmanızı istemem.

— Ne hoşsunuz... Sanki ben ömrümü tehlikesiz, sakin geçiri yormuşum gibi... Herkes dükkan açar, başkalarının yaptığı bir malı, ihtiyacı olanlara satarak geçinir. Bir hususi polis hafiyesi de dükkân açmış bir esnafa benzer Miss Travers, alıp sattığı şey, hayatı, istirahatı, iyi talihidir. Bana parayı verirseniz, sizin için kendimi götürür tehlikeye atarım. Esasen dert, sizin olduğu halde, siz yatağınızda mışıl mışıl uyurken, ben karda, yağmurda, sıcakta, soğukta dolaşmaya mecburum. Çünkü beni para ile tutmuş bulunuyorsunuz. İşimizin avukatlığa benzeyen bir tarafı var. Fakat ondan da birkaç kademe aşağıda...

— Ama biz, sizi kiralamadık ki...

— "Elbette kiraladınız... Sayenizde aradığım parayı buldum. Banka memurunun uğradığı hazin akıbeti öğrendim. Vaziyeti direktöre söylediğim zaman, “Miss Travers'a bu hizmetinin karşılığını vermeliyiz!” dedi. Sonra sizi bu kadar çetin bir mücadelede nasıl ter kederim? Güldü: Bir fırsat elime geçti. Şikago'nun meşhur Çifte Tabancalı Güzeli'ni iş üzerinde görmek.. Bu zevk, en az beş bin dolara değer... Kaldı ki vaziyet oldukça tehlikeli de... Bir kere Joe gafil avlanmayacaktır. Komiser Grebbs, köy harabesinden döner dönmez gerek kendi adamlarına, gerekse Joe Scalona'ya olup bitenleri anlatmıştır. Şayet kendisi, başına gelecekleri Emniyet Dairesi'nde oturup beklemiyorsa, saklanmak lüzumunu duymuşsa, saklanacağı yeri Joe temin etmiş olacak... Siz, çocuklan telefonda bulamadınız değil mi?"

— Bulamadım.

— Beklemekten usanmışlardır. Bakınız biz ne yapalım? Kasabaya yakın bir yerde durur, geceyi bekleriz. Kiss ve arkadaşları yemekten sonra mutlaka Joe'nun batakhanesine giderler. Beni orada tanıyan yoktur sanırım. Ben, dükkânın kapanmasına yakın içeri girer, Kiss'le görüşürüm. Kararlaştıracağımız şekilde hareket ederiz.

— Ya, ben?

— Siz dışarıda beklersiniz. Gürültü başlar başlamaz içeri girmekte bir mahzur kalmaz. Yahut da biz işi becerirsek, yani sizin yardımınıza ihtiyaç hasıl olmazsa, beraber döneriz. Hem bence, buralarda Şikago metotlarıyla hareket iyi neticeler vermez. Bir sürü kabahatsiz biçareyi silah patırtılarıyla ürkütmekte ne mana var? Öcümüzü kimden alacaksak, onları ele geçirmeye çalışmalıyız!

Başımı eğerek bu fikri kabul etmiş göründüm.

Hususi polis hafiyesinin aklıyla hareket edersek işimiz vardı. O nasıl kendi zanaatının ehli ise biz de kendi mesleğimizin şanlarını biliyorduk.

Bizim çocukların indikleri otele gittik. İlk işimiz tabancalarımızı yoklamak, şarjörleri yeni kurşunlarla tıka basa doldurmak oldu.

Kiss'le Jack'i bulduk. Hücum planını derhal hazırladık. Evvela Jack gidip Joe'nun batakhanesini teftiş edecekti.

Şehre dağılmış olan diğer çocuklar da toplandılar.

Küçük mitralyöz ve el bombaları tekrar dikkatle gözden geçirildi.

Bu esnada Mister Jameson ortada görünmediği için rahat çalışmıştık.

Nihayet telefonun zili çaldı.

Jack'in ağır sesi:

— Allo! Hopy, dedi.

— Ne var?

— Her şey mükemmel... Müşteri hemen yok gibi... Önada dolaşanlar hep çete efradı... Ayrıca yukarıda bir de konferans kurulmuş sanırım.

— Tamam. Bekle geliyoruz. Sen neredesin?

— Batakhanenin tam karşısındaki telefon kulübesinde. Telefonu kapattım.

— Haydi çocuklar... İş başına, dedim.

Ben, Charly ile Kiss'i ve delikanlılardan birisini yanıma aldım. Diğerleri öteki arabaya atladılar.

Evvelce söylediğim gibi, Joe'nun batakhanesi kasabanın dışında, tenha bir yerde, büyük bir parkın ortasında idi.

Yanımızdaki delikanlıyı arabalara bekçi bıraktık. Bu oğlan, aynı zamanda küçük mitralyözü ile imdada gelecek olanları bir müddet durduracaktı.

Benimle Charly'den başkaları çete tarafından tanınmadıkları için, kolayca içeriye girebilirdi. Onlar da nasıl hareket edeceklerini zaten biliyorlardı. Böyle işleri ilk defa yapmıyorduk.

Biz de ilk patlamalardan sonra, arkadaşlara yetişecektik.

intikam saatinin nihayet çaldığını gören Charly'nin zihni açılmış olmalı ki:

— Bir dakika Hopy, dedi, en iyisi, biz arkadan dolaşırız. Yani kendimizi, mümkün mertebe saklayarak parka girelim, evin arka tarafına dolaşalım. Oradan savuşacaklar olursa değil mi?

— Aferin Charly. dedim, doğrusu bu!

Biz Gorille yirmi adım arkada kalmıştık. Parkın kapısından girdiğimiz zaman, kapıcıyı, kulübesinin içinde yüzükoyun yatıyor bulduk. Kiss, tabancasının ağır kabzasıyla bu işi kolayca halletmişti.

Evin arka tarafındaki servis kapısına yaklaşmıştık ki, içeriden müthiş bir patlama duyuldu. Bunu bir ikincisi, bir üçüncüsü takip etti. Bir andan binanın bütün katlarındaki bütün pencerelerin camları parçalandı. Adeta dört duvar genişleyip daraldı. Sonra kurşunlara acımaya hiç alışmamış insanların ellerinde bulunduğu anlaşılan küçük mitralyözler işlemeye başladı.

— Davran Charly! diye bağırdım ve Lugerimi kaldırarak ileriye atıldım. Aşçı ile yamağının neye uğradıklarını anlamalarına vakit bırakmadan hakladık. Alt kattaki büyük salonda her şey mahvolmuş, sağlam bir şey

kalmamıştı. Dans pistinin tahtaları, yangın enkazına benziyordu. Duvardaki kıymetli tablolar perişandı. Büyük salonun diğer küçük salonlara açılan kapılarıyla yukarı kat merdivenlerini kapatan ağır kadife kırmızı perdeler paçavralara dönmüşlerdi. Duvarların kağıtları sarkıyordu. Tavanın kabartma işlemeleri de mahvolmuştu. Çete efradından iki kabadayı, yerde cansız yatmaktaydı. Birkaçı, iç salonlara kaçabilmişler, oradan bizimkilere ateş ediyorlardı. Bulunduğumuz koridor ağzı siper olduğu için yerinde kalabilmiş bir ayna parçasından içerisini seyretmek mümkündü.

“Baskın basanındır” sözünün doğruluğuna buradaki manzara, insanı bir daha inandırıyordu. Bizimkilerin daha doğrusu, bizim emektar Kiss'in nasıl olsa bu işin görüleceğini düşünmüş olduğu belliydi. Herkes yerli yerinde, vazife başında bulunuyor, herkes aynı zamanda birbirlerini koruyordu. Kiss, bir kaşını kaldırmıştı. Sinirliydi. Buna mukabil Jack, sanki uykuda gibi hareket etmekte, hiç istemediği bir işi yapıyor gibi gönülsüz davranmaktaydı. Halbuki söz bir kere mitralyöze düştüğü zaman ne kadar sevindiğini, neşelendiğini hepimiz bilirdik."

İlk taarruzdan kurtulanlar, ara kapılardan istifade ederek yandaki küçük salonlardan birisine toplanmışlardı. Şimdi oradan kurşunlar daha kalabalık, daha idareli geliyordu.

Jack, iki sıçramada yerini değiştirdi. Bu suretle yukarıdan gelebilecek bir hücuma karşı arkadaşlarını muhafaza edecek köşeyi tutmuş oldu. Bunu göz ucuyla görmüş olan Kiss, diğerlerini bir el işaretiyle yarıma çağırdı. Yalnız bir tanesi büyük kapıdaki yerini bırakmamıştı.

Charly ile ben de daha fazla beklemeden içeri girdik. Charly, sine sine Kiss'in yanına giderken, ben de Jack'in arkasına çömeldim:

— Kolay gelsin arkadaş! dedim.

— Kolay sahi, diye dönmeden cevap verdi, bunlar burada kendilerini pek emniyette hissediyorlarmış... Böyle bir hücumu akıllarından bile geçirmemişler...

— Telefon?

— Kestik.

— Yukarıda kimler var?

— Şimdi anlayacağız! Bir ıslık öttürdü. Şimdi Hopy... Şikago lular'la oyun oynamayı öğrensinler... Sen daha siftah etmedin mi?

— Lugeri mi? Hayır. Şimdilik sapını kullandım.

Yukarıdan yaylım ateş başlamıştı.

Merdivenin köşesinden görünen tabancalı eli nişanlayıp ilk kurşunu sıktım.

Büyük polis tabancası ileri fırladı. Merdivenden teker meker yuvarlandı. Kurşunu yiyen el, bir an kıpkırmızı sallanmış, sonra geri çekilmişti. Kalın bir ses, inilti içinde küfür ediyordu.

Jack:

— "İyi başlangıç, dedi, üstelik annesi de kulağını çeker! “Elini nerede ezdin?” diyerek..."

Nefesi, mitralyözünün devamlı tiktakıyla kesildi.

Bu esnada arkama döndüm. Kiss, çömeldiği yerde bir şey hazırlıyordu. Göz göze geldiğimiz zaman gülümsedi. Elindeki küçük siyah yumurtayı hâlâ müdafaa edilen küçük salona doğru fırlattı. Ben, dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum. Boğuk patlamayı, insan feryatları takip etti.

— Haydi çocuklar, diye bağırarak sıçradı.

Kapıyı Charly ile beraber geçtiler.

Manzara sahiden hoştu ve gurur vericiydi. Sade bu takımın kumandanı olduğum için değil, bu kadar usta bir kuvvete malik bulunduğum için duymaya alıştığım gururu tekrar hissediyordum. Herkes vazifesini biliyor, bu vazife doğru işleyen bir saat intizamiyle yapılıyordu. Zaten başka türlü olsa, Şikago'daki fırtınaların hakkından gelebilir miydik?

Joe Scalona, buradaki polis ahbaplarına güvenmekle hata etmişti. Yeri gelmişken şunu da söylemeliyim ki, böyle küçük kasaba külhanileri işi büyütmek istedikleri zaman Şikago'ya gelip biraz staj yapmalıdırlar. Eger buralara bizim şehirden gelmişlerse orada neden barınamadıklarını sık sık hatırlamalıdırlar

Jack:

— Uzun boylu herif nerede? diye sordu.

— Atlattık, dedim, ona kalsa bu işi başka türlü yapmalıymışız.

— Neyin nesi?

— Hususi polis hafiyesi!..

— "Şuna “Şerlok Holmes” desene... Bayılırım."

— Pek bayılma... Oğlan esaslı...

— Denemişe benziyorsun Miss Travers...

Barut kokusunu zevkle kokladım. Bunu yaparken aygın yanında hissetmiş, kızgın bir kısrağa benzediğimi biliyordum.

Jack, gözlerinde kızıl bir parıltı ile yüzüme bakıyordu:

— Esaslı, dedim, fena değil...

Arkadaşım yere tükürdü ve aynı zamanda keskin bir hareketle mitralyözünü kaldırıp merdiven sahanlığını taradı.

İleri atıldım. Fakat yukarıdakiler de iyi yer tutmuşlardı. Kurşunlar, sol kolumu adeta sıyırdı. Geri sıçradım.

Jack:

— Bir mitralyöz bul! dedi, sen yukarısını kurşuna tut. Bak ben ne yapacağım.

Yerdeki otomatik silahlardan birisini aldım. Lugerle beraber bu mükemmel Colt, mitralyözün yaptığı işi pekala gördü.

Ben üst üste ateş ederken. Jack bir arkadaşla beraber merdivenin korkuluklarını tutarak yukarı çıktı.

Onlar sahanlığı tutup yukarıdakileri geri çekilmeye mecbur edince ben de arkalarından yetiştim.

XVII

Jack, mitralyözüne yeni şarjör takarken diğer arkadaş ateşe devam ediyordu. Ben kurşunlan bitirince Jack, ateşe başlamıştı. Bu sefer, ikimiz silahlarımızı doldurduk.

Jack, duvara sürünerek basamaktan çıkarken, biz boş bıraktığı taraftan kurşun sıkıyorduk.

Birkaç basamak da biz yükselmiştik ki, karşı odalardan birisinin kapısına büyük bir masayı devirip yerleştirdiklerini gördüm. Bunu yapanlardan birisi, bizim ayyaş Müfettiş Burns'dü. Ötekiler de herhalde polisler olmalıydı.

Geri çekilerek Jack'e seslendim:

— Çıkma! dedim, yukarıdakilerin bir kısmı polis! Bunlar bizi gangster zannediyorlar. Belki de çeteyle alakalan yoktur, Müfettiş'in emrini yerine getiriyorlardır.

— Ne olacak?

— Geri çekil, konuşacağım.

Jack, yanımıza indi. Yukarıdakiler, merdiven başını ateş altında tutacak mevkilere yerleşmiş olacaklar ki, tekrardan kurşun sıkmaya başlamışlardı.

— Hey yukarıdakiler! Gürültüyü kesin! Beni dinleyin, diye bağırdım.

Sesime yaylım ateşiyle cevap verildi. Bu patırtı arasında söz anlatmanın imkânsızlığı meydandaydı.

Aşağıdaki temizliği bitirerek merdiven ayağına toplanmış olan bizimkilerden birisine yerde duran mukavva parçalarından birisini gösterdim. Alıp uzattı. Büktüm, boru haline getirdim. Bunu megafon gibi kullanarak bağırmaya başladım: — Yukarıdakilerin içinde polis varsa, onlara söylüyorum. Biz burada kanundan yanayız. Mesele meydana çıktı.

Komiser Grebbs, Müfettiş Burns'un haydut oldukları anlaşıldı. Suç ortaklan melez Pete Vea ile Donovan hapse atıldılar, Burns'la, Grebbs hakkında tevkif müzekkeresi kesildi. Beyhude dövüşüyorsunuz arkadaşlar. Bizim sizinle kavgamız yok...

Burns'ün narası duyuldu:

— Tepeleyin şu kahpeyi!.. Kafasını patlatın!

Hepsi birden ateşe başladılar. Bana inanmayacakları şimdiye kadar amirleri bulunan ve hâlâ da resmen amirleri olan Müfettiş'e itaat edecekleri malumdu. Ben bu nutku, benden günah gitsin, diye çekmiştim. Biz de mukabeleye devam ettik.

Mamafih, Charly ile Jack'e öldüresiye atmamalarını, fakat Burns denilen hayduda hiç acımamalarını söyledim.

On beş dakika sonra yukarıdakilerin silah sesleri seyrekleşmeye başladı. Bu da cephanelerinin azaldığını gösteriyordu.

Çetenin sonu yaklaşmaktaydı. Arkadaşlara, beyhude yere kendilerini tehlikeye atmamalarını ihtar ettim.

Bu esnada, hiç beklenmeyen bir hadise vuku buldu. Heriflerin bulunduğu salonun balkonundan, yani arkalarından bir ses gürledi: — Silahları atın! Eller yukarı!..

Burns'la adamları hayretle döndüler. Balkon kapısında Mister Jameson silahsız olarak duruyordu. Polislere: — Demin size hakikati söylediler, dedi, Komiser Grebbs'le Müfettiş Burns'un foyaları meydana çıktı. Donovan tevkif edildi. Kanundan tarafa iseniz silahları yerine koyarsınız. Size şu kadarını da haber vereyim ki, müdafaa etmekte olduğunuz bu batakhanenin hakiki sahibi Komiser Grebbs'tir.

Polisler, birbirlerine baktılar. Hiçbirisi çeteye mensup değildi. Burada Komiser ve Müfettiş tarafından karanlık işler çevrildiğini de epey zamandır seziyorlardı. Burns, partinin kaybolduğunu anladı. Ümitsiz bir gayret sarfederek bağırdı: — Kulak asmayın. Bu herif de onlardan... Bunlar. Şikagolu gangsterler. Kasabayı soymaya geldiler. Maksatları banka şubelerini basmak... Numara yapıyor. Elimizden kurtulmak istiyor.

Mister Jameson buna cevap olarak cebinden bir kart çıkardı. En yakın memura uzattı: — Şuna bak da ne olduğunu anla, dedi.

Bu anda Burns'ün silahını kaldırdığını, Mister Jameson'a ateş etmek üzere olduğunu gördüm. Derhal tetiğe bastım. Kurşunu yer yemez bir kere arkaya sıçradı. Kollarını açarak yüzükoyun düştü, iki defa döndü. Polisler neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Jameson:

— Bu herif haydutun birisiydi. Zaten asılacaktı, dedi, ben size hakikati söylemek isterken bana ateş etmeye hazırlanmıştı, işte benim hüviyet varakam ve Federal Büro'nun bu işi takip ederken kullanmak için verdiği kart. Şimdi söyleyin bakalım. Hâlâ bu haydutları müdafaaya devam edecek misiniz? Yoksa bizimle beraber olup kanunun, yakalanmasını emrettiği haydutları mı yakalayacaksınız?

Polisler, birbirlerine baktılar. Herhalde, Burns'un akıbeti ile tabancalarında mermi kalmadığını aynı zamanda hesaplamış olacaklar ki, tereddüde düşmüşlerdi.

Charly:

— Bizim Muz Tüccarı işi yoluna koydu Hopy, dedi, herif yaman vallahi... Haydi yardımına gidelim.

— Şu anda yardıma ihtiyacı yok. Bizim işe karışmamız vaziyeti bozabilir. Çeneni tut da neticeyi bekleyelim.

Yine bu sırada, sahneye üçüncü bir şahıs çıktı. Bu da Çavuş Smith'di:

— Merhaba çocuklar, dedi, Mister Jameson doğru söylüyor. Komiser Grebbs'le Burns hapı yuttular.

Charly'ye:

— Şimdi çıkabiliriz, yavrum! dedim. Tabancamı yerine koyarak silahsız olarak merdiveni çıktım.

Charly beni takip etti ama Jack her ihtimale karşı bizi müdafaa için olduğu yerde kaldı. Mitralyözünü ateşe hazır bir halde elinde tutuyordu. Bu bizim Jack'in ihtiyatkarlığı Şikago'da işte böyle hareket ettiği için dillere destandır.

Bu muharebe meydanında beni silahsız olarak gören polisler büsbütün şaşırdılar. Bilhassa, polis tevkifhanesinde gardiyanlık ederken arkadaşlar tarafından biraz hırpalanan, silahı alınan memurun ağzı bir karış açık kaldı.

Omuzuna dostça vurarak:

— İşte yeni karşılaştık arslanım! dedim. Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur, derler. Zaten şu yerde yatan Burns maskarası kanunu çiğnemeseydi belki de hiç tanışmayacaktık. Çavuş Smith'e döndüm: Merhaba güzel delikanlı, diye elimi uzattım. Tam sırasında yetiştiniz. Yoksa beyhude yere kan dökülecekti.

— Joe'nun adamları nerede?

— Birkaçını aşağıda hakladılar... Ötekileri görmedim.

Polislerden birisi koridorun nihayetini çenesiyle gösterdi:

— O tarafa gittiler! dedi.

Mister Jameson söze karıştı:

— Öyleyse oradadırlar. Çünkü evi çevirdik. Kimse dışarı çıkamaz.

— Gizli bir yol yok mu?

— Orasını bilmem. En iyisi Çavuş Smith kanun namına teslim olmalarını söyler... Buna yanaşmazlarsa icabına bakarız. Polislere sordu: Komiser Grebbs'i gören var mı?

Birisi cevap verdi:

— Demin buradaydı. Galiba onlarla beraber!

— En iyisi de burada olmasıdır, işin sonuna geldik tosunlar, herkes yerli yerinde bulunursa hesaplaşmak daha kolay olur. Siz Charly, arabalardan birisini alınız da yaralıları eczaneye taşıtınız. Joe'nun otomobillerinden birisini kullanmak daha doğru...

Charly kapıdan çıkar çıkmaz koridorun nihayetinden ateş başladı.

Ben bu küçücük mesafeyi demin, kalçalarımı zafer keyfiyle sallayarak geçtiğimi hatırladım. Sırtımı ter kapladı.

Charly geri sıçramıştı.

Mister Jameson derhal kumandayı eline aldı.

— Anlaşılan vuruşacağız, dedi, dikkatli olmalı... Siz Smith hiçbir faydası yoktur ama bir kere ihtar edin.

Bu esnada bizim ihtiyatlı Jack'imiz daha fazla beklemeyi lüzumsuz görmüş olacak ki, koridora çıkıverdi ve ikinci yaylım ateşe apansız yakalandı. Arkadaşımın yere yıkıldığını görünce Lugerimin son kurşunlarını peş peşe yaktım: — Çabuk Charly! diye bağırdım. Jack'i içeri alalım...

Hâlâ gülümsemekte devam eden Jack'i salona çektik. Omuzundan ve kalçasından iki kurşun yarası almıştı. Mitralyözünü hâlâ elinde tutuyordu.

— Ver şunu... Versene... Ben onlara gösteririm! diye silahı ve beline sokulu dolu şarjörleri çekip aldım Gözyaşlarımı tutmaya lüzum görmeden:

— Haydi bakalım Mister Jameson, dedim, ben işe başlıyorum. Hopy'yi iş başında seyretmek hoşunuza gidecektir, eminim.

Charly, arkadaşının önüne diz çökmüştü. Başını çevirdi:

— Dikkat Hopy! dedi. Budalalık istemez. Heriflerin kıstırılmış olduklarını unutma!..

Koridorda, derin bir sükut vardı. İnsanı ürperten bir sükut.

— Ağır mı? diye sordum.

— Değersiz canım! dedi. Şimdi kalkarsa hiç şaşmam! Merak etme! Fazla da öfkelenme!

Jack, yüzüme bakarak yorgun yorgun gülümsedi. Böylece Charly'yi tasdik etmeye çalışıyordu. Bizim Goril, ceketini çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin üzerinde büyük gelincikleri hatırlatan kıpkırmızı bir leke gittikçe genişliyordu.

— Tampon yap, dedim. Yarayı tıka da hastaneye yetiştir.

— Sen fazla kızma...

"Bir ihtiyar gangsterin böyleleri Şikago'da pek azdır bana bir gün: “Kızım, insan en güvendiği yerde düşer! Sahici kabadayıların ölümü hayretle karşılamaları bundandır” dediğini hatırladım."

Charly, kuvvetli kollarıyla Jack'i kolayca kucağına aldı.

— Sen şunların kafasını kes de çıkalım! dedi.

Biz, iki kişi koridorun nihayetini kurşun yağmuruna tutarken, Charly merdivene yetişti.

— Yanına birisini al, diye bağırdım. Jack'i hiçbir surette yalnız bırakmayın! Nereye yatırdığını da bana acele haber ver.

Dolu şarjörlerden üç tanesini rugan kemerimin arasına sıkıştırdım.

— Şimdi görüşürüz! dedim. Şimdi ben sizin hesabınızı görürüm.

Bunu yüksek sesle söylemiş olacağım ki Mister Jameson'un gülümsediğini fark ettim.

— Bunlar beni bebek zannettiler galiba!., diyerek hiç istemediğim halde meydan okudum... Bizi bebek zannettiler öyle mi?

XVIII

Kiss bir sıçrayışta koridoru aşarak yanıma geldi. Gözlerinde Şikagoluların hiç beğenmedikleri bulanık bakışlar vardı.

— Nasıl oldu bu iş? diye sordu.

— İşte oldu. Aldırma. Ölmez.

— Nasıl oldu ama...

— Silah patırtısı durmuştu. Hepsini teslim oldular zannetti. Şuradan atıp vurdular.

— Kimler? Galiba Joe ile Komiser Grebbs... Aldırma, biz ilk defa lüzumsuz yere gevezelik ediyoruz.

Birden ikimiz de yüzükoyun yere atıldık. Herifler, koridorun nihayetinden nasılsa karşımıza düşen odalardan birisine geçmişler, kapıyı açmaya lüzum görmeden ateşe başlamışlardı.

Durup dinlenmeden kurşun sıktıklarına göre cephaneleri çok olmalıydı. Biz de ateş saçan mermi yağdırdık. Bereket versin, bizim bulunduğumuz salon, merdivenin tam karşısına gelmişti de. ilk ateşte hesabımızı görememişlerdi.

Polis çavuşu Smith, ellerini boru gibi yaparak karşı tarafa seslendi: — Kanun namına! Dinleyin! Size kanun namına ihtar ediyorum. Teslim olmaktan başka çareniz kalmamıştır.

Anık kararımı vermiştim. Bir sıçrayışta merdivenin başına geçtim.

Duvara sürünerek kapalı kapıya yaklaştım. Mitralyözü kilide tutarak üst üste ateş ettim. Kilit parçalanınca silahı menteşelere çevirdim.

Kiss:

— Dikkat Hopy... Duvara! diye bağırıyordu.

Çavuş Smith:

— Teslim olun! Gebereceksiniz namussuzlar, diye seslendi.

Halbuki artık iş işten geçmişti. İçeridekiler, teslim olmayı elbette akıllarına getirmeyeceklerdi.

Kiss'e işaret ettim. Becerdiğim işten sonra ne yapacağımı anlamıştı. Ağır bir maroken koltuğu kaldırıp ver kuvvetiyle menteşelerden ve kilidinden kurtulmuş kapı kanadına fırlattı. Kanal, arkasını besledikleri için devrilmedi. Fakat her tarafından aralandı. Fırsat kaçırmadan şarjörde kalan bütün kurşunları bu aralıklardan içeriye yağdırdım. Biraz geri çekilerek silaha yeni bir şarjör taktım.

Bunu, kapı kanadını ortadan biçecek surette serfettim.

Kiss'in attığı daha hafif bir iskemle bu sefer kanadın üst kısmını düşürdü. İçeridekiler belki on beş dakika fasılasız ateş ettiler.

Ben, boşalan şarjörü omuzumdan arkaya atarak üçüncü silaha taktım.

Kiss'e aramızda kullandığımız hücum işaretini verdim. Bunu Mister Jameson da biliyor olmalı ki: — Değil! Durunuz Hopy! Durun! diye bağırdı.

Ben kendimi çoktan kapının önünde yere atmıştım. Mitralyözü içeriye doğrudan doğruya sıkarken Kiss'le bizim delikanlılardan ikisi yanlardan kapıya yanaştılar.

Böyle bir hücuma karşı durulamazdı. Nitekim içeridekilerden artık cevap gelmiyordu.

Bu esnada Jameson'u gördüm. Kocaman 45'lik Coltunu hazırlamış, koridorun ucunu gözetliyordu. İş bilen adamlarla beraber olmanın rahatlığını duydum.

İçeriye ilk atılan Kiss:

— Aferin Hopy... Üçünü temizlemişsin, dedi.

"Oda oldukça büyüktü ve kıymetli mobilyalarla döşeliydi. Daha doğrusu “evvelce döşeliydi”. Zira kurşunlanınız ortada harap olmadık bir şey

bırakmamışa. Kıymetli biblolarla dolu, iki camlı dolabın içindekiler halının üzerinde paramparça duruyordu."

Yerde yatanlara baktım. Aralarında Scalona yoktu.

Mitralyözü ateşe hazır tutarak köşedeki büyük kanepeye doğru yürüdüm. Hiçbir şey görmedim, hiçbir şüpheli ses işitmediğim halde kanepenin arkasında birisinin saklanmış olduğuna katiyen emindim. Bu emniyet, geçirdiğim uzun mücadele tecrübelerinden adeta altıncı hissimden, bir çeşit dövüşken hayvan insiyakımdan geliyordu.

— Hey oradaki! Çık dışarı... Yoksa işini bitiririm! diye bağırdım.

Kendi sesim bizzat beni şaşırtacak kadar senti. Boğuşmanın bu anlarında, gerek hareketlerime, gerek sesime karşı hep bu hayreti duyanın.

— Silahını atıp kalkmazsan ateş ediyorum.

Evvela bir el süründü. Bu elin her tarafı kana bulaşmıştı. Pıhtılaşmış, mosmor, pis bir kan... Kanepenin arkasını tutmaya çalıştı. Sonra yavaş yavaş saçları karışmış bir kafa meydana çıktı.

Elini yarasına sürdükten sonra, yüzünde gezdirmiş olacak ki suratı da kan lekeleri içindeydi. Bu suretle azametli Komiser Grebbs'i kolayca tanıyamadım.

Böyle adamlar, kuvvet ve kudretlerini kaybettikleri, bilhassa korktukları sıralarda öyle iğrenç bir manzara meydana getirirler ki, insan bu pis manzarayı en kısa zamanda ve süratle bertaraf etmek ister... Ben de bu hisle az kalsın, tetiğe basıp göğsüne beş-altı kurşunu birden sıkacaktım ki, kendimi topladım.

— Merhaba Komiser, dedim, maskeniz düşmüş de, kanlı suratınız meydana çıkmış...

Öteki elinde, kurşunları tükendiği için, artık bütün değerini kaybetmiş olan beylik tabancası vardı.

— Bırak elindekini! diye bağırdım, yenildin kabadayı... Bittin!

Bu esnada Çavuş Smith ilerledi:

— Kanun namına sizi tevkif ediyorum Grebbs! dedi.

Artık Komiser kelimesini de kullanmaya lüzum görmemişti.

Mister Jameson da yaklaştı:

— Scalona nerede? diye sordu.

Ben:

— Bırak şunu, dedim, nerede olduğunu bilmiyorum. Görüşmek isterseniz beraber gidelim.

— Siz bize adresi söyleyin. Gözümün önünde daha fazla numara yapmanıza tahammül edemem Hopy... Kendinizi kafi miktarda tehlikeye attınız! Yeter!

— Hiç başınıza gelmemiş gibi konuşuyorsunuz Jameson, insan öcünü almaya başladıktan sonra bu işi yarıda bırakabilir mi?

— Ne geveze kadınsınız... Ne geveze... Aynı zamanda ne kadar da inatçı!

— Ama asıl bana yaraşan da bunlar değil mi, doğru söyleyin!

Aşağıdan Charly'nin telaşlı sesi duyuldu:

— Hopy... Neredesiniz? Hopy size söylüyorum.

Bu telaşlı ses. bana Jack'i hatırlattı. Koşarak merdiven başına yetiştim: — Ne var? diye sordum, Jack nasıl?

— Doktor dedi ki... Doktor...

— Kısa kes hayvan! Ne dedi?

— Kan lazım... Kan vermek icap ediyor.

— Kan mı? Neden vermedin de buralarda dolaşıyorsun?

— Benimki onun kan grubuna uymuyor... Şehirde aratıyorum... Daha evvel yaralandığı halde, kimseye göstermeden vuruşmaya devam etmiş... Ne domuzdur bilmez misiniz? Namussuzun biridir bu bizim Jack...

— Arabaya... Nerede benim arabam? Mister Jameson:

— Nereye? diye sordu.

— Hastaneye... Jack'e kan vereceğim... Benim kanım her gruba uyar...

— Evvela bir doktora gidelim...

— Doktorluk işimiz yok! ilk defa başımıza gelen bir hadise de

— Olsun... Doktor görmeli... Son birkaç günün telaşıyla zayıf düşmüş olabilirsiniz.

Merdivenleri çoktan inmiştim. Kapıdan çıkacağım sırada, Charly:

— Silahı ver! diye bağırdı. Hastaneye böyle mi gideceksiniz? Küçük mitralyözü tamamıyla unutmuştum. Demek ki kapıdaki polisin hayretle bakması bundanmış... Omuzumun üzerinden arkaya fırlattım. Belimdeki şarjörü de arkasından yolladım.

Charly ile Mister Jameson'u yanıma alarak otomobile atladım. Tam hareket edeceğim sırada, aklım başıma geldi: — Bakınız Mister Jameson, dedim, Joe'nun Juanella adında bir karısı var. Bu kadın, Bronson City yakınlarında Pensacola isimli bir villada oturuyor. Siz yanınıza Kiss'i ve diğer iki arkadaşı alıp oraya koşun, işe polisin karışmasını istemiyorum. Malum ya bizim Joe ile görülecek şahsi hesabımız var. Huduttan savuşmamasına dikkat edeceksiniz...

— Peki.

— Rica ederim, ben gelmeden hiçbir harekette bulunmayın.

Jameson arabadan indi. Ben, Charly'ye:

— "Sıkı dur! dedim. Köşe başlarında “sağa!”, “sola” dersin o kadar..."

Bizim araba adeta şahlandı.

Hastane kapısından hızla geçtik. Ayak sesleriyle gürültüye boğulan sakin binada ne tarafa gideceğimizi bilmeden yürürken karşımıza bir hastabakıcı çıktı. Ne istediğimizi sordu: — Yaralı bir arkadaşa kan vermek için geldik! dedim.

— Doktoru göreceksiniz... Hangi yaralı?

— Elbette doktoru göreceğim... Nerede bu doktor?

— Şöyle buyurun. Diğer bir hastabakıcıya döndü: Lütfen kan vermek için lüzumlu aletleri derhal hazırlayın! dedi.

Girdiğim odada doktorun gelmesini beklemeden hazırlanmaya başladım. Tayyörümün ceketini de, eteğini de derhal sıyırdım. Altından Lugerimin kemerini çözdüm. Ömründe böyle bir manzara görmemiş olan hastabakıcı:
— Aman yarabbi! Aman yarabbi! diyerek elini yanağına götürmüştü.

Silahımı bir iskemlenin arkasına astım.

Doktor içeri girince:

— Haydi yavrum! dedim. Vakit kaybetmeyelim... Daha başka işlerim var.

— Siz mi? Kan vereceksiniz? Durunuz efendim!

— Kekeleme şekerim, ilk defa başıma gelmiyor. Nerede bizim Jack... Bu koca aptal...

Doktor da gömleğini giymeye lüzum görmedi. Asansörle ikinci kata çıktık.

Jack, gözleri kapalı yatıyordu. Nefes alıp almadığı belli değildi. Yüzü bembeyaz... Elleri ölü eli gibi...

İkinci hastabakıcı bir şeyler hazırlamış ve karyolaya bir tekerlekli sedye yanaştırmıştı. Bacaklarımı kombinezonumla saklamaya lüzum görmeden buna uzandım.

Doktor:

— Sakin olmaya çalışınız! dedi. Pardon, kan grubunuzu...

— Gevezeliği bırakın canım! Benim kanım her gruba uyar... Vakit kaybetmeyelim...

Gözlerimi yumdum. Aletin bileziği pazımı sıkıştırdı, iğne hafif bir acı ile deriyi delip damara girdi. Lastik borunun ürpertici temasını hissettim.

"Kan, yavaş yavaş akmaya başladı. Bir yorgunluğa gömülüyor gibiydim. “Joe ile hesaplaşmak için lüzumlu kuvvete sahip olarak kalkmalıyım! Bu mutlaka lazım” diye düşündüm."

XIV

Kan nakli bittiği zaman davrandım. Doktor:

— Durunuz! Ne yapıyorsunuz? diye mani olmak istedi. Aleti yavaşça itip doğruldum. Başım hafifçe dönüyordu. Fakat asıl sarsıntı ayağa kalkmak istediğim zaman vuku buldu. Döşeme ve tavan aynı zamanda dönmeye başlamıştı. Bastığım yerde, uçurumlar açılıp kapanıyordu, gözlerim kararıyordu. Bir yere tutunmak isteyince Charly'yi yanı başımda buldum. Hızlı hızlı solumakta, bir şeyler söylemekteydi.

— Gidebiliriz, dedim. Baksana turp gibiyim. İş bekleyemez ki... Beni lütfen otomobile kadar taşı. Elbisemle Lugerimi de sakın unutma!..

— Sen delirdin mi Hopy? Ayakta duracak takatin yok! Baksana doktor!

— Saçmalıyorsun... Viski olsa... İki yudum viski... Aklım başıma gelir.

Doktora gülmeye çalıştım.

— Jack nasıl? Artık tehlike kalmadı değil mi?

Tekrar sedyeye oturdum. Jack'in yüzü bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Neden sonra başını bana doğru çevirdi. Gözlerini araladı. Tadını hiç unutmayacağım bir şekilde gülümsedi.

— Ne hayvansın Jack! dedim. Kendini mutlaka öldürtmek lazım mıydı?

Genç doktor, şaşkın şaşkın:

— Akrabanız mı? diye sordu.

Ben sükûnetle:

— Hayır, dedim. Jack benim sevgilimdir.

Hafif bir litreme başlamıştı. Hastabakıcı benim tayyörümü getirmeye koştu. Charly ile beraber döndüler. Charly, beni acele giydirdi. Kulağıma:
— Silahını otomobile götürdüm, dedi. Şimdi şunu çek bakalım...

Ağzıma viski şişesini dayadı. Üst üste üç büyük yudum aldım. Boğazımdan aşağıya sıcak bir şey, kuvvete benzeyen tatlı bir şey indi. Hastabakıcılar beni hayretle, hatta biraz da korkuyla seyrediyorlardı. Doktor da hemen hemen aynı haldeydi. Hepsine birden gülümsedim: — İyidir bu viski! dedim. İnşam ister istemez ayağa kaldırır...

— İstirahat etmelisiniz... Buna mecbursunuz... Kan kaybettiniz!..

Bunu tereddütle söyleyen doktora:

— Tabii istirahat edeceğim, dedim, herhalde dans müsabakasına girecek değilim! Charly bir de sigara ver arslanım!

Pek uzaklardan uykunun yaklaştığını korku ile hissettim. Sigarayı derin derin çektim: — Müsterih olun doktor, dedim. Derhal istirahat edeceğim. Çocuk muyum canım. Elbette istirahat lazım. Mesela bakın... Kollarımı kaldırdım: — Haydi Charly...

Arkadaşım, beni kucağına aldı. Gülümseyen Jack'e elimle bir öpücük yolladım: — Sevgilim size emanet! dedim. Çabuk iyi olmalı... Yarın sapasağlam isterim... Arkamızdan dışarı çıkan doktora sordum: Tehlike var mı?

— Şimdilik bir şey söylenemez. Bünyesi demir gibi... Bir ihtilat olmazsa atlatır.

— Peki. Ben tekrar uğrayacağım.

— Siz uğramayı bırakın da hiç olmazsa yarına kadar istirahat edin.

— Olur! Baş üstüne!

— Hangi otelde oturuyorsunuz? Gece belki lazım olur. Mamafih, ben arkadaşınızın kan grubuna mensup birisini aratıyorum... Bir sual daha Miss...

— Travers...

— Miss Travers... Kan grubunuzun diğer bütün gruplara uyduğuna iyice eminsiniz değil mi?

— Hiç merak etmeyin! Kontrol için vakit kaybetmeğinizden dolayı size teşekkür ederim.

— Asıl biz size teşekkür ederiz! istirahat lazım... Mutlaka...

Otomobilde geri kalan viskiyi de içtim. Başımı arkaya dayamadan evvel Charly'ye: — Nereye gideceğimizi biliyorsun ya, dedim, hani Pepe Sangchili adındaki herifi tepelemiştik. Çölde bir beyaz villa vardı, içindeki dişi bayan, kendisini herhalde unutmadın!

— Hayır.

— Silahın yanında mı?

— Benimki yanımda... Senin mitralyözü de aldım. Arkada dolu duruyor.

— Hızlı gideceksin ama pek de sarsmayacaksın. On dakika uyuyabilsem işler düzelecek.

Gözlerimi kapattım ve galiba kendimden geçtim.

SanDiego otostratında 130 mil yapıyorduk. Yüzümün derisinde adeta ıslık çalan rüzgar, bana kuvvet veriyordu. Virajlarda, asfaltı inleten tekerlek seslerini tatlı tatlı dinliyordum. Charly, dimdik önüne bakarak: — Kıza bir telefon çekseydin, dedi, merak eder.

— Merak edilecek bir şey yok! işin sonuna geldik...

— Ne dinlenme! Ne dinlenme...

— "Kim umardı oğlum?"

— "Neden umulmayacakmış? Bu bizim Amerika'nın her köşesinde bir “milyon kavgası”dır sürüp gitmez mi?"

— Peki, ne yapacaktık?

— Kendi Şikago'muzda dinlenecektik...

— Kız, biraz açılır diye düşünmüştüm...

— Nereye açılıyor? Bizimle beraber bulunacaksa böyle işlere alışmalı... Belalar başımıza ne ilk defa geldi, ne de bu son rezalet... Biz bunların içine yatıp yuvarlanmışız!

— Haklısın Charly... En iyisi kızı bir pansiyona yerleştirmek... Orada kalır... Haftada bir, bize gelir...

— Tam buldun pansiyonda yaşayacak yavruyu...

— Neden?

— Ayol, bilmez gibi... İnsanın suratına bir bakıyor ki...

— Ne demek? Ben adamın iki gözünü çıkarırım...

— Faydasız...

— Neden faydasız?..

— Öğretmeni sensin de ondan...

Charly kendi sözünü pek beğendi, uzun uzun güldü.

XX

Villaya iki mil kala arabayı yavaşlattık. Yol burada biraz meyillendiği için Charly gazı kesti.

Yolun 100 metre sonundaki tepede, ağaçların arasında, beyaz villa, sessiz sedasız duruyor, pencerelerinde hiçbir ışık görünmüyordu.

Charly:

— Arkadaşlardan evvel mi geldik? diye sordu.

— Keşke...

— Senin hususi polis hafiyesi, bir kamyon polis olmadan gitmeyi münasip görmemiş galiba.

— O kadar korkak değil zannederim.

— "Ben korkak demedim. Buna “ihtiyat” diyorlar. Bilmediğim bir şey!"

— Neden? Beni hapishaneden kurtarmak için, sen bir kamyon adam getirmedin mi?

— O başka...

Gözetlenmek ihtimali olduğundan villayı geçtik. Düzlükteki köşeyi döndük. Arabayı saklayacak bir yer arıyorduk ki, kaktüs kümelerinden birisinin arkasından bir adam ayağa kalktı. Ellerini salladı.

Tabancasına davranan Charly, bunun, bizim delikanlılardan birisi olduğunu tanıyınca sordu: — Neredesiniz? Burada ne bekliyorsun?

— Evi çevirdik...

— Aşağı tarafta kimse yok.

— Var ama bu tarafa gelen görünmüyor. Hem arabayı da tanımıştır.

— Diğerleri?..

— Eve sokuldular. Arabayı şuraya çekeceksiniz! Uzun boylu herif böyle tembih etti.

— Eve gelen oldu mu?

— Zannetmem!

Yokuşu, Charly'nin koluna dayanarak umduğumdan daha kolay çıktım. Mücadele heyecanı beni yavaş yavaş sarıyor, halsizliğimi azaltıyordu.

Bahçe duvarının dibinde durduk. Charly:

— Mitralyözü mü alırsın? dedi.

— Hayır, Luger elverir!

— Rica ederim, kudurmuş manda gibi kendini kapıp koyuverme... Birimizin hastanelik olması yeter.

Duvar boyunca kapıya doğru yürüdük. Köşede Kiss'le karşılaştık.

— Nerede Jameson? diye sordum.

— Arka tarafla! diye cevap verdi.

Arka tarafa dolaştık. Jameson, bir taşa dayanmış duruyordu.

— İşte geldik, dedim, ne var ne yok?

— Kan verdiniz mi?

— O iş lamam!

— Yorgun olmalısınız. En iyisi otomobilde beklemenizdir. Biz icabına bakarız.

— Çavuş Smith'i nasıl atlattınız?

— Joe'nun nerede olduğunu bilmediğinizi söyledim. Hata ettik ama siz aranızdaki hesabı bizzat görmeyi çok istiyordunuz da...

— Mersi!..

— Bir şey değil! Maşa dururken elinizi lüzumsuz yere ateşe soktuğunuzun farkında mısınız?

— Aldırmayın canım!

— Neden aldıracakmışım!.. Şikagolular'ı tanımaz değilim, işin doğrusu, ben basıp gitmeliydim.

— Neden gitmediniz?

— Bir kere böyle oyunları seyretmeye bayılırım. Sonra size bir zarar gelirse hakikaten üzülürüm.

— Siz burada olursanız zarar gelmeyecek mi?

— İnsan hep böyle düşünür...

— Sahi! Hep böyle...

Jameson'ın sesi yorgundu. Yolda aldığımız viski şişesini hatırladım.

— Charly, dedim, şişe yanında mı?

— Evet!

— Ver bakalım!

Koca bir yudum içtim. Şişenin ağzını elimle silip uzattım.

— İyi etmişsiniz, dedi. Bana da lazımdı.

— Joe'nun burada olduğuna emin miyiz?

— Huduta telefon edilip edilmediğini iyice anlamadan geçmeyi göze alamamıştır sanırım. Şimdi kasabadan haber bekliyordur.

— Halbuki yanlış... Bizim burasını bildiğimizi düşünmesi lazımdı.

— Çaresizlik, insanlara bazı mühim hususları ister istemez ihmal ettirir.

— Kapılan yokladınız mı?

— Bahçe kapısı açık... Evin kapısı kilitli...

— İyi... Bana bakınız Charly... Şimdi bahçeye gireceğiz. Kapıyı bomba ile atacağız! Geldiğimizi böyle haber vermek daha yiğitçe bir hareket olur.

Doğrusu, işi uzatmayı bir türlü göze alamıyordum. Düşmanı kıstırıp haklamak tatlı şeydi. Muamele uzadıkça inadı da o nispette artardı. Ne çare ki kendimi bir türlü istediğim gibi toparlayamıyordum.

Kiss, bombayı yetiştirdi. Ateşledi. Kenara çekilerek yere uzandı.

Gecenin içinde, gözleri kamaştıracak bir ışık parladı, sonra boğuk bir patlama duyuldu. Etrafımıza tahta parçaları, duvar kırıntı lan düştü.

Ben, Jameson, Charly ve Kiss içeri atladık. Kiss, merdiven başını mitralyözün ateşi altında tutarken Charly ile ben, evin iç taksimatım bildiğimizden, derhal koridora geçtik. Arka taraftaki servis merdiveninden geçmeyi daha münasip görmüştüm. Biz orasını zorlarken, Kiss'le Jameson da büyük bir merdivenden ikinci kata çıkmaya çalışacaklardı.

Charly, merdiven ayağında:

— Şöyle arkama geç bakalım, dedi, cambazlık istemiyorum Hopy. Bir de seninle uğraşmayalım...

— Ya seninle?..

— Kes... İki adım arkamdan geleceksin... Bak karışmam... Yumruğu ekerim... Gözlerini, oyun bittikten sonra açarsın.

İhtiyatla merdiveni çıktık. Büyük merdivende vuruşma başlamıştı. Charly, dönemeçte durdu. Kasketini mitralyözün ucuna takarak biraz dışarı çıkardı.

"Aynı cins silahtan çıkan dört kurşun, şapkayı bir anda havaya fırlattı. Arkadaşım, bana “Nasıl?” manasına göz kırptı."

Biz, bu işlerin acemisi değildik.

Charly, kendisini birdenbire merdivenin basamaklarına attı, üzerlerine yüzükoyun uzandı. Bu numara, eğer düşman koridorda ayakta duruyorsa felaketti. Fakat biz, bu hallerde her zaman bir kapının yahut yatakla takviye edilmiş bir kanepenin arkasına geçildiğini biliyorduk. Siperin arkasından merdiven basamaklarına yatmış birisini vurmak, hemen hemen imkânsızdı. Siperden kalkmak lazımdı, o zaman da hücum edenlerden bir diğeri kafaya bir kurşun yapıştırabilirdi.

Karşımızdaki, koridorda bir barikat yapmaya lüzum görmemiş, aralık bir kapının arkasına yerleşmişti. Attığı kurşunlar, Charly'nin üzerinden geçiyor, duvara saplanıyordu.

Arkadaşım, dirsekleriyle kendisini çeke çeke yükseltmeye başlamıştı. Ben, koridorun nihayetinde bir balkon olduğunu hatırladım. Sıkılan

kurşunlara göre, karşımızda bir kişi vardı.

Yavaşça geri döndüm, mutfaktan dışarıya çıktım. Balkonun alt demirlerini tutarak kendimi yukarı çektim. Camlı kapı, mukavemet etmek istedi. Tabancamın sapıyla parçaladım. İçeriye girer girmez aralık kapıyı kurşun yağmuruna tuttum.

Vaziyeti anlayan Charly, iki sıçrayışta koridora yetişti. Mermi tutmayacak bir zaviyeye çömeldi. Sükûnetle şarjör değiştirdi. Yine bize mahsus bir usulle kapıdan itibaren ince, yarım metre yükseklikte taradı.

Birinci taramada, içeriden kurşun sesleri devam etmişti.

İkinci taramada boğuk bir feryat işittik... Silah sesi kesildi.

Bir müddet, öbür uçtaki gürültüleri dinleyerek bekledik...

Charly:

— Bir kişi ise hapı yuttu! dedi. Bir bakacağım!..

— Dur! Tilki oyunu olmasın!.. Bir daha çevir!

— Değmez... Bakmak doğru.

Duvara sürünerek kapıya yaklaştık. Kanadı ayağının burnuyla itti. Arkasına ağır mobilyalar koyulduğu için kanat kıpırdamadı.

Arkadaşım, beni eliyle yanına çağırdı. Mitralyözü uzattı. Fısıldayarak:

— Şunu sen gelişi güzel sık, ben omuzlayacağım, dedi.

— Vurulursun.

— Aldırma...

Mitralyözü karnıma dayayıp ateşe başladım. Charly bir darbede aralık kapıyı arkasındakileri süpürerek arkaya dayadı.

"Odanın ortasında birisi oturuyordu. Oturuşu, Romalılar'ın meşhur “Yaralı Gladyatör” heykeline benzemişti. Onun kırık kılıcı yerine, küçük mitralyözü önünde duruyordu."

Charly, 45'lik Coltunu kaldırarak:

— Kıpırdama! dedi.

Adam, başını ümitsiz bir hareketle salladı. Yüzünü görür görmez tanıdık! Bu, bizim burada ilk ahbap olduğumuz kabadayı, şu meşhur Pepe Sangchili idi... Geçen ki ziyaretimizin izleri, beyaz sargılar şeklinde hâlâ üzerinde duruyordu.

— Merhaba Pepe! dedim.

Cevap yerine, yüzükoyun kapandı. Mitralyözünü almak isliyor zanneden Charly, üst üste iki kurşun sıktı. Halbuki, buna lüzum kalmamıştı.

Pepe, altına kıvrılan bacaklarından birisini uzattı. Bu bacak, iki kere şiddetle sıçradı, sonra katıldı kaldı.

Kapı önüne getirilen kanepenin üstünde, dolu mitralyöz şarjörleri vardı. Charly, bunları aldı, yerdeki silahı yeniden doldurarak bana uzattı: — Küçük oyuncaklarla iş görmek zamanı değil, diyerek homurdandı, şunu al da Kiss'in imdadına koşalım...

Jameson'u adamdan saymıyor, hatta bizimle beraber oluşuna öfkeleniyordu.

Koridoru yavaş yavaş geçtik. Şimdi kaçırılan kızımı kurtardığımız yere gelmiştik. Karşılıklı iki kapıdan birisi, Juanella'nın yatak odası değil, bizim Kay'ı kapattıkları oda, ateş kusuyordu.

— Scalona diye bağırdım, iş işten geçti yavrum! Teslim ol!

Charly, tekrar homurdandı:

— "Şikago'ya gidince hususi hafiye bürosu açacağız galiba! Dedi. Nedir bu “teslim ol” kuzum?"

Hakikaten ben de kendimi polis usullerine kaptırmıştım. Halbuki bizim kanunlarda teslim olmak diye bir şey yazılı değildi. Yenilen, ebediyen çekilip gider. Yerini kazanan alır... Onun da devri yenilinceye kadardır.

Ateşimizin himayesi altında Kiss'le Jameson da merdiveni çıktılar.

Demin, Pepeye tatbik ettiğimiz usule yeniden başvurduk, odayı muayyen yükseklikte taradık. Fakat Scalona ile metresi iyi siperlenmişler. Cephaneleri de çok olmalı ki, durmadan ateş ediyorlardı.

Burada bir kaza çıkaracağımızı anladım. Biraz düşündüm.

Kiss'e işaret ederek Jameson'la beraber aşağı inmesini anlattım. Biz de servis merdiveninden döndük.

Alt katta bombanın harap ettiği eşyaları, duvardaki yağlı boya tabloları, kanepeleri, koltuklan, perdeleri merdiven ayağına yığdık. Basamaklar ve korkuluklar sanki işimizi kolaylaştırmak için, cilalı tahtadan yapılmıştı.

Ağzıma bir sigara koydum. Çakmağı çıkarıp evvela bunu yaktım, sonra eşyaları tutuşturdum.

Üstü kapalı terastan yürüdük, evin öteki köşesinden bahçedeki ağaç kümelerinin arkasına geçtik.

Her şey, Scalona'nın aleyhine dönmüş, tanyeri ağarmaya başlamıştı. Bu da, gizlice savaşmayı imkânsızlaştırmıştı.

Ya evle beraber yanacaklar yahut muhasarayı yarmayı deneyeceklerdi. Kurşunu nasıl attığımızı bildikleri için, iki yol da aynı neticeye, yani ölüme çıkacaktı.

Alevler, gittikçe hızlanarak merdiveni sardı.

Kiss'i ihtiyaten arka tarafta bekleyen arkadaşın yanına gönderdim.

Pencerelerden kapalı kalın kepeklerine bakarak bir müddet konuşmadan bekledik. Alt kat, birdenbire aydınlandı. Alevler, seller ^ halinde, cilalı döşemeyi yalıyor, yağlıboyalı duvarlarda kırmızı yılanlar gibi kıvranıyordu. Gölden esen hafif bir rüzgar dumanları silip aldığı için binanın cephesini görüyorduk.

Nihayet üst kattaki pencerelerden de dumanlar çıkmaya başlamıştı ki, Scalona ile Juanella'nın kapandıkları odanın panjurlarından birisi hızla açıldı.

İçerisi henüz karanlık olduğu için göremedik ama dumanların kalın bir sütun halinde dışarıya fırlaması, odada nefes almanın mümkün olmadığını bize anlattı. Pencereden, toprağın mesafesi dört metre kadardı.

Jameson'a:

— Ben olsam, çoktan atlardım, dedim, başka çare kalmadığını insan anlamaz mı?

— Arka taraftan çıkmayı neden denemediler biliyor musunuz? Hâlâ koridorda birisi vardır, diye...

— Yanlış efendim! Acele karar vermek lazım... Bu gangster, kabiliyetsiz bir herif!

Yangın, oda kapısını yıkmış olacak ki, içerisini birdenbire kıpkırmızı bir ışık doldurdu.

Pencerenin önünde iki kişi gördük. Herhalde, kadın atlamaya cesaret edemiyor olmalıydı ki, adeta boğuşuyorlardı.

Bazı erkeklerin, bazı kadınları, bazı kadınların da bazı erkekleri nasıl felakete sürüklediklerini çok görmüştüm. Juanella'ya acıdım. Ellerimi boru gibi yaparak var kuvvetimle bağırdım: — Juanella! Atla kızım! Mesafe yakın! Korkma!

Ne çare ki yangın çatırtısı sesimin işitilmesine meydan bırakmadı.

Bundan başka, anlaşılan kadın, dehşete kapılmış, aklını kaybetmişti. Kendisi atlamak istemediği gibi erkeği de salıvermiyordu. Boğuşmanın sebebi de herhalde bu idi.

Charly dayanamadı, kalın sesiyle:

— Kadını atsana be herif! diye bağırdı. Şunu kaldır atıver!..

Scalona, bütün alçak adamların müşküle düştükleri zaman kapıldıkları korkuya yakalanmış olmalı ki, sadece kendi canını kurtarmak gayretine düşmüştü. Anık gündüz gibi aydınlık olan odada yeni ve son bir cinayet işlemekten çekinmedi. Boynuna sarılan, kendisini bırakmak istemeyen kadının kafasına siyah bir şeyle bir kere vurdu.

— Ateş et, Charly! diye bağırdım.

Charly, mitralyözünü kaldırdığı zaman, iş işten geçmiş, ikinci ve üçüncü darbeler kadını yere, alevlerin içine düşürmüştü.

Buna fena halde öfkelendim.

Scalona, pencereden atlamak için, pervazdan bacağını dışarı çıkarınca tabancamı kaldırdım. Charly, bileğimi tuttu: — Yağma yok! dedi. Bunun cezası bu kadar ucuz olamaz...

— Ne yapacaksın?

— Hele atlasın da görürsün.

Jameson'ın yüzüne baktım. Yangının kızıllığı suratına vurmuştu. Bu kızıl yüzde, hiçbir hareket, hiçbir hassasiyet yoktu. Dikkatle ileriyi seyrediyor, konuştuklarımızı sanki işitmiyordu.

Charly:

— Oh! Atladı nihayet! dedi.

Scalona bir an iki büklüm yerde kaldı. Sonra kafasını tavşan gibi iki tarafa çevirdi. Dört ayak üzerinde, ağaç kümelerine doğru koştu.

Charly, mitralyözü elinde, arkasına düşmüştü.

Sabahın alacakaranlığı ve yangın alevlerinin kızıllığı içinde garip bir kovalamaca, daha doğrusu görülmemiş bir insan avı başladı.

Haydutun bir bacağı galiba zedelenmişti. Layıkıyla koşamıyor, ikide bir sendeliyor, kurşun yemekten korktuğu için de dikilip doğrulamıyordu.

Charly, kendisini, otomobille avlamak isteyişlerinin öcünü almaya karar vermişti. Bu öç aynı zamanda benim de öcüm olduğu için, derin bir yorgunluk hissediyor, manzaraya dalgın dalgın bakıyordum.

Charly, herifin her sindiği yere birkaç kurşun sıkmakta, onu böylece bahçe kapısına doğru sürmekteydi.

Scalona, ağaçlarla kapı arasındaki boşluğu sol ayağını adeta sürüyerek iki büklüm geçti.

Kapıyı tutunca, birdenbire döndü. Tabancasında kalan son kurşunlan, üç kurşunu Charly'ye doğru sıktı.

Bizim Goril, hiç kımıldamadan, mukabele de etmeden öylece ayakta kalmıştı. İşlerin sona çok yaklaştıkları sırada, insanın içine düştüğü bu yalancı emniyet hissini kaç kere duymuştum. Böyle sıralarda, katiyen mağlup edilmiş düşmanın attığı sanki kurşun filan değildi de, kırmızı karanfildi.

Netekim, silahı böyle ümitsiz bir hisle boşaltanın vücuduna zerre kadar inanmadığını bir yerde okumuştum.

Scalona, boş silahı fırlatıp attı. Kapıdan dışarıya fırladı.

Charly de çıkınca Jameson'la beraber biz de kapıya kadar yürüdük. Dışarısı adeta aydınlıktı ve uçsuz bucaksız çölde artık saklanacak, siper alacak, dayanacak hiçbir şey yoktu.

Charly zaman zaman alev kusan silahıyla, düşmanı yokuştan aşağıya, düzlüğe doğru indirdi. Aralarındaki yirmi, yirmi beş metreyi kapatmaya çalışmadığı gibi, vurmaya da gayret etmiyordu. Bilakis, buna bilhassa dikkat ettiği meydandaydı.

Jameson tuhaf bir sesle:

— Ne yapmak istiyor? diye sordu.

— Göreceğiz.

— Hiç de bu kadar gaddar zannedilmez, şaştım.

— Görünüşe aldanmayın. Jack ölecek diye çok korktu. Bir de bana bir şey olacağından korkar...

— Peki?..

— Sabırlı olun canım. Gelin bakalım.

Düzlüğe inen Scalona, devam eden oyunla biraz ümitlenmiş olmalı ki hızlandı. Evvela sendeleyen adam, şimdi adeta çalıştığı istikametin aksine... Bu sefer ben de şaşırmıştım. Bir aralık Goril'i gözden kaybettik.

"Bir otomobil horultusu duyunca işi anladım. Charly'nin içine, kendisini tevkifhaneden salıverdikten sonra otomobille avlanmak işi pek işlemişti. (Sonraları bir gün bana bu hususta: “kendimi bir an devekuşuna benzettim Hopy, dedi, bunu bir filmde görmüştüm. Hayvanı otomobille ovada uzun boylu kovaladılar”

Bizim spor araba, uzaklaşmaya çalışan haydutun arkasından koştu. Yetişti, usta bir hareketle hafifçe dokunup yüzükoyun yere düşürdü. Sonra yine, yirmi, yirmi beş metre geri çekilip durdu.

Scalona bir müddet debelendi, bir müddet dört ayak üzerinde koştu. Yoldan çıkmaya uğraştı.

Otomobil, mahmuzlanmış bir muharebe atı gibi tekrar saldırdı.

Herif sağa kaçtı, yetişti, tosladı, durup bekledi, sola kaçtı, yetişip tekrar tosladı. Bu hal, böylece belki bir çeyrek, belki yarım saat, belki de ancak beş, altı dakika sürdü. Fakat bize olduğundan yüz kere uzun geldi.

Nihayet, Charly de usanmış olacak ki yen t bir çekilmeden sonra var kuvvetiyle ileri atıldı. Çömelip darbeyi halif atlatmaya çalışan adama seksen kilometre ile çarptı. Siyah bir cisim havaya sıçradı ve tam yirmi metre öteye fırladı. Asfaltın üzerinde iki kere yuvarlandı.

Charly dişlerini gıcırdatır gibi fren yapmış, lastiklerin hırıltısıyla çölü inim inim inletmişti.

Scalona son bir gayretle kalkmaya davrandı. Bu hareket bizim Goril'i öfkeden deliye döndürmüş olacak ki, arabayı yeniden mahmuzladı.

Scalona'nın bir an elini kaldırarak kendisini müdafaa etmek istediğini gördük... Sonra otomobilin silindiri üzerinden geçti. Arkasında, hayatla alakası kalmayan simsiyah bir leke bıraktı Kiss, çocukları toplayıp bir arabaya doldurdu. Scalona'dan sonra basıp giden Charly'nin arkasından yola çıktı. Ben Jameson'la beraber gidecektim.

Hafiye, beni sarsmamak için otomobili yavaş sürüyordu. Çölün içinde, geniş asfaltın üzerinde kayıyorduk. Yüreğimde ihtirasa, kine, boğuşma arzusuna dair hiçbir şey kalmamıştı. Rahat bir tükenmek ki, uykuya dalmak üzere olduğumuz sırada ancak hissedilir.

Jameson da aynı şeyleri duyuyor olmalıydı. Konuşmadan, dimdik önüne bakarak yol alıyordu.

Arkadaşları götüren araba, gözden tamamıyla kaybolmuştu.

Havayı derin derin kokladım. Arkadaşımın alkol ve tütünle karışık sert erkek kokusunu birdenbire hissettim. Bu his. bütün varlığımı adeta zelzeleye verdi.

— Şişeyi aldınız mı Jameson? diye sordum.

Aynı halde olan erkek, manasını iyi tanıdığı boğuk bir sesl

— İşte burada! dedi.

Bir yudum viski içtim. Nefes aldım, bir yudum daha çektim.

— Sen de iç! diye uzattım.

Arabayı durdurdu. Başını arkaya atarak şişeyi dikti. Islak yudumlan sanki kendi göğsümde duyuyordum.

Yumruğuyla ağzını kuruladı.

— Beraber çalışır mıyız Hopy? diye sordu.

— Sen mi bizimle, biz mi seninle?..

— Baksana hep aynı işi yapıyoruz. Hiç fark yok!

— Hele Sikago'ya gidelim de... Düşünürüm!..

Kısa kısa güldü:

— Haberin var mı? dedi. Sen birçok da para kazandın sevgilim!

— Ne parası?

— Bir kere banka, kurtardığımız paradan sana da ücret verecek... Raporu ona göre yazdım. Sonra Komiser Grebbs çetesinin temizlenmesinden alınacak ikramiye de pay ediliyor. Bu suretle, zannederim ki, en az on bin dolar kazanacaksınız!

— Bırakın şimdi bunları... Siz bana bir sigara verin!..

— İşte!

Çakmağı çaktı. Gözlerinde bir parıltı gördüm. Göğsüne hafifçe sokuldum.

— Travers-Jameson bürosunun ilk kazancı yirmi bin dolar!.. Pek de fena değil, dedi.

— Bırak şu para hesabını! diye yalvardım... Bir yorgunum ki... Bitkinim...

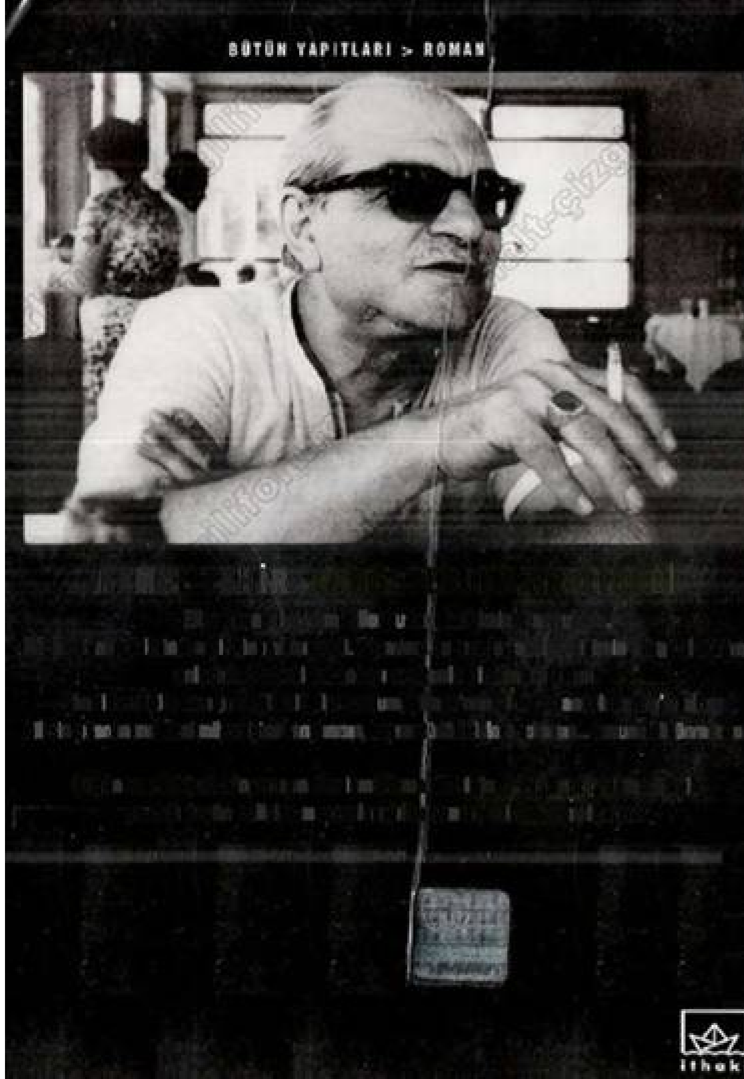
Üzerime eğildi. Nefesini ağzımın yakınında sıcak sıcak hissettim:

— Yorgun olduğunu biliyorum, dedi, yorgun olduğun için... Ey?

— Seni öpmüyorum sevgilim...

— Budala!.. Kadınlar asıl öyle dinlenir!..

Anahtarı çevirip motoru durdurdu. Beni kucağına alıp arabadan çıkardı. Sert toprağın üstüne yatırdı.

KEMAL TAHIR GANGSTERLER KRALİÇESİ

— Eller havaya! dedim. Eller yukarı, kalbimin orangutanı... Küçük siyah gözlerinden bir kin ışıltısı geçti. Boynumu bu sırada yakalasa işimin harap olacağını anladım. Yerdeki tabancayı ayağımla bir kenara attım.

— Şimdi beni iyice tanıdın değil mi? diye sordum. Şikago'nun-Çifte Tabancalı Kadınını nihayet bilesin çıkardın mı? Beni milyon işine karıştırırsın, başımı türlü belalara sokansın... Sonunu düşünmezsin!

Düşün ve edebiyat dünyamızın dev ismi Kemal Tahir'in, F. M. Duran takma adıyla yazdığı özgün polisiye maceraları yıllar sonra yeniden yayımlanıyor.